

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Norman_John-Kroniky_Protizeme_7.PDB

PDB Name: Norman_John-Kroniky_Protizeme_7
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.3.2004
Modification Date: 7.3.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John Norman

GOR

Vrahem na planetě Gor - 2

Kapitola první

Tarn

Do měsíce po pádu domu Portů Cernus zcela ovládl arejský trh s otroky. Za relativně nízkou cenu odkoupil od města movitý majetek a příslušenství domu Portů. Otrokáři a žoldnéři z domu Portů byli rozpuštěni. Někteří opustili město, někteří přijali zlato od nových pánů a někteří dokonce dali svůj meč do služeb domu Cernů. Čekal jsem, že cena otroků v Aru nyní stoupne, avšak Cernus tomu zabránil tím, že podle potřeby prodával pod cenou menších domů, aby udržel ceny na úrovni, jakou potřeboval. To bylo v Aru hodnoceno jako velkorysost, zejména těmi, kdo po odstranění Kazraka ke své nelibosti na vlastní kůži pocítili důsledky vzniku monopolů, zejména v obchodu se solí a tharlarionovým olejem.

Navíc jako výraz vděčnosti za služby prokázané městu, jež zahrnovaly též financování her a dostihů, byla Cernovi peticí Saphronika, kapitána Taurentiánů, udělena výsada nosit šarlatový šat bojovníka, čímž se stal příslušníkem vysoké kasty. Samozřejmě že se tím nevzdal domu Cernů ani svých rozmanitých zájmů v Aru i mimo něj. Nepředpokládal jsem, že by se hinrabiánský správce z Cernova kastovního povýšení příliš radoval, avšak neměl odvahu stavět se proti vůli Taurentiánů a celého města. Nejvyšší rada schválila povýšení bez větších výhrad. Cerna příslušnost ke kastě bojovníků příliš nezměnila, vyjma toho, že se na jeho levém rukávu vedle dvou modrých a jednoho žlutého pásku objevil ještě červený. Věděl jsem však, že Cernus se už léta cvičil v zacházení se zbraní. Říkalo se o něm dokonce, a já o tom nepochyboval, že je prvním mečem v domě. Jistě si najal mistry zbraní, aby získal potřebnou dovednost, a navíc si myslím, že on sám dlouho, možná celá léta, toužil po přijetí mezi bojovníky. Zbývá snad jen dodat, že Cernus byl nyní jako bojovník a příslušník vysoké kasty oprávněn zasedat v Nejvyšší radě města a směl si činit i nárok na trůn, ať už jako správce či ubar. Cernus oslavil své povýšení pořádáním her a dostihů nové sezóny, jež začala v měsíci En'Kara.

Zima mi připadala dlouhá a těžká a společně s občany Aru jsem se upřímně radoval z příchodu En'Kary. Dívky završily svůj výcvik ve dnech dvanácté přechodné ruky. Měly teď za úkol pouze opakovat lekce, dobře jíst a spát a udržovat se ve skvělé kondici, aby mohly být prodány koncem léta během páté přechodné ruky, ve dnech Svátku lásky.

Prvního dne čekající ruky, posledního pětidenního období starého roku, byly brány arejských věží, včetně domu Cernů, natřeny nabílo a mnohé příbytky, zejména příslušníků nižších kast, byly až do prvního dne En'Kary opatřeny pečeti. Téměř všechny dveře, včetně brány domu Cernů, zdobily větvíčky brakového keře, jehož lístky mají projímavý účinek. Říká se, že pečeť a větvíčky brakového keře chrání dům před neštěstím.

Ve dnech čekající ruky jsou ulice téměř pusté, v domech se drží půst, lidé spolu téměř nehovoří a nezpívají. Přiděly jídla byly i v domě Cernů sníženy na polovinu a nepodávala se paga ani ka-la-na. Otroci v koticích nedostávali téměř žádné jídlo. Pak, za úsvitu prvního dne En'Kary, přivítá správce Aru nebo ubar, pokud je u moci, slunce a oslaví první den nového roku.

Velké trubice spuštěné z hradeb města poté vyzvánějí déle než jeden ahn, dveře domů se otvírají a lidé se scházejí na mostech, oblečení do nejlepších šatů, zpívají a veselí se. Dveře se natřou nazeleno, pečeť se odstraní a větvíčka brakového keře se rituálně spálí na prahu. Ten den se ve městě pořádají průvody, písňové slavnosti, hry, jakož i další soutěže a představení. Básníci přednášejí své básně. Když se na mostech rozžehnou svítilny, lidé odcházejí do svých domovů, zpívají, nesouce malé lampičky, a věnují celou noc hodování a lásce. Dokonce i otroci v železných klecích domu Cernů dostali toho dne malý koláček a jejich koryta byla naplněna ředěnou pagou. Při této příležitosti také přijal Cernus před Nejvyšší radou města a správcem červený šat bojovníka z rukou Saphronika, kapitána Taurentiánů. Následujícího dne začaly dostihy a hry, financované domem Cernů.

První den En'Kary dal v mnohém zapomenout na starý rok, avšak přinejmenším třem lidem to dopráno nebylo: Portovi,

kteřý úpěl v řetězech ve vězení Ústřední věže, Claudii Tentii Hinrabii, jež byla nyní sice svobodná, ale upadla do hanby otroctví a možná jí už nikdy nebude dovoleno procházet se po vysokých mostech města, a Tarlu Cabotovi, jemuž se zdálo, že za celé měsíce, které uplynuly od doby, kdy poprvé přišel do domu Cernů, se svému cíli nepřiblížil ani o píď. Během čekající ruky jsem na Capra znovu udeřil a rozčileně jsem požadoval, aby bez prodlení odevzdal, co má. Nemínil jsem se už na nic ohlížet a hodlal jsem uprchnout v měsíci En'Kara. On mě však ujistil, že Cernus nedávno obdržel velký balík nových spisů a map, které snad mohly být klíčové, a že kněží-králové by se určitě hněvali, kdyby nepořídil kopie i těchto dokumentů. Navíc mi připomněl, že trvá na tom, aby dům opustily všechny dokumenty najednou společně s ním. Rozzuřilo mě to, ale zdálo se, že nemohu nic dělat.

Hry a dostihy provázelo velké nadšení. Murmillius oslnil více než kdy jindy a druhého dne En'Kary porazil svým vynikajícím šermířským uměním dva soky a zranil je tolikrát, že diváci dokonce ani nepožadovali, aby je zabil. Tehdy Murmillius zasunul svůj meč do pochvy, obrátil se a opustil arénu, zanechávaje za svými zády oba muže, kteří se krátce nato zhroutili následkem ztráty velkého množství krve do písku. Žlutí slavili triumfy během prvního dne dostihů, vedeni Meniciem z Port Karu, pyšnicím se celkem více než šesti tisíci vítězstvími, snad nejslavnějším jezdce od dob Melipola z Cosu, který se ještě za svého života stal legendou, neboť údajně zvítězil v osmi tisících dostizích. Zelení byli druzí a vyhráli ve třech z jedenácti dostihů. Žlutí jich vyhráli sedm, pětkrát díky Meniciovi.

První den dostihů mi zůstane dlouho v paměti.

I dívky měly zvláštní důvod k tomu, aby si ten den pamatovaly. Pro ně to byla první příležitost od počátku výcviku, kdy směly opustit dům. Těm, jež ve výcviku dostatečně pokročí, se obvykle dovoluje vyjít si do města, aby si odpočaly a načerpaly nové síly, avšak Elizabeth, Virginii a Phyllis ven nepouštěli. Podle Ho-Tua, jehož jsem se na to jednou zeptal, k tomu byly dva důvody. Za prvé, jejich výcvik byl obzvlášť těžký a intenzivní, za druhé, vyhlídka na dovolení opustit dům, jež musela být přitažlivá zejména pro Virginii a Phyllis, které z celého Goru zatím poznaly jen dům Cernů, působila jako silný stimul pro pečlivé plnění úkolů. Navíc, jak podotkl Ho-Tu, mělo k jejich prodeji dojít až koncem léta, a tudíž zbývala ještě spousta času využít lákavých krás Aru v uvážlivé kombinaci s opakováním a cvičením a jidlem a odpočinkem, která by z nich učinila živoucí, zajímavé a vzrušující bytosti, připravené vystoupit na kvádr. Správné načasování v těchto záležitostech bylo podle Ho-Tua nesmírně důležité. Znuděná a přesycená dívka není tak dobrá jako ta, jejíž povzbuzená chuť je právě na svém vrcholu.

V každém případě, bez ohledu na důvody a záminky otrokářů, směly Elizabeth, Virginia a Phyllis navštívit první den dostihů, samozřejmě pod dohledem vhodného strážce.

Sešli jsme se v Suřině cvičební místnosti a já, jakožto vůdce této výpravy, neboť bych nikomu nedovolil, aby hlídal Elizabeth, jsem od Ho-Tua obdržel kožený váček se stříbrnými a měděnými mincemi na pokrytí výdajů toho dne. Každá z dívek byla oblečena do krátkého hedvábného úboru bez rukávů, který se zavazoval na levém rameni. Elizabeth měla na sobě červený, Virginia a Phyllis bílý. Všechny navíc dostaly lehký plášť s kápí, jehož lem sahal několik centimetrů nad lem jejich úboru. Elizabethin byl červený s bílými pruhy, Virginii a Phyllisin bílý s červenými pruhy. K překvapení dívek jim Sura před odchodem ze cvičební místnosti připevnila na tělo železný pás. Druzí dva strážci, kteří přišli s otrockými náramky a lesklými řetězy, jež sloužily jako vodítka, byli Relius a Ho-Sorl. Když Virginia spatřila Relia, jen sklonila hlavu. Phyllis byla při pohledu na Ho-Sorla vzteky bez sebe.

"Prosím," obrátila se na Suru, "ať jde se mnou někdo jiný."

"Zmlkni, otrokyně," okřikla ji Sura.

"Přístup blíže, otrokyně," vyzval Ho-Sorl Phyllis. Hněvivě na něho pohlédla, ale uposlechla.

Relius přistoupil k Virginii a položil jí své velké dlaně na boky. Virginia stále hleděla do země.

"Má železný pás," připomněla mu Sura.

Relius kývl.

"A já si nechám klíč," dodala Sura.

"Ovšem," řekl Relius. Virginia stále hleděla do země.

"Tahle má taky pás," řekl Ho-Sorl poněkud zlostně.

"Samozřejmě že mám železný pás," odsekla Phyllis o poznání zlostněji. "Co jsi čekal?"

"Klíč od jejího pásu si nechám též," prohodila Sura.

"Dej mi ten klíč," naléhal Ho-Sorl. Phyllis zbledla.

"Ne," zasmála se Sura, "ponechám si ho."

"Náramky!" vyštěkl Ho-Sorl náhle a Phyllis ihned natáhla paže dozadu, pozvedla hlavu a otočila ji trochu na stranu, jak se sluší na dobře vychovanou otrokyni.

Ho-Sorl se rozesmál.

Do Phyllisiných očí vstoupily slzy. Reagovala bezprostředně a bezmyšlenkovitě jako cvičené zvíře. Než se vzpamatovala, Ho-Sorl jí nasadil náramky. Pak řekl "vodítko" a ona se vzpurným pohledem pozvedla bradu. Ho-Sorl připevnil vodítka k jejímu kroužku.

Virginia se mezitím otočila zády k Reliovi a natáhla k němu ruce. Relius jí spoutal zápěstí náramky. Pak se otočila čelem k němu s hlavou stále skloněnou. "Vodítko," řekl tiše. Pozvedla bradu jemně do výše. Ozvalo se kovové cvaknutí a otrokyně Virginia Kentová byla připoutána na vodítka k Reliovi, strážnému z domu Cernů, z domu otrokáře z Aru.

"Chceš pro ni náramky a vodítka?" pokynula Sura k Elizabeth.

"Ano," přisvědčil jsem, "samozřejmě."

Potřebné věci zanedlouho přinesli. Když jsem opatroval Elizabeth náramky a vodítkem, hleděla na mě planoucímá očima. Pak jsme společně vyvedli dívky z domu Cernů.

Za prvním rohem jsem Elizabeth náramky a vodítka sňal.

"Proč to děláš?" divil se Ho-Sorl.

"Bude to pro ni pohodlnější," odvětil jsem. "Krom toho, ona je jen červené hedvábí."

"Zřejmě se jí nebojí," podotkla Phyllis kousavě.

"Tomu nerozumím," řekl Ho-Sorl.

"Můžeš mi také sejmut náramky," řekla Phyllis. "Nevrhnou se na tebe." Phyllis se zatočila kolem dokola a pozvedla zápěstí k Ho-Sorlovi. Hlavu držela hrdě vztyčenou.

"Nu," zamyslel se Ho-Sorl. "Nerad bych, aby ses na mě vrhla."

Phyllis dupla nohou.

Relius hleděl na Virginii. Pak jí jemně pozvedl bradu a poprvé pohlédl do jejích hlubokých šedých krotkých očí. "Když ti sejmu náramky," řekl Relius, "nepokusíš se uprchnout, že?"

"Ne, pane," odpověděla tiše.

Za okamžik byla volná. "Děkuji ti, pane," řekla. Gorejská otrokyně oslovuje všechny svobodné muže "pane" a svobodné ženy "paní".

Relius se jí zahleděl do očí a ona sklopila zrak.

"Hezká otrokyně," zhodnotil.

Aniž by vzhledla, usmála se. "Hezký pán," řekla.

Překvapilo mě to. To smělé jednání se mi ke krotké Virginii Kentové nehodilo.

Relius se zasmál, otočil se a zatáhl za vodítko tak prudce, až se Virginia zapotácela. Hned se však vzpamatovala a zařadila se se sklopenou hlavou dva kroky za něho. Relius však znovu přitáhl vodítko a přinutil ji kráčet po jeho boku, což učinila. Byla bosá, krásná a myslím, že i šťastná.

"Sejmu ti náramky," řekl Ho-Sorl Phyllis, "ale jen proto, aby ses na mě mohla vrhnout, když budeš chtít. To by mohlo být zábavné."

Ho-Sorl sňal Phyllis náramky. Třela si zápěstí a protahovala se.

"Myslím, že z ní strhnu železný pás," poznamenal Ho-Sorl.

Phyllis se přestala protahovat a věnovala Ho-Sorlovi zlostný pohled. "Chceš, abych ti slíbila, že se nepokusím uprchnout?" zeptala se.

"To nebude nutné," odtušil Ho-Sorl a vyrazil za Reliem. "Daleko bys neutekla."

"Ach," vykřikla Phyllis, kterou prudký pohyb téměř strhl na zem. Pak vztekle kráčela po Ho-Sorlově boku. On se však zastavil a prohlížel si ji. Mlčky si hryzala rty a ustoupila o dva kroky vzad, avšak trhnutí vodítka ji přinutilo ho následovat.

"Ať nezmeškáme dostihy," připomněla mi Elizabeth.

Vzal jsem ji za ruku a společně jsme následovali strážné a jejich zajatkyně.

Na dostizích odepjali Relius a Ho-Sorl vodítka a Virginia a Phyllis byly v ochozech mezi tisíci lidí prakticky volné.

Virginia vypadala vděčně a klečela u Reliových nohou. Relius jí položil ruku na rameno a tak společně sledovali dostihy, či to alespoň předstírali, protože jsem si všiml, že častěji hledí jeden druhému do očí. Ho-Sorl dal po několika dostizích Phyllis minci a poručil jí, aby mu koupila satarnový chléb s medem.

Phyllis přeběhl po tváři prohnáný úsměv. "Ano, pane," vyhrkla a odběhla.

Pohlédl jsem na Ho-Sorla. "Pokusí se utéct," poznamenal jsem.

Černovlasý chlapík s jízvou na tváři se na mě zašklebil. "Nepochybně," řekl.

"Jestli uteče," varoval jsem ho, "Cernus tě určitě nechá narazit na kůl."

"To určitě," přisvědčil Ho-Sorl. "Jenomže ona neunikne."

Oba jsme předstírali, že jsme plně zaujati dostihy, ale místo toho jsme pozorně sledovali Phyllis, která minula už dva prodavače chleba s medem.

Ho-Sorl se na mě usmál. "Vidiš?" řekl vítězoslavně.

"Ano," přikývl jsem, "vidím."

Phyllis se rychle ohlédla a pak se otočila a rozběhla se k šikmé kamenné plošině vedoucí z dostihového hlediště.

Ho-Sorl se vymrštil a vyrazil za ní.

Chvilku jsem se roznýšlel a pak jsem se rovněž zvedl. "Počkej tu," řekl jsem Elizabeth.

"Nedovol, aby jí ublížil," prosila mě Elizabeth.

"Je to otrokyně," namítl jsem.

"Prosím," pohlédla na mě.

"Podívej," řekl jsem, "Cernus by nebyl příliš potěšen, kdyby byla zabita nebo zmražena. Ho-Sorl ji nanejvýš pořádně zpráská."

"Nic jiného ani nezná," podotkla Elizabeth.

"A to ji nejspíš také udělá dobře," odsekl jsem.

Vyrazil jsem za Ho-Sorlem. Musel jsem se prodírat bouřícím davem. Soudce třikrát udeřil na gong, což znamenalo, že tani se chystají k dalšímu dostihu.

Protlačil jsem se sotva na padesát metrů daleko, když ke mně z plošiny dolehl vyděšený dívčí výkřik. Rázně jsem si razil cestu vpřed, odstrkával jsem bez rozdílu muže i ženy, jeden z prodavačů upadl. Rozběhl jsem se dolů po plošině. Slyšel jsem zlostné výkřiky několika mužů a zaznamenal jsem údery pěstí.

Seběhl jsem o tři poschodí níž a stačil jsem ještě včas uchopit za límec tuniky jakéhosi muže, který se chystal ze zadu napadnout Ho-Sorla a svrhnout ho po plošině až na další odpočívadlo. Ho-Sorl zatím vyzvedl jiného muže nad hlavu a hodil ho za něj. U jeho nohou leželi další dva omráčení muži. Phyllis v potrhaném plášti a s obnaženým železným pásem klečela s vystrašeným pohledem u kovového zábradlí plošiny, připoutaná za levé zápěstí. Třásla se po celém těle a přerývaně dýchala. Muž, kterého Ho-Sorl odhodil dolů po plošině se kutálel asi metr, pak namáhavě povstal a vytáhl

nůž. Ho-Sorl k němu ihned vykročil a muž s výkřikem odhodil nůž a uprchl.

Ho-Sorl přistoupil k Phyllis. Náramky, jimiž byla připoutána k zábradlí, patřily jemu. Domyslel jsem si, že zřejmě dostihl muže, kteří se zmocnili dívky, na okamžik je zastrašil, pak ji připoutal k zábradlí a poté, co se muži znovu vrátili a zaútočili, se s nimi pustil do boje.

Zachmuřeně se podíval na Phyllis, která se tentokrát neodvážila jeho pohled opětovat. Místo toho hleděla na kamennou dlažbu plošiny, na níž klečela.

"Tak," řekl Ho-Sorl, "hezká otrokyně bude utíkat?"

Phyllis ztěžka polkla a mlčky hleděla do země.

"Kam si hezká otrokyně myslela, že uteče?" ptal se Ho-Sorl.

"Nevím," řekla tiše.

"Hezké otrokyně jednájí pošetile, že?"

"Nevím," opakovala, "nevím."

"Zde není kam utéct," řekl Ho-Sorl.

Phyllis na něho pohlédla a zdálo se, jako by pochopila beznadějnost svého počínání.

"Ano," řekla tiše, "zde není kam utéct."

Ho-Sorl ji nebil, místo toho ji pouze odepjal náramky a zvedl ji na nohy. Náramky si zastrčil za opasek, zdvihl potrhany plášť s kápi a pomohl jí trochu upravit zničenou tuniku. Když byla konečně připravena k návratu do ochozů, obrátila se k němu zády a nastavila mu zápěstí. On ji však nespoutal, dokonce jí ani nenasadil vodítko. Místo toho začal na kamenné dlažbě hledat minci, kterou jí dal, aby mu koupila chléb s medem, a kterou ztratila, když se jí zmocnili ti muži. K jejímu úžasu jí minci opět předal.

"Kup mi chléb s medem," poručil jí.

Pak se obrátil ke mně. "Promeškali jsme šestý dostih."

Společně jsme se vrátili do hlediště na svá místa. Phyllis přišla o chvíli později a nesla chléb s medem pro Ho-Sorla a dva tarnské měďáky, které dostala nazpět. Ho-Sorl se plně věnoval dostihům. Snad si ani nevšiml, že Phyllis klečí v řadě před námi s hlavou v dlaních a pláče. Virginia a Elizabeth klečely vedle ní, každá z jedné strany, a držely ji kolem ramen.

"Jenom lituji," prohodil Ho-Sorl, "že jsem nikdy neviděl závodit Melipola z Cosu."

Následoval jeden dostih za druhým a nakonec jsme uslyšeli tři údery na soudcův gong, které oznamovaly, že jsou připraveni tarni k jedenáctému, poslednímu, dostihu dne.

"Co si myslíš o ocelových?" naklonil se ke mně Relius.

Ocelové byli novou arejskou frakcí, jejichž prouzek byl šedomodré barvy. Dosud se však dostihů neúčastnili. Nicméně jsem slyšel, že první tarn ocelových poletí právě v jedenáctém dostihu, k němuž se nyní schylovalo. Také jsem věděl, že v měsíci Se'Var ocelové zakoupili kotce a najali jezdce. Kdo tuto záhadnou frakci podporuje a či zlato za ní stojí, zůstávalo zahaleno rouškou tajemství. Je ovšem třeba podotknout, že založení nové frakce vyžaduje značný vklad. K podobným pokusům dochází poměrně často, obvykle však končí neúspěchem. Pokud frakce v prvních dvou sezónách nezíská potřebný počet vítězství, rada Stadionu tarnů její statut zruší. Přivést do soutěží novou frakci je nákladná záležitost a návratnost vloženého kapitálu bývá značně nejistá. Nejen, že je třeba koupit či pronajmout si kotce, opatřit dostihové tarny a zaměstnat jezdce, chovatele a úředníky pro chod podniku, ale nové frakce navíc ještě musí během prvních dvou zkušebních let platit vysoké startovní poplatky. Tyto poplatky mohou být uvaleny dokonce i na starší frakce, pokud v poslední sezóně dosahovaly slabých výsledků, a jestliže počet podprůměrných sezón dosáhne určitého počtu, může být i renomovaná frakce zbavena svých práv na dráze, a to buď trvale, nebo na dobu deseti let. Uvedení nové frakce svým způsobem ohrožuje staré, protože každé vítězství nové frakce pro ně představuje ztrátu. Pro všechny je výhodné, účastní-li se dostihů jen malý počet frakcí, a jezdci starých frakcí, již nemají naději vyhrát, se snaží alespoň zabránit vítězství jezdců nových frakcí. Navíc je běžné, že staré frakce nepřijímají jezdce, jež se nechali zaměstnat novými frakcemi, i když někdy, v případě opravdu vynikajícího jezdce, se tato praxe nedodrжуje.

"Co si myslíš o ocelových?" opakoval Relius svou otázku.

"Nevím," pokrčil jsem rameny. "Vůbec je neznám." V jeho hlase jsem postřehl cosi, co mě zarazilo. Všiml jsem si, že i Ho-Sorl na mě upřeně hledí. Ani jednomu z nich, mimochodem, nevadila má černá tunika zabijáka, kterou jsem obvykle nosil. Nyní, jako obvykle, když jsem byl mimo dům, jsem měl na sobě červenou tuniku bojovníka. Ne že by se pokoušeli se mnou spřátelit, ale nevyhýbali se mi. A často jsem se s nimi setkával.

"To je tarn!" vykřikl Ho-Sorl, když přitáhli na dráhu nízké plošiny.

Z hlediště jsem zaslechl několik dalších obdivných výkřiků.

Pohlédl jsem na dráhu a nebyl jsem schopen slova. Zůstal jsem bez dechu sedět jako přikovaný.

Celým stadionem se rozlehl pronikavý skřek velkého černého tarna, který překvapil hlediště a znepokojil ostatní ptáky na nízkých povozech, tažených rohatými tharlariony. Byl to křik horského tarna, jednoho z nejdivočejších a nejkrásnějších dravců Goru, jež bylo možné zaslechnout mezi rozebranými skalisky Thentiských hor, proslulých svými hejny tarnů, ale také mezi vysokými rudými vrcholky Voltaie nebo vysoko na obloze při souboji tarnských jezdců na život a na smrt.

"To není ani dostihový tarn," poznamenal jakýsi muž.

Ohromeně jsem vstal a zíral na vozy, na nichž byli ptáci pomalu přiváženi k hřadům.

"Slyšel jsem," prohodil Relius, "že toho ptáka dovezli z Ko-ro-by."

Beze slova jsem tam stál a kolena se mi podlamovala. Za sebou jsem zaslechl, jak Virginia a Phyllis bolestivě vykřikly.

Pootočil jsem se a spatřil, že Ho-Sorl si je obě přitáhl za vlasy k sobě. "Otrokyně," zasyčel, "nebudou mluvit o tom, co dnes uvidí."

"Ne, pane!" vyhrkla Virginia.

"Ne, ne!" křičela Phyllis.

Ho-Sorl ji znovu zatahal za vlasy.

"Ne, pane!" ječela Phyllis. "Ne, pane! Phyllis nebude mluvit!"

Odvrátil jsem se a vydal se vlevo po ochozu, dokud jsem nedošel k zúženému místu, které vedlo do nižších částí hlediště, kam jsem hodlal sestoupit.

Ucítil jsem, jak mi Relius strká do dlaně jakýsi složený kousek kůže. "Vezmi si to," řekl. Nevěnoval jsem tomu pozornost. On pak zůstal na schodech, zatímco já sám jsem sestupoval dolů. U zábradlí první řady jsem se zastavil.

Byl jsem teď od ptáků vzdálen sotva čtyřicet metrů. Stál jsem a nehýbal se.

Pak, jako by mě tarn hledal kdesi v těch vysokých ochozech, záplavě tváří a oblečení, zvuků a výkřiků, jsem spatřil, jak se jeho těkající pohled zastavil u mě. Pták na mě upíral své planoucí černé oči, hřebínek na jeho hlavě se vztyčil a celé tělo jako by ožilo. Potom rozepjal svá široká černá křídla a zamával jimi. Prach a písek létal na všechny strany a malý chovatel tarnů s kápí přes hlavu málem spadl z vozu. Potom tarn pohodil hlavou a znovu ze sebe vyrazil onen děsivý, prudký výkřik, při němž by se zastavilo i srdce larla. Já se ho však nebál. Povšiml jsem si, že tarnovy spáry jsou opatřeny ocelí. Byl to, samozřejmě, bojový tarn.

Pohlédl jsem na srolovaný kousek kůže, který jsem držel v ruce. Byla to kukla. Bez váhání jsem si ji přetáhl přes hlavu, přeskočil zábradlí a vykořčil k ptákovi.

"Buď zdrav, Mipe," řekl jsem malému chovateli tarnů, když jsem vyskočil na vůz.

"Jmenuješ se Gladius z Cosu," oznámil mi.

Přikývl jsem. "Jaký to má smysl?"

"Jsi jezdcem ocelových," řekl.

Natáhl jsem se a dotkl se zlověstně zakřiveného zobáku svého tarna. Pak jsem ho sevřel do dlaní a přitiskl k němu svou tvář. Dravý tarn jemně sklonil hlavu, dotkl se mě a blýskl po mně svým pravým okem. Pod koženou kuklou jsem se rozplakal.

"Dlouho jsem tě neviděl, Ubare nebes," řekl jsem dojatě. "Tak dlouho."

Matně jsem si uvědomoval muže kolem sebe. Šplhali do sedel tarnů a občas neklidně prohodili několik úsečných slov. Za mými zády stál Mip.

"Nezapomeň, co jsem tě na tomto stadionu učil," prohodil. "Strávili jsme zde mnoho nocí."

"Nezapomenu," slíbil jsem.

"Nasedni," vybídl mě.

Vyšvihl jsem se do sedla a poté, co Mip uvolnil pouta mého tarna, jsem s ním zamířil ke startovnímu hřadu.

Kapitola druhá

Kajurálie

"Kajurálie!" vykřikla otrokyně, vysypala na mě košík satarnové mouky, otočila se a prchala pryč. Po pěti krocích jsem ji dostihl, políbil, uštědřil jí silný šulec, až upadla na zem.

"Kajurálie!" smál jsem se a ona se rovněž se smíchem zvedla a utekla.

Právě v té chvíli na mě kdosi vylil velký hrnec s vodou. Zlostně jsem pohlédl vzhůru.

Asi pět metrů nad úrovní ulice jsem spatřil v okně dívku, otrokyni, která mi poslala vzdušný polibek. "Kajurálie!" vykřikla a rozesmála se.

Zahrozil jsem jí pěstí a ona se ihned stáhla.

Stavítel, jehož oděv byl umazaný od shnilého ovoce, spěšně prošel kolem mě. "Dnes bys raději neměl vycházet z domu," prohodil, když mě míjel. "Jsou Kajurálie."

Tři domácí otroci se potáceli ulicí. Jejich hlavy zdobily věnce uvité z větviček brakového keře. Podávali si mezi sebou džbánky pagy, tančili a podpírali se navzájem. Jeden z nich mě spatřil a z jeho pohledu jsem usoudil, že mě vidí nejméně trojitě. Nabídl mi hlt pagy, což jsem přijal. "Kajurálie," vypravil ze sebe a téměř padl naznak, nebýt toho, že jeden z jeho kumpánů naštěstí právě padal vpřed, takže se oba udrželi na nohou. Dal jsem mu stříbrnou minci, aby si mohl koupit další pagu.

"Kajurálie," řekl jsem a obrátil se. Tři muži se zatím zhroutili jeden přes druhého.

Po ulici běžela světlovlasá otrokyně a za ní se potáceli tři otroci s kalným zrakem. Vráželi jeden do druhého, přesto se nevzdávali a pokoušeli se dívku dostihnout. Co chvíli se otáčela a vysmívala se jim, zastavovala se, aby jim pak opět utekla, když už po ní málem vztahovali ruce. K jejímu překvapení ji však ze zadu uchopil za pás jiný muž. Dívka předstírala hrůzu a vykřikla. Avšak za okamžik už muži ke svému vzteku zjistili, že má železný opasek.

"Kajurálie!" zasmála se, vykroutila se jim a utekla pryč.

Tak tak jsem se vyhnul vrženému plodu larmy, který se za mými zády rozplácl o zed' věže.

Nápisy a kresby na zdech se o pánech v okolí nevyjadřovaly právě nejlichotivěji.

Zaslechl jsem, jak za rohem kdosi rozbíjí hliněné nádoby. Potom se ozvaly zlostné výkřiky a chichot dívek.

Řekl jsem si, že udělám nejlépe, když se vrátím do domu Cernů.

Zabočil jsem do další ulice. Zde jsem znenadání narazil na skupinu snad dvaceti dívek, které mě s veselým výskotem a smíchem ihned obklopily. Pomyslel jsem si, že kdyby jejich pány napadlo opatřit je před Kajuráliemi zvonečky, uslyšel bych je přicházet. To, že byly zticha okamžik předtím, než jsem zabočil do oné ulice, prozrazovalo, že jsou na lovu. Snad

dokonce vyslaly několik děvčat ze svého středu na zvědy. Nyní se tlačily jedna přes druhou a se smíchem mě uchopily pevně za ruce.

"Vězeň! Vězeň!" ječely.

Ucítil jsem na hrdle provaz, jehož smyčka se nepříjemně stahovala.

Provaz držela dlouhonohá černovlasá dívka v krátkém úboru otrokyně a s kroužkem na krku.

"Buď pozdraven, bojovníku," řekla a hrozivě trhla provazem. "Nyní jsi otrokem dívek ulice Hrnčů."

Tělo mi náhle ovinulo několik provazů. Dvě dívky se za mémi zády dokonce přikradly k mým nohám a uvázaly mi provazy kolem kotníků. Mohly mi tedy podtrhnout nohy, kdybych se pokusil utéct či bránit.

"Co uděláme s tímto vězněm?" otázala se černovláska svých přítelkyň.

Návrhy se různily.

"Svlékneme ho!"

"Označíme ho!"

"Zbičujeme ho!"

"Nasadíme mu kroužek!"

"Počkejte," ozval jsem se.

Ale dívky vyrazily kamsi ulicí a táhly mě s sebou.

Zastavili jsme se až ve velké místnosti, kde byla spousta košů a postrojů. Zřejmě jsme se nacházeli v jakémsi skladišti. Uprostřed byla vyklizená plocha s rozsypanou slámou, překrytou rypsovémi dekami. U stěny stáli dva muži připoutaní za ruce a za nohy. Jeden z nich byl bojovník, druhý hezký mladý chovatel tarnů.

"Kajurálie," pozdravil mě bojovník a kysele se usmál.

"Kajurálie," odpověděl jsem.

Dlouhonohá černovláska se procházela kolem mě s rukama v bok. Přešla také k druhým dvěma mužům, ale pak se vrátila ke mně.

"To není špatný úlovek," poznamenala.

Ostatní dívky se smály a výskaly. Některé vzrušeně poskakovaly a tleskaly.

"Nyní nám posloužíte, otroci," oznámila černovláska.

Sňaly nám pouta, až na dva provazy uvázané kolem našich hrdel a další dva kolem kotníků. Každý z těchto čtyř provazů držela jedna z dívek.

Dostali jsme malé cínové pohárky s ředěnou ka-la-nou, již dívky pravděpodobně zcizily.

"Až budeme obslouženi vínem," oznámila dívka, "použijeme otroky, jak se nám zlíbí."

Než nám dívky dovolily podat jim víno, zavěsily nám na hrdla talenderové věnce.

Každý z nás pak obsloužil některou z dívek vínem, otázav se: "Vino, paní?"

Na ta slova každá z dívek se smíchem vykřikla: "Ano, dám si víno!"

"Teď mi podáš víno, otroku!" oznámila dlouhonohá černovláska. V krátkém úboru otrokyně vypadala úchvatně.

"Ano, paní," řekl jsem tak pokorně, jak jsem jen dovedl.

Natáhl jsem ruku a podával jí malý cíněný pohárek.

"Na kolena," poručila: "Posluž mi jako otrok rozkoše."

"To neudělám," řekl jsem.

Pocítil jsem, jak se dvě smyčky na mém hrdle stahují. Obě dívky, jež držely provazy poutající mé nohy, současně prudce zatáhly a já upadl na tvář. Víno se rozlilo po kamenné podlaze.

"Neohrabaný otroku," vyplísnila mě dlouhonohá dívka.

Ostatní dívky se smály.

"Dejte mu ještě trochu vína," přikázala dlouhonohá dívka.

Do dlaní mi vložily další cínový pohárek. Jejich řádění se mi přestalo zamlouvat. Dlouhonohá dívka, jež byla nepochybně po většinu roku bídnou otrokyní, se zřejmě rozhodla mě ponížit a vylít si tak na mně zlost, kterou vlastně měla na svého pána.

"Podej mi víno," poručila mi břitce.

"Kajurálie," řekl jsem pokorně.

Zasmála se a ostatní dívky se k ní přidaly. Letmo jsem si prohlédl malou místnost, jež sousedila se skladištěm. Spatřil jsem tam několik krabic pokrytých vrstvou prachu.

Ve skladu se náhle rozhostilo ticho.

Sklonil jsem hlavu, poklekl jsem a podal dívce malý cínový pohárek.

Ostatní dívky zatajily dech. Dlouhonohá dívka se zasmála a natáhla se pro pohárek. V tom okamžiku jsem ji však popadl za zápěstí, vyskočil jsem, zatočil se s ní a zamotal ji do provazů, aby je dívky nemohly zatáhnout. Pak, zatímco dívky ječely, jsem ji uchopil do náruče a skočil do malé místnosti, kde jsem ji hodil na kamennou podlahu a zajistil za sebou dveře. Dívky chvíli vztekle křičely a bušily na dveře, ale pak jejich křik přešel v poděšený vířkot, jako by na ně udeřili otrokáři. Rozhlédl jsem se po místnosti. Vysoko u stropu bylo úzké zamřížované okénko. Dívka, která tu se mnou byla zamčená, mi nemohla uniknout. Odstranil jsem si z těla provazy, pečlivě je smotal a odhodil ke zdi. Položil jsem ucho na dveře a naslouchal jsem. Asi po pěti echech ke mně dolehl už jen pláč a bezmocný vzlykot spoutaných dívek.

Otevřel jsem dveře a nebyl jsem ani příliš překvapen tím, jaký pohled se mi naskytl. Bojovník společně s chovatelem tarnů využili zmatku, který nastal, když jsem se zmocnil dlouhonohé dívky, osvobodili se a zastrašené dívky z ulice Hrnčů pak jednu po druhé spoutali. Dívky klečely v řadě za sebou a zápěstí měly připoutaná k dlouhému provazu. Další provaz jim pak svazoval hrdla jako otrokářský řetěz. Vstrčil jsem dlouhonohou dívku do skladu, aby viděla, jak pochodily její družky.

Vzlykla.

I v očích některých dalších dívek se objevily slzy.

"Kajurálie!" zvolal vesele bojovník, prohlédl uzly, které poutaly zápěstí poslední z dívek v řadě, a povstal.

"Kajurálie!" odpověděl jsem mu a pokynul rukou. Uchopil jsem dlouhonohou dívku za loket a přitáhl jsem ji k řadě spoutaných družek. "Pohled' na dívky z ulice Hrců," řekl jsem.

Mlčky se odvrátila. Dovolil jsem jí přejít do středu místnosti. Zastavila se nad rypsovémi dekami, rozprostřenými přes hromadu slámy a podívala se na mě usazenými očima.

Pak sklonila hlavu, protože pochopila, že prohrála.

"Podám ti víno," hlesla, "pane."

"Ne," řekl jsem.

Vylekaně na mě pohlédla.

"Já," prohlásil jsem, "ti podám víno."

Nevěřicně se na mě dívala, když jsem do jednoho z malých cínových pohárků nalil ředěnou ka-la-nu a podal jí ho.

Třesoucí se rukou ho ode mě přijala. Pozvedla ho k ústům, ale pak se zarazila.

"Pij," vybidl jsem ji.

Napila se.

Vzal jsem jí pohárek z ruky a odhodil ho ke stěně. Pak jsem tu rozkošnou, dlouhonohou a černovlasou krásku v dráždivě krátkém úboru otrokyně sevřel v náručí a vtiskl jí dlouhý, důkladný polibek.

Ležela pak pode mnou na rypsové dekách rozprostřených přes hromadu slámy a bezmocně mě líbala.

"Nenech mě uniknout," prosila.

"Neunikneš," řekl jsem jí a sáhl po uzlu na jejím levém rameni.

Zaslechl jsem, jak jedna z dívek v řadě šeptá bojovníkovi tatáž slova: "Nenech mě uniknout, pane."

Brzy totéž šeptala jiná chovatelí tarnů.

Odvázali dívky z řady a později je tam zase vrátili.

Bojovník, chovatel tarnů a já jsme strávili s dívkami z ulice Hrců převážnou část dne. Poté, co jsem skončil s dlouhonohou dívkou, svázal jsem jí nohy a ruce a posadil ji stranou. Když jsme byli na odchodu, prosila, abych ji ještě jednou užil, což jsem učinil.

Poté jsem ji už nesvázal, ale postavil jsem ji před sebe a uchopil ji za paže. Nechtěl jsem jí dovolit, aby osvobodila své družky.

Bojovník a chovatel tarnů ještě jednou prošli kolem řady spoutaných dívek, zvedali jim hlavy a brali si poslední odměnu.

"Kajurálie," řekli každé z nich a přesunuli se k další.

Ještě jednou jsem se políbil s černovlasou, dlouhonohou dívkou.

"Kajurálie," řekl jsem jí jemně. Pak jsem se obrátil a společně s bojovníkem a chovatelem tarnů jsme s věnci talenderů, jež jsme mnohokrát odložili, opustili Ulici hrců.

"Kajurálie!" volaly za námi dívky.

"Kajurálie!" odpovídali jsme jim.

"Kajurálie!" slyšel jsem, jak na mě volá dlouhonohá dívka. "Kajurálie, bojovníku!"

"Kajurálie!" odpověděl jsem, spokojen s tím, jak jsem se ten den pobavil.

Kajurálie neboli Svátek otroků se slaví ve většině severních civilizovaných měst známého Goru jednou do roka.

Jedinou výjimkou je v tomto ohledu Port Kar v deltě řeky Vosk. Datum Kajurálií se ovšem různí. Mnohá města ho slaví posledního dne dvanácté přechodné ruky, den před začátkem čekající ruky. Avšak v Aru, stejně jako v několika dalších městech, tento svátek připadá na poslední den pátého měsíce, což je den předcházející Svátku lásky.

Bylo to zvláštní léto plné událostí, v mnoha ohledech až neuvěřitelných. Ar se stával stále divočejším a zákony přestávaly platit. Po ulicích a mostech se potloukaly hloučky mužů, často ozbrojených, kteří se nerozpakovali plnit a loupit přímo před očima bojovníků. Avšak pokud byli chyceni a poslání do Ústřední věže Aru nebo Věže

spravedlnosti, našla se kupodivu vždy nějaká záminka, aby mohli být propuštěni, obvykle kvůli procedurálním nesrovnalostem či údajnému nedostatku důkazů. Postupně, jak nezákonností přibývalo, už muži nevycházeli na ulici či mosty beze zbraně. Tím náruživěji se však zajímali o dostihy a hry. Zřídka jste ve městě potkali někoho, kdo by nenosil proužek frakce, a to i v těch nemnoha dnech, kdy Stadion tarnů zíval prázdnotou. Zdálo se, že lidé se nestarají o nic jiného než o dostihy a hry. I kdyby se do bytu jejich souseda dobývali zločinci, nelámali by si s tím příliš hlavu, a

pokud by se jim sámý nic nestalo, spěchali by za zábavou podle své chuti, obávající se pouze, že přijdou pozdě.

Souboj o vedoucí postavení na dostihové dráze se odehrával mezi třemi frakcemi, zelenými, žlutými a ocelovými, kteří byli tuto sezónu noví. Udivující vzestup ocelových jako frakce započal už prvního dne, kdy se v jedenáctém dostihu objevil jejich jezdec Gladius z Cosu v sedle velkého tarna a porazil celé pole silných soupeřů. Velký tarn, na němž letěl, nebyl dostihový, avšak jeho neuvěřitelná síla, rychlost, jistota a dravost z něho činila strašlivého nepřítele v boji o zavěšené kruhy. A skutečně také nebyl nikdy poražen. I mnozí další tarni ocelových pocházeli z chovu bojových tarnů. Léтали na nich neznámí jezdci, tajemní muži údajně ze vzdálených měst. Vzrušení z nové frakce, jež nebezpečně ohrožovala postavení starých arejských frakcí, skýtalo podívanou, která rozpalovala fantazii mužů a žen Aru. Tisíce fanoušků, nespokojených se svou frakcí, hledajících něco nového či pouze toužících stát se součástí těch velkých bitev sváděných na dostihové dráze, si připjaly na oblečení malý obdélníček šedomodré látky, proužek frakce ocelových.

Maskován koženou kuklou a oděn do šedomodrého hedvábí jsem znovu a znovu sedlal velkého černého tarna ocelových. Gladius z Cosu se stal ve městě proslulým, avšak jen málokdo znal jeho pravou totožnost. Soutěžil jsem za

ocelové, protože tam byl můj tarn, a Mip, jehož jsem si oblíbil, si to tak přál. Tušil jsem, že se zaplétám do nebezpečné hry, avšak souhlasil jsem se svou rolí, i když jsem přesně nevěděl, jaký to všechno má smysl. Relius a Ho-Sorl mi často pomáhali. Pomyslel jsem si, že zřejmě nepřišli do domu Cernů náhodou. Po každém dostihu se mnou Mip podrobně rozebíral chyby. Před závody mi vždy sdělil vše, co věděl o zvycích jezdců i tarnů, kteří měli být mými soupeři. Vždy toho bylo víc než dost. Naučil mě rozpoznávat špatné návyky jezdců, jichž se dalo využít. Jeden z jezdců měl například ve zvyku brát třetí rohový kruh na třetí řemen, takže bylo možné ho před kruhem zablokovat, aniž bych příliš ztratil na rychlosti. Jeden z ptáků, rychlý červenohnědý tarn z kotců modrých, který závodil velice často, brzdil svými křídly před dosednutím na hřad o zlomek dřív, než bylo nezbytné, takže při vyrovnaném závodě bylo možné zaútočit právě na ten hřad, který hodlal obsadit, a nikoli jako obvykle na následující hřad za ním.

Gladiovi z Cosu se slávou vyrovnal, a snad ho i předčil, šermíř Murmillius z nelítostných her odehrávajících se na Stadionu mečů. Od začátku měsíce En'Kara vybojoval více než sto dvacet zápasů a vždy svého protivníka zdolal. Věřen svému podivnému zvyku ho však nikdy nezabil, navzdory přání diváků. Nejlepší šermíři Aru, dokonce i z vysoké kasty bojovníků, dychtící porazit tajemného Murmillia, nastupovali do arény proti němu. Murmillius se ke každému z těchto smělců zjevně choval s větším pohrdáním než ke svým obvyklým soupeřům, pohrával si s nimi jako kočka s myši a pak, kdykoli si usmyslel, je poranil na paži tak osklivě, že už možná nebudou nikdy schopni pozvednout ocel. K odsouzeněcům a mužům z nízkých kast, kteří v aréně bojovali pro zlato nebo o svou svobodu, se choval s drsnou šlechetností, neboť je považoval za bratry ve zbrani. Vždy, když zápasil, diváci šileli nadšením při každém zařinčení jeho oceli, a já se proto domnívám, že nejobdivovanější postavou Aru byl tento obrovitý, tajemný Murmillius, vynikající a chrabrý muž, jehož město nebylo známo.

Cernus zatím díky svým intrikám získával celé jaro i léto, den po dni, stále větší a větší vliv na dění v Aru. Jednou se v taverně pagy nechal slyšet muž, v němž jsem přes oblečení koželuha poznal jednoho z dozorců Cernových železných ohrad, že město potřebuje za správce bojovníka, a nikoli stavitele, pokud má být opět nastolen pořádek.

"Ale který bojovník by to měl být?" zeptal se jeho spolustolovník, stříbrotepec.

"Cernus z domu Cernů," řekl přestrojený dozorce, "je bojovník."

"Otrokář," opravil ho kdosi.

"Jako kupec zná obchod a potřeby Aru," prohlásil dozorce, "přestože je z kasty bojovníků."

"Financoval mnoho her," prohodil chovatel tharlarionů.

"Byl by lepší než Hinrabián," přizvukoval jiný muž.

"Vstupné na dostihy," poznamenal jiný muž, mlynář, "za mě alespoň tucetkrát zaplatil dům Cernů." Hovořil o hliněných střepinách opatřených datem a znakem domu Cernů, jež se rozdávaly před branami otrokářova domu, vždy tisíc každého dne, kdy se pořádaly dostihy. Někteří muži trávili před domem Cernů noc, aby se na ně za úsvitu dostalo.

"Tvrdím," prohlásil přestrojený dozorce, "že Ar by na tom byl mnohem lépe, kdyby na jeho trůn zasedl muž, jako je Cernus!"

K mému úžasu jeho spolustolovníci, nepochybně prostí občané Aru, horlivě přikyvovali.

"Ano," řekl stříbrotepec, "bylo by dobře, kdyby se stal správcem města muž, jako je Cernus."

"Anebo ubarem," nadhodil dozorce.

Stříbrotepec pokrčil rameny. "Anebo ubarem."

"Ar válčí sám se sebou," vmísil se do debaty jakýsi muž, jenž dosud mlčel, písař. "V časech, jako jsou tyto, je snad opravdu zapotřebí ubara."

"Tvrdím," doplnil ho dozorce, "že Cernus by měl být ubarem Aru."

Muži u stolu souhlasně zabručeli. "Dones pagu!" zakýval přestrojený dozorce na otrokyni se zvonečky na kotnících, která držela velkou nádobu s tímto nápojem. Brzy byla u jejich stolu a dolila jim. Věděl jsem, že peníze, jež dozorce tak velkoryse utrácel, byly pečlivě odpočítávány v Caprově kanceláři. Tuto informaci jsem měl od Elizabeth. Odvrátil jsem se a opustil tavernu právě ve chvíli, kdy muži kolem stolu, vedeni dozorcem, pozvedali pohárky a připijeli na Cerna z domu Cernů.

"Nechť se Cernus z domu Cernů stane ubarem Aru!" provolávali.

Povšiml jsem si, že se od stolu zvedá ještě jeden muž a rovněž se chystá k odchodu z taverny.

Venku jsem se zastavil a počkal na Ho-Tua.

"Myslel jsem, že nepiješ pagu," poznamenal jsem.

"Nepiji," řekl Ho-Tu.

"Co jsi tedy dělal v taverně?"

"Viděl jsem Falaria odcházet z domu," vysvětloval, "v oděvu koželuha. Nedalo mi to."

"Myslím, že ho poslal Cernus," soudil jsem.

"Ano," přisvědčil Ho-Tu.

"Slyšel jsi, jak mluvili o našem pánu Cernovi jako o možném ubarovi?"

Ho-Tu mi pohlédl pátravě do očí. "Cernus," řekl pomalu, "by neměl být ubarem."

Pokrčil jsem rameny.

Ho-Tu se otočil a odkráčel ulicí pryč.

Zatímco Cernovi muži konali svou práci v tavernách, na ulicích, tržištích a v ochozech stadionů, on sám zaútočil pomocí svého zlata a oceli jinde. Hinrabiánům, bohaté rodině, která však už nebyla schopna unést stále větší a větší břemeno financování her a dostihů, přestal poskytovat pravidelné půjčky jako dřív, a nakonec jim svou pokladnici uzavřel docela. Pak, velice zdráhavě, zveřejnil Cernus žádost o splacení menší, avšak významné části dluhu. Jelikož ta musela být splacena ze soukromých zdrojů Hinrabiánů, postupně žádal vrácení stále větší a větší části peněz, jež rodině stavitele půjčil jeho dům.

Hry a dostihy, které dosud jménem Hinrabiánů financoval, se přestaly pořádat a ty, jež bývaly financovány společně, přestaly nést jméno správce. Na plakátech a oznámeních se nyní objevovalo pouze jméno Cernovo jako jediného patrona a dobrodince.

Pak začala proti Hinrabiánům hovořit různá znamení, pečlivě zaznamenávaná vrchním mudrcem. Dva členové Nejvyšší rady, kteří vystupovali proti vlivu kupců na dění v Aru, čímž zřejmě skrytě naráželi na Cerna, byli nalezeni mrtví, jeden probodnutý dýkou a druhý oběšený na mostě poblíž svého domu. První meč ozbrojených sil Aru, Maximus Hegesius Quintilius, podřízený pouze samému Minovi Tentiovi Hinrabiiovi, byl zbaven svého úřadu. Krátce předtím vyjádřil své výhrady k přijetí Cerna do kasty bojovníků. Nahradil ho jeden z Taurentiánů, Seremides z Tyru, jehož navrhl kapitán Taurentiánů Saphronicus z Tyru. Krátce poté byl i Maximus Hegesius Quintilius nalezen mrtev, otráven kousnutím dívky z jeho vlastní zahrady rozkoše. Než však mohla být předvedena před písaře práva, uškrtli ji rozeznění Taurentiáni, jimž byla předána. Bylo velmi dobře známo, že Taurentiáni měli Maxima Hegesia Quintilia ve velké úctě a jeho ztráta je zasáhla stejně hluboko jako prosté arejské bojovníky. Maxima Hegesia Quintilia jsem poznal jen zběžně před několika lety, kdy byl v roce 10110 od založení Aru, v dobách obležení Pa-Kurovými hordami, kapitánem města. Byl to dobrý voják a já litoval jeho odchodu. Město mu vystrojilo pohřeb se všemi vojenskými poctami a jeho popel byl rozsypán z tarnského hřbetu nad polem, kde jako generál před lety dovedl vojska Aru k vítězství.

Cernus neustále naléhavě požadoval splacení částek, jež mu dlužili Hinrabiáni. Tvrdil, že peníze potřebuje, a nedal se odbýt. Občané Aru všeobecně považovali za ostudné, že soukromý majetek Hinrabiánů je v tak špatném stavu. Do měsíce, jak se ostatně dalo očekávat, se po městě roznesly zprávy o zpronevěře městských zdrojů. Jeden z členů Nejvyšší rady, lékař, jehož jsem často vídal v domě Cernů, ihned požadoval účetní prověrku, která by očistila jméno Hinrabiánů.

Písaři z Ústřední věže prozkoumali záznamy a ke svému zděšení odhalili závažné nedostatky, zejména v platbách rodině Hinrabiánů za služby, jež zřejmě nebyly nikdy provedeny. Zvláště sporná byla částka vyplacená za stavbu čtyř bašt a tarnských kotců pro vzdušnou kavalerii Aru. Arejští vojáci dlouho trpělivě čekali na tyto věže a nyní s pobouřením zjišťovali, že vyplacené peníze se kamsi ztratily. Ukázalo se, že stavitelské společnosti, jež platby přijaly, byly fiktivní. V téže době zveřejnili sázkaři ze Stadionu tarnů, že správce je těžce zadlužen a že i oni požadují částky, jež jim náležejí. To už se pokládalo za samozřejmost, že Minus Tentius Hinrabijs se vzdá svého úřadu. Učinil tak na sklonku jara, šestnáctého dne třetího měsíce, který se v Aru nazývá camerius, zatímco v Ko-ro-bě selnar. Den předtím, než se vzdal hnědého roucha, vyčetl vrchní mudrc z jater obětíhého boska to, co už všichni dávno tušili, že znamení nejsou Hinrabiánům nakloněna.

Nejvyšší rada přijala od Mina Tentia Hinrabia slib, že odejde z města, a neuválila tedy na něho trest v podobě exilu. Spolu s rodinou a služebnictvem opustil město sedmáctého dne měsíce camera. Do konce měsíce i příbuzní Hinrabiánů z Aru, proti nimž se rovněž obrátil hněv občanů, rychle prodali se značnou ztrátou svůj majetek, uprchli z Aru a připojili se k Minovi Tentiovi Hinrabiiovi několik pasangů za městem.

Hinrabiáni utvořili ozbrojenou karavanu a zamířili do Toru, jehož vyslanci přijali jejich žádost o azyl. Naneštěstí však byla karavana asi dvě stě pasangů od velké brány Aru napadena a oloupena velkou ozbrojenou skupinou neznámých mužů. Kupodivu byli všichni Hinrabiáni až na jedinou výjimku podřezáni, včetně žen. To bylo neobvyklé, protože ženy přepadených karavan se považovaly za součást kořisti a téměř vždy byly brány do otroctví. Jedinou příslušnicí rodiny Hinrabiánů, jejíž tělo nebylo nalezeno mezi mrtvolami, roztroušenými v okolí spálených vozů, byla Claudia Tentia Hinrabia.

Dvacátého dne camera spustili z hradeb města signální trubice, jejichž vyzvánění oznamovalo, že na arejský trůn zasedl ubar. Za něho byl prohlášen Cernus. Taurentiáni ho pozdravili pozvednutím svých mečů a členové Nejvyšší rady v Poradním sále mu aplaudovali a provolávali slávu. Na mostech se pořádaly průvody a turnaje. Básníci a dějepisci se předháněli ve vynášení onoho památného dne do nebes. Avšak neméně památné bylo pravděpodobně vyhlášení desetidenního volna, během něhož se nepřetržitě konaly dostihy a hry a které skončilo až s posledním dnem třetí přechodné ruky.

Samozřejmě že to nebylo jen Cernovo dílo. Za jeho povýšením nepochybně stály plány Jiných. S jedním ze svých lidí na arejském trůnu si z tohoto města vytvořili významnou základnu a mohli tak rozvinout své plány, ovlivňovat dění ve městě a získávat pro svou věc další přívržence. Jak Misk kdysi podotkl, dobře vyzbrojená lidská bytost dokáže být nesmírně nebezpečná i pro kněze krále.

To podivné léto jsem však přece jen měl jeden důvod k oprávněné radosti. Elizabeth společně s Virginii a Phyllis se už brzy měly dostat z domu do bezpečí. Caprus, který se stal mnohem sdílnějším a po Cernově uvedení na trůn i směřejším, snad proto, že Cernus nyní v domě trávil méně času, mi sdělil, že navázal spojení s agentem kněží-králů. Dívky, přestože já jsem dosud neobdržel požadované dokumenty a mapy, budou dopraveny do bezpečí.

Jeho plán byl jednoduchý, ale důmyslný. Dívky měl při Slavnosti lásky, jež začínala nazítří, zakoupit agent kněží-králů, který byl vybaven dostatečným množstvím peněz, aby v dražbě dokázal za dívky nabídnout nejvyšší částku. Dům pak opustí přirozenou a spořádanou cestou, přesně tak, jak se do něj původně dostala Elizabeth. Pravdou bylo, že Elizabeth už delší dobu v domě nezastávala žádné povinnosti.

Caprus našel důležité materiály a pořizoval z nich kopie. Ode mě se ovšem očekávalo, že dopravím dokumenty i Capra do bezpečí. Elizabeth sice nechtěla opustit dům beze mě, přesto však uznala, že ten plán je dobrý. Pokud se dalo zařídit, aby se sama dostala do bezpečí, ušetřilo by to mně i Caprovi spoustu starostí. Navíc si přirozeně přála, aby Virginia a Phyllis získaly svobodu spolu s ní, a jiná možnost tu zřejmě nebyla. Chápala rovněž, že dostat z domu dokumenty, Capra, ji, sebe a dvě další dívky by pro mě bylo nesmírně složité.

Když jsme vše zvážili, zdál se nám být Caprův plán tou nejschůdnější cestou. Elizabeth ani já jsme Virginii a Phyllis samozřejmě nic neřekli. Čím méně lidí o plánu vědělo, tím lépe. Budou-li dívky drženy v nevědomosti, jejich chování

bude přirozenější. Chtěli jsme je nechat při tom, že mají být prodány z kvádrů. Později pro ně bude příjemným překvapením, že se vlastně dostaly do bezpečí a získaly opět svobodu. Zasmál jsem se. Potěšilo mě i Caprovo sdělení, že mu jde práce dobře a že by měl mít všechny dokumenty a mapy okopírované ještě před začátkem měsíce Se'Kara. Počítal jsem, že Cernus nyní jako ubar bude trávit více času v Ústřední věži a Caprus tak bude mít více příležitostí k práci.

Do Se'Kary bylo ovšem daleko, přesto to však bylo lepší než nic. Vzpomněl jsem si, že termíny, které Caprus stanovil dříve, nikdy nesplnil. Nicméně jsem byl potěšen. Elizabeth bude společně s Virginií a Phyllis zachráněna. A Caprus se zdál být v dobré náladě, což snad znamenalo, že mě posláni se zde chýlí ke konci.

Když jsem o tom přemýšlel, došlo mi, jak statečný muž Caprus je a jak málo úcty jsem dosud choval k jeho odvaze a práci. Riskoval mnoho, pravděpodobně mnohem více než já. Zastyděl jsem se. Byl pouhým písařem, a přesto prokázal velkou dávku statečnosti, snad větší než mnohý bojovník.

Přistihl jsem se, že si pískám. Všechno šlo dobře. Litoval jsem jen, že se mi dosud nepodařilo najít vraha bojovníka z Thentisu.

Přestože Cernus byl nyní ubarem Aru, občas se vracíval stolovat do svého domu a tak jako vždy trávil čas s Caprem nad figurkami rozmístěnými na červených a žlutých polích hry.

Byl večer dne Kajurálií.

V sále domu Cernů se rozléhal veselý hláhol, a přestože bylo dosud poměrně brzy, paga a neředená ka-la-na tekly proudem.

Ho-Tu odhodil svou lžici a zašklebil se na mě.

Kaši měl přesolenou tak, že se nedala jíst, a on se znechuceně odvrátil od své misky.

"Kajurálie, pane," řekla Ho-Tuovi Elizabeth Cardwellová se sladkým úsměvem, když procházela kolem se džbánem ka-la-ny. Ho-Tu ji popadl za zápěstí.

"Co se stalo, pane?" otázala se nevinně Elizabeth.

"Kdybych věděl, že to ty ses opovážila přesolit mi kaši," zabručel Ho-Tu, "posadil bych tě na celou noc na otrokářský bičík."

"Něco takového by mě vůbec nenapadlo," bránila se Elizabeth a oči se jí rozšířily hrůzou.

Ho-Tu cosi zabručel, ale pak se usmál. "Kajurálie, děvkeno," řekl.

Elizabeth se rovněž usmála. "Kajurálie, pane," odpověděla, pak se rychle otočila a s úsměvem pokračovala ve své práci.

"Malá pihovatá," zvolal Relius, "chci být obsloužen!"

Virginia Kentová se k němu ihned lehkým krokem rozběhla se džbánem ka-la-ny.

"Nech Lanu podat Reliovi víno," ozvala se jiná dívka v červeném hedvábí a sklonila se nad strážným domem Cernů s pootevřenými rty.

Relius jí nastavil svůj pohárek, ale než mu dívka stačila nalít, Virginia ji pevně uchopila svou malou ručkou zezadu za tuniku a shodila ji z pódia. Lana s žuchnutím dopadla na kamennou podlahu sálu a džbán s vínem jí vypadl z ruky.

"Relius hlídá Virginii," oznámila mladá otrokyně ze Země Laně v červeném hedvábí.

Lana se s námahou zvedla a vztekla sebrala džbán, který ležel v červené kaluži rozlitého vína na podlaze. Obě dívky se nasupeně postavily proti sobě.

"Já nosím Reliovo vodítko," řekla Virginia. "Já nosím jeho náramky!"

Lana pohlédla na Relia. "Spoutej Lanu," řekla a vyzývavě k němu natáhla svá zápěstí. "Lana je červené hedvábí. Nasad Laně své náramky. Je červené hedvábí. Poslouží ti lépe než nějaká hlupačka v bílém hedvábí."

"Ne!" vykřikla Virginia.

Lana se na ni pohrdavě podívala. "Proč bys právě ty měla nosit pouta muže, jako je Relius?"

"Rozhodl se, že mě bude hlídat," odsekla Virginia.

Lana pohodila hlavou a obrátila svůj zrak k Reliovi. "Hlídej Lanu," navrhla mu.

Virginia odložila džbán vína, popadla Lanu za rameno, otočila ji k sobě a prudce ji udeřila pěstí pod levé oko.

Někteří muži u stolu a také několik obsluhujících otrokyň se zájmem přihlíželi, jak se dívky zmlátí na podlaze, škrábou se a kousou. Nejprve se nahoře objevilo bílé hedvábí, pak červené a poté znovu bílé. Nakonec se za povzbuzování přítomných Virginia posadila na Lanu a nemilosrdně ji bila, dokud Lana s jekotem nezvedla ruce do výše a neprosila ji o slitování.

"Kdo nosí Reliovo vodítko?" tázala se Virginia.

"Ginia!" vřeštěla Lana.

"A jeho náramky?"

"Ginia!"

"A koho Relius hlídá?"

"Ginii! Ginii!" vzlykala Lana a zoufale si kryla obličej. "Ginii!"

Virginia se zvedla, prudce oddychujíc.

Lana se ztěžka postavila na nohy. V očích měla slzy. "Zítřka tě prodají!" vykřikla. "A Relius bude hlídat jinou!" Pak pohlédla na Relia. "Doufám, že to bude Lana, která bude nosit jeho vodítko," dodala, ale když se na ni Virginia s výkřikem opět vrhla, rychle vzala nohy na ramena a utekla ze sálu.

"Zdá se, že mě nikdo neobslouží," prohodil Relius, jako by ho celá ta záležitost poněkud nudila.

Virginia Kentová se napřímila, sebrala džbán s ka-la-nou a s plachým úsměvem přistoupila ke strážnému.

Nastavil pohár, avšak ona náhle nečekaně džbán stáhla.

"Co to má znamenat?" vykřikl.
"Kajurálie!" rozesmála se.
"Neobsloužíš mě?" zeptal se zlostně Relius.
Virginia Kentová k mému úžasu odložila džbán stranou.
"Obsloužila bych tě," řekla, položila mu paže kolem krku a k pobavení přítomných mu směle vtiskla dlouhý polibek.
"Kajurálie," zašeptala.
"Kajurálie," mumlal a dychtivě ji sevřel v náručí.
Avšak když jí opět dovolil odtáhnout rty, oči se jí zalily slzami.
"Copak je, pihovátá?" zeptal se jí Relius.
"Zítřka," řekla, "budu prodána."
"Snad najdeš hodného pána, malá otrokyně," těšil ji Relius.
Dívka si položila hlavu na jeho rameno a rozplakala se. "Nechci, aby Virginii prodali," vzlykala, "pokud si ji nekoupí Relius."
"Ty si vážně přeješ stát se mou otrokyní?" zeptal se jí Relius.
"Ano," plakala Virginia, "ano!"
"Nemohu si tě dovolit," řekl Relius a přitiskl ji k sobě.
Odvrátil jsem se.
Poblíž arény vysypané pískem klečelo několik tanečnic v hedvábí rozkoše a radostně tleskaly. V aréně jeden ze strážných, úplně opilý, předváděl lodní tanec. Pohyby jeho nohou skvěle vystihovaly houpání paluby, zatímco pohyby paží naznačovaly přitahování lana, jeho splétání a vázání uzlů.
Věděl jsem o něm, že pochází z Port Karu. Byl to hrdlořez, avšak teď měl v očích opilé slzy, poskakoval v aréně a napodoboval práci lodníků na galérách. Říká se, že jakmile muži jednou zahlédnou Thassu, nikdy už ji nechtějí opustit, a ti, co moře přece jen opustí, nenajdou opět skutečné štěstí.
Za okamžik skočil do arény další strážný a k radosti dívek začal předvádět tanec lovce larlů. Připojili se k němu ještě dva nebo tři muži a v řadě za sebou napodobovali stopování šelmy, střetnutí s ní i její zabití.
Muž, který předtím tančil tanec lodníků, přešel ke zdi, kde v přítomnosti sám pro sebe a vzpomínal na třpytivou Thassu, rychlé černé lodě, mořské tarny a galéry Port Karu.
"Posluž mi vínem," poručil Ho-Sorl Phyllis Robertsonové, přestože byla vzdálena přes celý sál a několik dívek stálo mnohem blíže. To však nebylo nic neobvyklého, protože Ho-Sorl pravidelně žádal pyšnou Phyllis, jež se tvářila, že ho nenávidí, aby mu posluhovala u stolu, a ona mu vždy podrážděně, s hlavou pohrdavě vztyčenou musela nalít víno anebo podat hrozen mezi zuby.
Zaslechl jsem Capra, jak překvapeně říká: "V příštích třech tazích získám tvůj domovský kámen!"
Cernus se usmál a poplácával písáře po rameni. "Kajurálie!" rozesmál se. "Kajurálie!"
"Kajurálie," zabručel Caprus poněkud sklesle a učinil nepříliš nadšeně první z nezbytných tahů.
"Co je tohle?" vykřikl Ho-Sorl.
"To je bosčí mléko," sdělila mu Phyllis. "Je zdravé."
Ho-Sorl vztekle zařval.
"Kajurálie," prohlásila Phyllis, obrátila se a odkračela tak triumfálně, že by to překvapilo i samotnou Suru.
Ho-Sorl přeskočil stůl a dostihl ji čtyři kroky od pódia. Mléko se rozlilo po podlaze. Ho-Sorl si přehodil Phyllis přes rameno, a nedbaje toho, že mu buší pěstmi do zad, přešel k Ho-Tuovi.
"Doplatím rozdíl mezi cenou," oznámil, "kterou vynese jako červené hedvábí a bílé hedvábí."
Phyllis vyděšeně zaječela a začala se zmítat a kopat.
Zdálo se, že Ho-Tu o tom vážně uvažuje.
"Ty nechceš být červené hedvábí?" zeptal se Phyllis, která ho z Ho-Sorlova ramene nemohla vidět.
"Ne, ne, ne!" křičela.
"Ale zítřka v noci," poznamenal trefně Ho-Sorl, "jím možná stejně budeš."
"Ne, ne!" vzlykala Phyllis.
"Kde z ní chceš učinit červené hedvábí?" tázal se Ho-Tu.
"Písková aréna postačí," pokrčil rameny Ho-Sorl.
Phyllis zoufale ječela.
"Nejsi ráda, že z tebe Ho-Sorl učiní červené hedvábí?" ptal se jí Ho-Tu.
"Hnusí se mi!" vykřikla. "Nenávidím ho! Nenávidím ho! Nenávidím ho!"
"Vsadím se," prohlásil Ho-Sorl, "že za čtvrt ahnu se bude třást na můj dotek."
To se mi zdálo jako velmi krátká doba.
"Zajímavá sázka," zamyslel se Ho-Tu.
Phyllis volala o milost.
"Polož ji do písku," rozhodl Ho-Tu.
Ho-Sorl odnesl vzpouzející se Phyllis Robertsonovou do arény vysypané pískem, shodil ji ke svým nohám, stoupl si nad ní s rukama v bok a stiskl její tělo mezi sandály. Ležela na zádech a jedno koleno měla pozvednuté, jako by chtěla uprchnout. Opřela se o lokty a zděšeně k němu vzhledla. Zasmál se a ona vykřikla a pokusila se utéct, avšak Ho-Sorl se nad ní sklonil, popadl ji za vlasy a vtiskl ji zpátky do písku.
Jeho ruka hledala kličku na její tunice. Zachvěla se a odvrátila hlavu.
Avšak místo aby rozvázal kličku jejího oděvu, Ho-Sorl ji uchopil pod paži, zvedl ji a potom postrčil tak, až se posadila do písku. Překvapeně na něho pohlédla.

"Kajurálie!" smál se Ho-Sorl, obrátil se a za všeobecného veselí se vrátil ke svému stolu.

Ho-Tu se smál snad nejhlasitěji ze všech a bušil do stolu pěstmi. Dokonce i Cernus vzhlédl od herního plánu a usmál se.

Phyllis s námahou povstala a celá rudá, což bylo vidět i za svitu pochodní, se nejistou rukou pokoušela odstranit písek z vlasů, nohou a otrockého úboru.

"Nebud' zklamaná," prohodila k ní jedna z dívek v červeném hedvábí, která ji spěšně mýjela se džbánem ka-la-ny v rukou.

Phyllis zlostně utrousila jakousi poznámku.

"Ubohá otrokyně bílého hedvábí," ozvala se další z dívek v červeném hedvábí, procházející mezi stoly.

Phyllis sevřela ruce v pěst a vztekla vykřikla.

Ho-Sorl si ji znovu prohlédl. "Jsi trochu tlustá," usoudil.

To bylo hodnocení, s nímž jsem rozhodně nesouhlasil.

"Jsem ráda, že mě prodají!" vykřikla Phyllis. "Alespoň tě nebudu muset mít na očích! Ty černovlasý zjizvený tarsku!"

Do očí se jí tlačily slzy. "Nenávidím tě!" ječela. "Nenávidím tě!"

"Všichni jste krutí!" zvolala Virginia Kentová. Stála teď několik kroků za Ho-Tuem.

V sále se na okamžik rozhostilo hrobové ticho.

Pak Virginia Kentová náhle popadla Ho-Tuovu misku plnou kaše a vyklopila mu ji na hlavu.

"Kajurálie," řekla.

Relius málem vyskočil a v jeho tváři se zračilo zděšení.

Ho-Tu seděl za stolem s miskou na hlavě a kaše mu pomalu stékala po tváři.

V místnosti opět zavládlo napjaté ticho.

Náhle jsem pocítil, jak mi kdosi na hlavu vychrstl velké množství tekutiny, nejméně půl džbánu. Bylo to víno. Vyprskl jsem a zamrkal.

"Kajurálie, pane," řekla Elizabeth Cardwellová a majestátně odkráčela.

Ho-Tu se nyní smál tak, až se mu oči zalily slzami. Šňal si misku z holé hlavy a otřel si tvář předloktím. Pak několikrát zabušil pěsti do stolu. Všichni v sále byli na okamžik ohromeni smělostí otrokyně, která se odvážila takto potupit příslušníka černé kasty, ale pak začali všichni říčet smíchy, včetně otrokyň. Myslím, že takovou zábavu žádná z nich od Kajurálii neočekávala. Zachoval jsem vážnou tvář a pokusil se trochu zamračit, protože se na mě všichni dívali. Všiml jsem si, že dokonce i Cernus přestal hrát a řval smíchy. Bylo to poprvé, kdy jsem pána domu Cernů takto viděl. Pak jsem ke své hrůze spatřil Elizabeth, jak s rovnými zády rozhodným krokem míří přímo k Cernovi a poté, zatímco se zplna hrdla smál, mu vylila zbylý obsah nádoby na hlavu.

"Kajurálie," řekla mu a odkráčela pryč.

Ho-Tu k mé nesmírné úlevě ihned povstal a pozvedl obě ruce. "Kajurálie, ubare!" zvolal.

Nato všichni muži u stolů povstali a společně s obsluhujícími otrokyněmi pozvedli ruce a se smíchem zdravili Cerna.

"Kajurálie, ubare!" provolávali.

I já, přestože se mi ta slova nevyslovovala snadno, jsem ho takto pozdravil. "Kajurálie, ubare!" volal jsem.

Cernova tvář se uvolnila. Ubar Aru se pohodlně opřel, na jeho tváři se rozlil úsměv a nakonec se i on opět rozesmál.

Obsluhující dívky pak zcela zdivočely a začaly po strážných a zaměstnancích domu házet různé předměty a vylévat jim na hlavu víno. Muži vyskakovali od stolů, a pokud se jim podařilo dívky dostihnout, sevřeli je v náručí a líbali je, zatímco dívky radostně výskaly. Nejeden byl odvelečen na kožešiny lásky u stěny pod otrockými kruhy. V sále domu Cernů se rozpoutalo nevázané veselí. Hleděl jsem se zmocnit Elizabeth Cardwellové, která se mi snažila uniknout. Protože byla obratná děvče, trvalo poměrně dlouho, než se mi konečně podařilo uchopit ji do náruče a odnést stranou. Pohlédla na mě.

"Počínala sis dobře," řekl jsem.

"To bylo o vlasek," odpověděla.

"To ano," přisvědčil jsem.

"Zmocnil ses mě."

Políbil jsem ji. "Zítra večer budeš svobodná."

"Jsem šťastná," řekla.

"To tys osolila Ho-Tuovu kaši?" zeptal jsem se.

"Možná," přiznala.

"Dnešní noc," řekl jsem, "bude poslední, kterou strávíme společně v našem bytě."

Zasmála se. "To byla minulá noc," sdělila mi. "Dnes v noci mě pošlou do čekacích cel, kde drží dívky, které se zítra posílají na trh."

Povzdychl jsem si.

"Je to tak snazší, než je shánět po celém domě," podotkla.

"Nejspíš ano," pokrčil jsem rameny.

"Mezi desátým a čtrnáctým ahnem," prohodila, "si nás zákazníci budou moci prohlédnout nahé v klecích."

"Vážně?" podivil jsem se.

"Ze zadních řad občas není dobře vidět," vysvětlovala.

Za námi, jakoby z druhého konce světa, k nám doléhal smích a vrískot mužů a dívek, kteří se bavili v sále a oslavovali Kajurálie.

"Máš strach?" zeptal jsem se.

"Ne," odpověděla. "Těším se na to."

"Opravdu?"

"Bude to vzrušující," řekla. "Ta světla, piliny, já budu úplně nahá a muži budou za mě nabízet peníze."

"Jsi blázen," usoudil jsem.

"Každá dívka," prohlásila, "by měla být alespoň jednou v životě prodána."

"Ty jsi úplně zešilela," řekl jsem jí a znovu ji políbil.

"Jsem zvědavá, kolik vynesu," uvažovala.

"Tak dva tarnské měďáky," prohodil jsem.

"Doufám, že si mě koupí hezký pán," řekla.

Popudilo mě to a raději jsem ji umlčel polibkem.

Zaslechli jsme, jak v sále zahřímál Ho-Tuův hlas. "Už odbila osmnáctá. Otrokyň do svých cel!"

Ze sálu se ozývaly zklamané výkřiky mužů i žen.

Nepřestával jsem Elizabeth líbat.

"Otrokyň do cel!" mumlala Elizabeth. Když jsem ji pustil, pozvedla ke mně hlavu, stoupla si na špičky a políbila mě na nos. "Třeba tě uvidím už zítra v noci," řekla.

Pochyboval jsem o tom, ale bylo to možné. Předpokládal jsem, že agent kněží-králů, který měl dívky koupit, je bude chtít co nejdříve dostat do Sardaru nebo do Ko-ro-by. Kdyby se však rozhodl setrvat v Aru několik dní, snad by se dalo zjistit, kde se ubytoval, a mohl bych ji ještě jednou navštívit, než opustí město. Doufal jsem, že poté, co Caprus a já dokončíme svůj úkol, se s ní budu moci setkat v Ko-ro-bě, alespoň na čas, než se nám podaří zařídít její návrat na Zemi. Přirozeně jsem předpokládal, že bude chtít odletět na svou rodnou planetu. Gor je drsný a krutý. A žádná žena, vychovaná ve zdvořilém a ohleduplném prostředí Země, si rozhodně nemohla přát zůstat v tomto barbarském světě, snad krásném, avšak přesto děsivém a nebezpečném, ve světě, kde je ženě zřídka dovoleno být něčím jiným než ženou, ve světě, kde dokonce i vysoce postavená svobodná družka spí na lůžku, v jehož nohách se nachází otrocký kruh. Naposled mě políbila, obrátila se a odběhla. Noc stráví v čekacích celách a za úsvitu ji spolu se stovkami dalších odešlou do kotev Curuleánského domu.

"Vy tam, otrokyň," zvolal Ho-Tu, "do svých cel!"

Mluvil k Virginii Kentové a Laně, které stále setrvaly poblíž Relia a čekaly, až dopije pohár vína.

"Ty, v bílém hedvábí," řekl Ho-Tu, "co umíš tak dobře zacházet s miskou kaše, pospěš si do čekacích cel. Potřebuješ se dobře vyspat. Zítra máš vystoupit na kvádr. Nesmíš dům Cernů zahanbit."

Virginia potlačila vzlyknutí. "Ano, pane," řekla.

Lana se zasmála, přistoupila k Reliovi a opřela se o jeho rameno. "Zítra, bílé hedvábí," řekla a pohlédla vyzývavě na Virginii, "budeš prodána, zatímco Lana zůstane v domě Cernů." Přitiskla se k Reliovi a políbila ho na krk. "Jestli Laně zítra dovolí odejít z domu," lichotila se strážnému, "Lana chce mít Reliovo vodítko."

Virginia tam bezmocně stála se sevřenými pěstmi a slzy se jí draly do očí.

"Jak se jmenuješ?" otázal se Ho-Tu dívky v červeném hedvábí.

"Lana," odpověděla, "pokud se pánovi líbí."

"Lano," řekl Ho-Tu, "zítra skutečně budeš moci odejít z domu Cernů."

"Díky, pane," uklonila se Lana a vzhledla k Reliovi.

"Ano," pokračoval Ho-Tu, "zítra budeš prodána na Slavnosti lásky."

"Ne!" vykřikla, "Ne!"

Virginia se zasmála a radostně zatleskala.

"Ne!" křičela Lana.

"Do čekacích cel, otrokyň!" zahřímál Ho-Tu a poklepal na otrokářský bičík, který měl zavěšený na opasku.

V dívčiných očích se zračil děs. Toužebně se podívala na Relia, ale pak, když Ho-Tu vytáhl bičík, utekla s pláčem ze sálu.

Virginia padla před Ho-Tuem na kolena v poloze otrokyň rozkoše a sklonila hlavu.

"Díky, pane," řekla.

Ho-Tu ji svou těžkou rukou pohladil po hlavě. "Jsi statečné děvče," pravil. "A velmi nebezpečné s miskou kaše."

Sklonila hlavu ještě víc.

"Pospěš si, otrokyň!" vyštěkl. "Do čekacích cel!"

Virginia Kentová, která na Zemi učila klasiky a starověké dějiny na vysoké škole, vyskočila, vyběhla jako poslušná otrokyň z místnosti a bosonohá pospíchala do čekacích cel, odkud bude za úsvitu poslána do Curuleánského domu. Večer pak společně s Elizabeth a Phyllis vystoupí na kvádr a její prodané tělo přinese zlato do domu Cernů.

Ho-Tu se za ní díval a usmíval se. "Velmi statečné děvče," bručel si.

"A nebezpečné s miskou kaše," připomněl jsem.

"Ano," přisvědčil, "to je pravda."

Rozhlédl jsem se po sále. Zbyli tu už jen strážníci a zaměstnanci domu. Rozhodl jsem se vrátit do svého bytu. Elizabeth mi bude chybět.

Náhle do sálu vstoupili dva strážníci a postrkovali před sebou ženu.

Povšiml jsem si, že Ho-Tu zbledl a dlaň mu sjela k pouzdru u boku, kde měl zakřivený nůž.

Žena se dopotácela k Cernovu stolu. Kolem pasu měla uvázanou šarlatovou šňůrku, za níž byl zastrčen dlouhý pruh červeného hedvábí. Vlasy měla rozpuštěné a zápěstí spoutaná za zády. Kolem krku jí visel provázek s klíčem. Otrocké zvonečky stále zdobily její levý kotník, veškeré další ozdoby jí však byly odebrány, včetně otrokářského bičíku.

"Kajurálie, Suro," pozdravil Cernus tu ženu.

"Kajurálie, pane," odpověděla hoře.

"Dovol jí, aby se mohla vrátit do svého bytu," přimlouval se Ho-Tu. "Sura nám dobře posloužila. Je to nejlepší cvičitelka v Aru."

"Musí se jí připomenout," odpověděl Cernus, "že je pouhou otrokyní."

"Prosím tě o laskavost," zvolal Ho-Tu.

"Zamítá se," prohlásil Cernus. "Ať se o ni začne hrát."

Mezi stoly se shromáždilo několik mužů a v kovových pohárcích brzy rachotily veři kůstky. Sura klečela před Cernovým stolem s hlavou skloněnou. Jeden ze strážných jí připjal vodítko. Klíček od vodítka byl na tenkém drátku, který strážce omotal kolem jejího ocelového, červeně emailovaného kroužku. Muži za jejími zády vzrušeně vykřikovali a sledovali kostky dopadající na kamennou podlahu. Do jisté míry jsem pochopil, že tu jde o další zvrat v průběhu Kajurálií, ale snad v tom bylo i něco víc. Suřina pýcha a její postavení v domě navzdory tomu, že byla otrokyně, se mnoha zaměstnancům nelíbily. Snad dokonce i Cernus vycítil, že přestoupila své meze. Rozhodně se zdálo, že ho těší její ponížení a že bude užita jako obyčejná dívka červeného hedvábí.

"Já ji užiji jako první!" vykřikl jeden z mužů.

Ozvalo se ještě několik výkřiků a pak se muži opět zabrali do hry. Až tehdy jsem pochopil, že krásná, hrdá Sura poslouží každému z mužů v místnosti v pořadí, jež určí kostky. Pohlédl jsem na Ho-Tua. K mému údivu jsem v jeho divokých černých očích spatřil slzy. Pravou dlaní svíral rukojeť zakřiveného nože. Podíval jsem se na Suru. Klečela na kamenné podlaze s tělem nachýleným vpřed, oděná pouze kouskem červeného hedvábí, se zápěstími spoutanými za zády. Rozpuštěné vlasy jí zakrývaly tvář. Všiml jsem si, že se jí ramena otřásají, a s překvapením jsem zjistil, že pláče.

Tehdy jsem vstoupil mezi klečící hráče, kteří jen s námahou skrývali svou nevoli, a beze slova jsem sebral kovový pohárek s kostkami muži, který byl na řadě.

Nasupeně, avšak bez námitek se ho vzdal.

Prohlédl jsem si muže jednoho po druhém, zamíchal jsem kostky a vysypal je na podlahu ke svým nohám.

Byl to slabý vrh, nepřilíší vysoký. Několik mužů se uvolněně zasmálo. Já však vytáhl z pochvy meč a špičkou jsem otočil každou z kostek tak, aby ukazovala nejvyšší číslo.

Muži rozezleně přihlíželi. Jeden z nich cosi zabručel.

"Já ji užiji," prohlásil jsem. "Já sám a nikdo jiný."

"Ne!" vykřikl jeden ze strážných a vyskočil.

Pohlédl jsem na něho a on ustoupil, otočil se a vztekle opustil sál.

"Ještě někdo se o ni se mnou chce přít?" rozhlédl jsem se kolem sebe.

Muži se rozmrzele zvedli a sedli si každý ke svému stolu.

Obrátil jsem se k Cernovi. Usmál se a rozpřáhl paže. "Pokud se s tebou nechce nikdo přít," řekl, "je jistě tvá." Pobaveně pohlédl na klečící Suru. "Kajurálie, otrokyně."

"Kajurálie, pane," zašeptala Sura.

"Odved' mě do svého bytu, otrokyně," vyzval jsem Suru příkře.

S námahou se zvedla. Na kroužku jí viselo vodítko, avšak já se ho ani nedotkl. Prošla kolem mě se slzami v očích a zamířila ke dveřím. Její chůzi doprovázelo cinkání zvonečků. Nekráčela však jako cvičená otrokyně rozkoše, nýbrž netečně, s hlavou skloněnou jako poražená žena.

Cernus se zasmál. "Slyšel jsem," zvolal, "že ten vrah ví moc dobře, jak užít otrokyně!" Sura se na okamžik zastavila a vztyčila hlavu, ale pak spěšně vyšla ze sálu, aniž se ohlédla.

"Vrahu," uslyšel jsem za sebou.

Obrátil jsem se a podíval se na Ho-Tua.

Dlaň měl stále položenou na zakřiveném noži. "Ona není obyčejná otrokyně," řekl.

"Pak tedy," opáčil jsem, "očekávám, že mi poskytne neobyčejnou rozkoš." Po těch slovech jsem se otočil a odešel jsem.

Sura kráčela přede mnou chodbami domu Cernů, minula cvičební místnost a vešla do svého bytu. Postavila se doprostřed místnosti a já jí sňal z krku provázek s klíčkem, odemkl její pouta a odhodil je do kouta. Potom jsem jí odemkl vodítko a hodil ho i s oběma klíčky na hromadu k poutům.

Sura si chvíli mnula zápěstí. Měla na nich červené otlaky. Pomyslel jsem si, že pouta nemusela být tak těsná.

Věnovala mi nenávidný pohled. Prohlédl jsem si místnost. Bylo v ní několik truhel, v nichž bych nepochybně našel spoustu hedvábí, líčidel a šperků. Na zemi ležely bohaté kožešiny, na kterých nejspíš spala. V jednom koutě stála opřena šestistrunná kalika s dlouhým hmatníkem a vypouklou ozvučnou skříní. Věděl jsem, že na tento nástroj umí hrát. Na protější stěně visel na háčku otrokářský bičik.

Pohlédl jsem na ni. Přestala si mnout zápěstí a stála teď bez pohnutí. Její dlouhé rozpuštěné vlasy, které jí spadaly na ramena, byly nádherné, stejně jako její hluboké černé oči. Tělo měla trýznivě krásné, přesně tak, jak to otrokáři zamýšleli. Rysy tváře a ústa prozrazovaly mému oku, jež se za posledních několik měsíců stalo mnohem zkušenějším, neklamně známky chovu domu Cernů.

Obrátil jsem se a přemýšlel, kde bych asi našel ukrytou nějakou ka-la-nu nebo pagu. Začal jsem se přehrabovat v jedné z truhel, pak jsem otevřel i druhou. Sura mě mlčky pozorovala.

Přistoupil jsem k další truhle.

"Prosím, neotvírej ji," hlesla.

"Nesmysl," odsekl jsem, neboť jsem se domníval, že právě zde najdu kýžený mok. Prudce jsem zvedl víko.

"Prosím!" vykřikla.

Tady to musí být, pomyslel jsem si. Šátral jsem v truhle, avšak nenašel jsem nic než šňůry perel a drahého kamení a hedvábné oděvy. Těch věcí měla Sura spoustu. To jsem musel uznat. Kdyby jí patřily, stala by se terčem závisi mnoha

svobodných žen v Aru.

"Dál už nehledej!" vyhrkla.

"Zmlkni, otrokyně," okřikl jsem ji a přehraboval se v truhle dál, až jsem nakonec na samém dně našel téměř beztvárovou, potrhanou, sotva třicet centimetrů vysokou a jen několik dekagramů těžkou panenku, oblečenou ve vybledlém rouchu zahalení. S takovými panenkami si hrávala na mostech či v chodbách věží malá děvčátka, oblékala je a zpívala jim.

"Co to má být?" zeptal jsem se pobaveně Suro a vytáhl panenku z truhly.

Otrokyně rozkoše se s divokým výkřikem rozběhla k otrokářskému bičíku, strhla ho ze stěny a stiskla spínač. Sledoval jsem, jak se kotouč otáčí až k červenému proužku, který signalizoval smrtící výboj. Špička bičíku se ihned rozžhavlila do běla.

"Zemři!" zaječela, vrhla se na mě s napřaženým bičíkem.

Upustil jsem panenku, otočil se a zachytil její zápěstí právě ve chvíli, kdy udeřila. Zklamaně vykřikla a pak se rozplakala. Zkroutil jsem jí zápěstí, takže musela bičík pustit. Odhodil jsem ji přes celou místnost a sebral bičík, který mezitím vytvořil na kamenné podlaze černou skvrnu. Otočil jsem kotoučem na nejnižší výboj a pak jsem bičík vypnul.

Omotal jsem si kožený řemínek bičíku kolem zápěstí, vrátil se k panence a zdvihl ji. Přistoupil jsem s ní k Suře, která se tiskla ke zdi. Zavřela oči a otočila hlavu na stranu.

"Tu máš," řekl jsem a podával jí panenku.

Natáhla se a vzala ji.

"Je mi to líto," dodal jsem.

Stála tam s panenkou v náručí a pozorovala mě.

Přešel jsem k protější stěně, stáhl jsem bičík z ruky a zavěsil ho zpátky na háček.

"Je mi to líto, Suro," opakoval jsem. "Hledal jsem ka-la-nu."

Překvapeně na mě pohlédla.

"Je v poslední truhle," hlesla.

Přistoupil jsem k poslední truhle u zdi a otevřel ji. Našel jsem tam láhev a nějaké kalíšky.

"Jsi šťastná otrokyně," prohodil jsem k ní, "máš ve svém bytě i víno."

"Posloužím ti," zašeptala.

"Cožpak nejsou Kajurálie?" opáčil jsem.

"Jsou, pane," přisvědčila.

"Pak tedy," prohlásil jsem, "pokud Sura dovolí, obsloužím já ji."

Rozpačitě se na mě podívala a pak, svírajíc panenku neustále v náručí, natáhla třesoucí se ruku a přijala ode mě kalíšek vína. Byla by víno rozlila, a tak jsem jí podepřel ruku dlaní a pozvedl ji k jejím rtům.

Napila se, stejně jako černovláška, která vedla dívky z ulice Hrců. Pak, když odložila misku, napil jsem se i já.

"Kajurálie," řekl jsem jí.

"Kajurálie, pane," zašeptala.

"Kuure," opravil jsem ji.

"Kajurálie, Kuure," řekla.

Přešel jsem do středu místnosti a posadil se se zkříženými nohama na podlahu. Láhev jsem si ovšem nechal u sebe.

Položila svůj kalíšek na zem poblíž mé nohy a pak přistoupila k truhle, kde jsem našel panenku.

"Proč máš tu panenku?" zeptal jsem se.

Mléčky uložila panenku zpět na dno truhly do pravého rohu pod hedvábné oděvy a šperky.

"Nemusíš odpovídat, pokud nechceš," řekl jsem.

Odstoupila od truhly a poklekla naproti mně. Pozvedla misku opět ke rtům a napila se. "Dala mi ji má matka," řekla.

"Nevěděl jsem, že otrokyně rozkoše mají matky," zažertoval jsem. Ihned jsem však svého žertu zalitoval, protože její tvář zůstala vážná.

"Prodali ji, když mi bylo pět," řekla. "To je vše, co mi po ní zůstalo."

"To je mi líto."

Sklopila zrak.

"Svého otce," pokračovala, "jsem nikdy nepoznala, ale myslím, že to musel být hezký otrok. Má matka o něm nevěděla téměř nic, protože měli oba kuklu, když se pářili."

"Chápu," pokýval jsem hlavou.

Pozvedla znovu kalíšek ke rtům.

"Ho-Tu," prohodil jsem, "tě miluje."

Pohlédla na mě. "Ano," přisvědčila.

"Často se stáváš obětí Kajurálií?"

"Pokud si na mě Cernus vzpomene," pokrčila rameny. "Mohu se zahalit?"

"Ano," svolil jsem.

Sura přistoupila k jedné z truhel, vytáhla z ní plášť z červeného hedvábí a oblékla si ho. Zavázala si ho až pod bradou a zakryla tak svůj kroužek.

"Děkuji ti," řekla.

Naplnil jsem jí znovu kalíšek.

"Jednou, před mnoha lety," vzpomínala, "jsem byla na Kajurálie spálena."

"Viš s kým?" zajímal jsem se.

"Ne," odpověděla. "Měla jsem kuklu." Otřásla se. "Přivedli ho z ulice," vyprávěla. "Vzpomínám si na něho. Malé odulé tělo. Nešikovné ruce. Pamatuji si jeho kňourání a chichotání. Muži u stolů se hlasitě smáli. Nepochybně to bylo velice

zábavné."

"Co se stalo s tím dítětem?" zeptal jsem se.

"Porodila jsem ho," řekla, "ale rovněž v kukle. Nikdy jsem ho neviděla. Když si představím, kdo ho asi zplodil, musela to být zrůda." Znovu se otřásla.

"Možná ne," namítl jsem.

Smutně se zasmála.

"Ho-Tu tě často navštěvuje?" otázal jsem se.

"Ano," přisvědčila. "Hraji mu na kaliku. Má to rád."

"Jsi červené hedvábí," poznamenal jsem.

"Kdysi dávno," řekla, "byl Ho-Tu zmračen a přinucen vypít kyselinu."

"To jsem nevěděl."

"Kdysi byl otrokem," vysvětlovala Sura, "ale vydobyl si svobodu v souboji na zakřivené nože. Cernovu otci byl oddán. Když Cernova otce otrávil a Cernus si jako jeho nástupce zavěsil na hrdlo odznak domu, Ho-Tu s tím nesouhlasil. Proto byl zmračen a přinucen vypít kyselinu. Přesto v domě zůstal po celá ta léta."

"Proč by tu měl zůstat?" podivil jsem se.

"Snad proto," řekla, "že Sura je otrokyní právě v tomto domě."

"Nepochybně."

Sklopila zrak a usmála se.

Rozhlédl jsem se po místnosti. "Nerad bych se hned vracel do svého bytu," prohlásil jsem. "Navíc jsem si jist, že muži z domu očekávají, že se tu trochu zdržím."

"Posloužím tvé rozkoši," řekla.

"Miluješ Ho-Tua?" zeptal jsem se.

Zamyšleně na mě pohlédla. "Ano."

"Pak si tedy musíme najít jinou zábavu."

Zasmála se.

"Zdá se," poznamenal jsem, "že tvůj pokoj neskýtá mnoho prostředků k zábavě."

Zaklonila se a usmála se. "Až na Suru," připustila.

Znovu jsem se rozhlédl kolem sebe a zrak mi padl na kaliku, která stála opřená v koutě.

"Chceš, abych ti zahrála?" zeptala se Sura.

"Co bys chtěla dělat ty?"

"Já?" opáčila pobaveně.

"Ano," řekl jsem, "ty Sura."

"Myslí to Kuurus vážně?" ujist'ovala se.

"Ano," potvrdil jsem. "Kuurus to myslí vážně."

"Vím, co bych chtěla," řekla, "ale to je příliš pošetilé."

"Nu," pokrčil jsem rameny, "dnes jsou konec konců Kajurálie."

Zmateně sklopila zrak. "Ne, je to celé nesmysl."

"Co je to?" naléhal jsem. "Chceš snad, abych se zkusil postavit na hlavu? Varuji tě, moc to neumím."

"Ne," zavržela hlavou. Pak na mě plaše pohlédla. "Naučil bys mě hrát hru?"

Ohromeně jsem se na ni podíval.

Okamžitě sklonila hlavu. "Já vím," vyhrkla, "odpuť. Jsem jen žena. Otrokyně."

"Máš herní plán a figurky?" otázal jsem se.

Šťastně se usmála. "Naučíš mě to?" zeptala se potěšeně.

"Máš plán a figurky?" opakoval jsem.

"Nemám," řekla zdrceně.

"Máš papír?" zeptal jsem se. "Pero a inkoust?"

"Mám hedvábí," zamyslela se, "růž a nádobky s líčidly a parfémy!"

Zakrátko jsme na podlahu rozprostřeli velký kus hedvábí, na který jsem pečlivě nakreslil herní plán. Do středu čtverců, které jsou obvykle červené, jsem namaloval puntíky, ty, které bývají žluté, jsem ponechal prázdné. Pak jsme společně shromáždili maličké nádobky, brože a korále, které nám posloužily jako figurky.

Netrvalo ani jeden ahn a měli jsme herní plán i figurky a já ukázal Suře, jak se figurky rozestavují, jak se s nimi táhne a vyložil jí základní pravidla.

Celý druhý ahn se skutečně snažila pozorně číst hru a za každým jejím tahem jsem vždy rozpoznal určitý záměr. Její tahy snad nebyly nejsilnější, nicméně nepostrádaly jistou chytrost. Často jsem partii přerušoval, vysvětloval jí některé tahy a rozebíral s ní jejich důsledky. Rychle chápala a nic jsem jí nemusel vysvětlovat dvakrát.

"Nestává se příliš často," prohodil jsem, "aby se muž setkal se ženou, která má ze hry takový požitek."

"Vždyť je tak nádherná!" zvolala.

Hráli jsme ještě další ahn, a dokonce i za tak krátkou dobu získaly její tahy na přesnosti, rafinovanosti a síle. Přestal jsem se tolik starat o to, jak zlepšit její hru, a začal jsem si hledět obrany vlastního domovského kamene.

"Opravdu jsi to nikdy nehrála?" ujist'oval jsem se.

Pohlédla na mě, zřetelně potěšena. "Takže mi to docela jde?"

"Docela," připustil jsem.

Udivovala mě. Skutečně dodnes věřím, že nikdy předtím nehrála. Měl jsem to štěstí, či smůlu, setkat se s jedním z těch vzácných lidí, kteří měli pro hru výjimečné nadání. Její tahy ještě postrádaly uhlazenost, avšak cítil jsem, že se nacházím

v přítomnosti osoby, pro kterou snad hra byla přímo stvořena.

Oči jí zářily.

"Beru tvůj domovský kámen!" zvolala.

"Nechtěla bys mi raději zahrát na kaliku?" navrhl jsem.

"Ne! Ne!" křičela. "Chci hrát! Hrát!"

"Jsi jen žena," připomněl jsem jí.

"Prosím, Kuure!" škemrala. "Chci hrát!"

Neochotně jsem začal opět rozestavovat figurky.

Tentokrát měla mít žluté. Ke svému úžasu jsem v jejích prvních tazích rozpoznal Centiánské otevření hry, jež před lety vyvinul Centius z Cosu. Je to jedno z nejsilnějších zahájení, které působí červenému zvlášť velké starosti, zejména ve vývinu ubarova písaře.

"Opravdu jsi to nikdy předtím nehrála?" ujist'oval jsem se.

"Ne," odpověděla a zaujatě sledovala pomalovaný kus oranžového hedvábí s nádobkami, šperky a korálky s výrazem dítěte, které něco tak nádherného, záhadného a fascinujícího dosud nespátřilo.

Při čtrnáctém tahu červeného, což byla moje barva, jsem na ni pátravě pohlédl.

"Co myslíš, že bych teď měl udělat?"

Svraštila své krásné obočí a úzkostlivě zvažovala různé možnosti.

"Někteří odborníci," prozradil jsem jí, "teď dávají přednost tahu ubarova mudrce na písařovu trojku, jiní doporučují stažení kopiníka ubarovny s cílem pokrýt ubarovu dvojku."

Několik ihnů si pečlivě prohlížela plán. "Ubarův mudrc na písařovu trojku je lepší tah," usoudila.

"Souhlasím," řekl jsem.

Posunul jsem nádobku parfému, jež představovala ubarova mudrce, na písařovu trojku.

"Ano," potvrdila, "to je jasně silnější."

Byl to opravdu silný tah, avšak ukázalo se, že mi příliš nepomohl. Po dalších šesti tazích Sura, jak jsem se obával, směle položila vlastního ubara, mističku s růží, na ubarovu pětku.

"A teď," prohlásila, "pro tebe bude opravdu těžké zapojit ubarova písaře do hry." Na okamžik sraštila čelo. "Ano," přemýšlela, "velmi těžké."

"Já vím," vzdychl jsem, "já vím!"

"Nejlepší, co teď můžeš udělat," vysvětlovala, "by bylo, jak jistě vidíš, provést několik výměn a odlehčit trochu svému postavení."

Probodl jsem ji pohledem. "Ano," připustil jsem, "to by jistě bylo."

Zasmála se.

I já se zasmál.

"Jsi skvělá," řekl jsem uznale. Hrál jsem poměrně často a byl jsem považován, dokonce i mezi Gorejci, kteří hru dokonale ovládali, za výborného hráče. Teď jsem však měl co dělat, abych odolal své krásné vzrušené soupeřce. "To je prostě k nevíře," vrtěl jsem nechápavě hlavou.

"Vždycky jsem chtěla hrát," řekla. "Cítila jsem, že bych v ní mohla být docela dobrá."

"Hraje výborně," ocenil jsem ji. Věděl jsem samozřejmě, že je to nesmírně inteligentní a schopná žena. To jsem si uvědomil už při našem prvním setkání. Dokonce i předtím, než jsem ji poznal, jsem předpokládal, že se jedná o mimořádnou osobnost, neboť se o ní říkalo, že je nejlepší cvičitelkou děvčat v celém Aru, a jakkoli byla tato pocta pochybná, sotva by jí dosáhla bez značného nadání a v neposlední řadě bez neobyčejné inteligence. Zde se však nejednalo o pouhou inteligenci. Tušil jsem v ní nadání ohromující velikosti.

"Nedělej ten tah," varovala mě, "jinak ztratíš domovský kámen."

Prohlédl jsem si plán. "Ano," připustil jsem, "máš pravdu."

"Tvůj nejsilnější tah," uvažovala, "je první tarnský jezdec na ubarovu jedničku." Znovu jsem si prohlédl plán. "Ano," potvrdil jsem, "máš pravdu."

"Jenže já vzápětí," dodala, "položím svého písaře ubarovny na trojku ubarova mudrce."

Porazil jsem svého ubara na znamení porážky.

Radostně zatleskala.

"Nechtěla bys mi raději zahrát na kaliku?" zeptal jsem se s nadějí v hlase.

"Ale Kuure!" zvolala.

"No dobrá," podvolil jsem se a začal jsem znovu rozestavovat figurky.

Napadlo mě, že bych snad raději měl změnit téma a strávit zbytek času v jejím pokoji něčím, co by bylo bližší její ženské přirozenosti.

"Říkala jsi," nadhodil jsem, "že Ho-Tu tě často navštěvuje."

"Ano," vzhledla. "Je to hodný člověk."

"Vrchní dozorce v domě Cernů?" opáčil jsem s úsměvem.

"Ano," trvala na svém. "Ve skutečnosti je velice laskavý."

Představil jsem si silného, podsaditého Ho-tua se zakřiveným nožem a otrokářským bičíkem u pasu.

"Získal svobodu díky vítězství v zápase na zakřivené nože," připomněl jsem.

"Ale to bylo v dobách Cernova otce," řekla, "kdy se bojovalo zakřivenými noži opatřenými pouzdrem."

"V zápasech na nože, které jsem viděl," podotkl jsem "byla čepel vždy v pouzdře."

"To je od té doby, co do domu přišlo zvíře," zašeptala a sklopila zrak. "Nože jsou nyní opatřeny pouzdrem, aby poražený přežil a mohl být předhozen zvířeti."

"Jakého druhu je to zvíře?" zeptal jsem se.

"To nevím," odpověděla.

Slyšel jsem zvíře řvát a věděl jsem, že to není sleen ani larl. Ten řev se nepodobal ničemu, co jsem znal.

"Viděla jsem zbytky jeho obětí," otřásla se. "Nezůstává mnoho. Dokonce i kosti jsou roztržité a morek vysátý."

"Krmí zvíře pouze těmi, kdo prohrají v zápase na nože?" zeptal jsem se.

"Ne," zavrtěla hlavou. "Každý, kdo se Cernovi znelíbí, může být předhozen zvířeti. Někdy je to dokonce i strážný, obvykle se však jedná o otroky, muže z ohrad. Někdy je však i dívka zkrvavena a předhozena zvířeti."

Vzpomněl jsem si, že otrok, který prohrál v zápase na zakřivené nože, byl mírně poraněn, než ho odvedli ke zvířeti.

"Proč zkrvavena?" podivil jsem se.

"Nevím," pokrčila rameny. Pak znovu obrátila pozornost ke kusu hedvábí, jež nám sloužilo za herní plán. "Ale dost už o zvířeti," řekla a usmála se na hedvábí s rozestavěnými nádobkami a korálky. "Ta hra je tak krásná."

"Ho-Tu," poznamenal jsem, "zřídka opouští dům."

"Za poslední rok," řekla Sura, "byl jen jednou delší dobu pryč."

"Kdy to bylo?"

"V měsíci En'Var minulého roku," odpověděla, "tehdy ho poslali z města, aby zařídil pro dům jisté záležitosti."

"Jaké záležitosti?"

"Nákup otroků."

"Do kterého města se vypravil?"

"Do Ko-ro-by."

Strnul jsem.

Sura na mě udiveně pohlédla. "Co se stalo, Kuure?" Pak se jí oči náhle rozšířily hrůzou a prudce pozvedla paži.

"Ho-Tu, ne!" vykřikla.

Kapitola třetí

Konec Kajurálií

Přeskočil jsem pomalovaný kus hedvábí s nádobkami a korálky, které představovaly figurky v naší hře, strhl jsem Suru na podlahu a lehl si na ni, abych ji ochránil. V témže okamžiku se vržený nůž zabodl do truhly za námi. Převalil jsem se tak, abych měl nohy pod tělem a pokusil jsem se tasit meč, avšak Ho-Tu po mně skočil se zakřiveným nožem v ruce a rozehnal se po mém hrdle. Pozvedl jsem levou ruku proti noži. Pocítil jsem prudkou bolest a do očí mi stíkla krev, avšak podařilo se mi sevřít v ruku Ho-Tuovo zápěstí. Pokoušel jsem se zadržet jeho nůž, avšak on se do něho opřel oběma rukama a celou vahou svého těla a tlačil ho proti mému hrdlu. Nohy mu klouzaly po hedvábí a nádobkách, jež se válely rozházené po podlaze.

"Přestaň!" křičela Sura. "Ho-Tu, přestaň!"

S velkým úsilím jsem se nadzdvihl a pak, protože jsem věděl, že Ho-Tu celou silou tlačí na nůž, jsem mu přestal vzdorovat a odvalil jsem se zpod jeho těla. Ho-Tu ztěžka dopadl na podlahu a já rychle povstal a vytáhl meč z pochvy. Ho-Tu se s námahou zvedl. Tvář měl zkřivenou nenávistí. Rozhlédl se po místnosti, a když spatřil na stěně otrokářský bičík, přiskočil k němu a strhl ho z háčku.

Nepronásledoval jsem ho, neboť jsem ho nechtěl zabít.

Obrátil se a já spatřil, jak jediným pohybem prstu zapíná bičík a nastavuje kotouč na smrtelný výboj. Přikrčil se a opatrně se ke mně blížil.

Ale Sura se postavila mezi nás. "Neubližuj mu," řekla.

"Ustup stranou," vyzval ji Ho-Tu.

"Ne!" vykřikla Sura.

Ho-Tu nastavil kotouč na nižší výboj a pak ji prudce udeřil. Spatřil jsem krátký záblesk a spršku jiskřivých jehliček. Sura vykřikla bolestí, zapotácela se, upadla na kamennou podlahu a rozplakala se.

Ho-Tuova tvář jako by se na okamžik rovněž zkřivila bolestí, ale ihned se opanoval a obrátil se proti mně. Znovu jsem si povšiml, že otočil kotoučem a špička bičíku v jeho ruce se rozžhavila do běla.

Zasunul jsem meč zpátky do pochvy. Pak jsem ustoupil k truhle a vytrhl z ní nůž, který po mně Ho-Tu prve vrhl. Byl to zabijácký nůž dobře vyvážený pro vrhání, s ostřím na jedné straně.

Uchopil jsem ho za čepel.

Ho-tu vztekle zařval a hodil po mně bičík. Proletěl mi kolem hlavy, s výbuchem sršících jisker se odrazil od zdi a dopadl na podlahu, kde zůstal ležet.

"Hod!" řekl Ho-Tu.

Pohlédl jsem na nůž a na muže. "Podobným nožem," řekl jsem, "jsi v měsíci En'Var poblíž Věže bojovníků na vysokém mostě Ko-ro-by zabil bojovníka z Thentisu."

Ho-Tu vypadal překvapeně.

"Zasáhl jsi ho ze zadu," pokračoval jsem, "ranou zbabělce."

"Nikoho jsem nezabil," řekl Ho-Tu. "Jsi blázen."

Zmocňoval se mě hněv. "Obrať se," poručil jsem mu, "zády ke mně."

Ho-Tu uposlechl.

Nechal jsem ho tak chvíli stát. Sura se pozvedla na ruce a nohy. Dosud se třásla po celém těle bolestí od úderu bičíku.

"Nezabíjej ho!" zašeptala.
"Kdy pocítíš nůž, Ho-Tu?" zeptal jsem se.
Mlčel.
"A kde?" zkoušel jsem ho. "Kde?"
"Prosím, nezabíjej ho!" vykřikla Sura.
"Hoď!" zařval Ho-Tu.
Sura se vrhla mezi nás a postavila se zády k Ho-Tuovi.
"Napřed zabij Suru!"
"Ustup!" přikázal jí Ho-Tu. Sevřel ruce v pěst, avšak neotočil se. "Ustup, otrokyně!"
"Ne!" křičela Sura. "Ne!"
"Neměj strach," řekl jsem. "Nezabíjí tě zezadu."
Ho-Tu se otočil čelem ke mně a odstrčil Suru stranou.
"Seber svůj zakřivený nůž," vyzval jsem ho.
Ho-Tu našel nůž a zdvihl ho. Přitom ze mě ani na okamžik nespustil oči.
"Nebojujte!" zvolala Sura.
Uchopil jsem nůž opět za rukojeť a přikrčil jsem se.
Vykročili jsme s Ho-Tuem proti sobě.
"Přestaňte!" křičela Sura. Pak se rozběhla k otrokářskému bičíku a zdvihla ho. Stále jasně zářil a nedalo se na něj pohlédnout bez bolesti v očích. "Bičík," varovala nás, "je nastaven na smrtelný výboj. Odložte zbraně!" Oči měla zavřené a vzlykala. Sevřela bičík v obou rukou a pozvedla ho k vlastnímu hrdlu.
"Zadrž!" zvolal jsem.
Ho-Tu odhodil svůj zakřivený nůž a přiskočil k Suře. Vytrhl jí bičík, stáhl kotouč na nejslabší výboj, vypnul ho a odhodil stranou. Sevřel plačící Suru do náruče a otočil se znovu ke mně. "Zabij mě," řekl.
Nechtěl jsem zabít muže, který není ozbrojen.
"Já žádného muže nezabil," pokračoval Ho-Tu, "ani v Ko-ro-bě, ani nikde jinde."
"Zabij nás oba," přidala se Sura a přitiskla k sobě ošklivého, podsaditého Ho-Tua, "ale on je nevinný."
"Zabil," namítl jsem.
"To jsem nebyl já," zavrtěl Ho-Tu hlavou. "Nejsem ten, koho hledáš."
"Jsi to ty," trval jsem na svém.
"Nejsem," odporoval Ho-Tu.
"Před chvílkou," obvinil jsem ho, "ses mě pokusil zabít."
"Ano," přiznal Ho-Tu. "To je pravda. A udělal bych to znovu."
"Nešťastný blázne," vzlykala Sura a políbila Ho-Tua. "Ty bys zabíjel pro ubohou otrokyni?"
"Miluji tě!" zvolal Ho-Tu. "Miluji tě!"
"I já tě miluji, Ho-Tu," zašeptala.
Zdálo se, jako by ho její slova ohromila. Ačkoli to byl tvrdý muž, vypadal dojatě. V jeho černých očích se zaleskly slzy.
"Miluješ Ho-Tua," podivil se, "který není ani muž?"
"Jsi má láska," potvrdila Sura, "už po mnoho let."
Hleděl na ni a neodvažoval se ani pohnout.
"Nejsem ani muž," zopakoval.
"V tobě, Ho-Tu," řekla, "jsem našla srdce larla a jemnost květín. Zosobňuješ pro mě dobrotu, šlechtnost a sílu, a navíc mě miluješ." Pohlédla na něho. "Žádný muž na Goru není více mužem než ty."
"Nikoho jsem nezabil," prohlásil Ho-Tu.
"Já to vím," přikývla Sura. "Nedovedl bys to."
"Ale když jsem si pomyslel, že on je tu s tebou," vybuchl vrchní dozorce, "chtěl jsem ho zabít."
"Ani se mě nedotkl," řekla Sura. "Což nechápeš? Chtěl mě ochránit, a tak mě vzal sem a tady mi sňal pouta."
"Je to pravda?" zeptal se mě Ho-Tu.
Mlčel jsem.
"Vrahu," řekl Ho-Tu, "odpusť mi."
"Nosí černou tuniku," pravila Sura, "a nevím, kdo to je, ale určitě není z černé kasty."
"Nemluvme o těchto věcech," varoval jsem ji stroze.
Ho-Tu na mě pohlédl. "Věz," prohlásil, "ať už jsi kdokoli, že já nikoho nezabil."
"Myslím, že se vrátím do svého bytu," usoudil jsem.
"Chtěl jsem ti ublížit," dodal Ho-Tu a stále na mě hleděl.
"Ale místo toho jsi ublížil mně," řekla Sura.
Z jejího hlasu byla stále patrná bolest od úderu otrokářským bičíkem.
"Odpusť mi," rozplakal se Ho-Tu. "Odpusť mi!"
Zasmála se. "Vrchní dozorce prosí o odpuštění otrokyni, že se jí dotkl bičíkem!"
Ho-Tu pohlédl na kus hedvábí a rozházené nádobky a korálky.
"Co jste tu dělali?" zeptal se.
"S těmi věcmi," odpověděla se smíchem, "mě učil hrů."
Ho-Tu se zašklebil. "Líbilo se ti to?"
"Ne, Ho-Tu," smála se Sura a políbila ho. "Je to na mě moc těžké."
"Zahraji si s tebou, jestli chceš," nabídl se Ho-Tu.

"Ne, Ho-Tu," odmítla. "Nechci." Pak se mu vymanila z náruče a odešla pro kaliku, jež stála opřena v koutě. S úsměvem s ní přešla do středu místnosti a usedla se zkrříženými nohama na zem, protože tak se na kaliku obvykle hraje, a sklonila se nad ní. Přejela prsty po šesti strunách a pak spustila melodii, píseň lásky, jež se hrávala v toriánských karavanách. Ani si nevšimli, že jsem odešel.

Zašel jsem do bytu lékaře Flaminia, jenž mi ochotně, přestože byl opilý, ošetřil paži, kterou mi pořezal Ho-Tu svým zakřiveným nožem. Rána nebyla vůbec vážná.

"Hry Kajurálii mohou být nebezpečné," poznamenal Flaminus, když mi převázal ránu obinadlem, jež poté přichytil čtyřmi kovovými sponkami.

"To je pravda," připustil jsem.

Do lékařova bytu doléhal z cel smích opilých otroků a dusot pobíhajících strážných, kteří si navzájem prováděli různé žertíky.

"Dnes už je to šesté zranění zakřiveným nožem, které ošetřuji," povzdychl si Flaminus.

"Vskutku?" podivil jsem se.

"Předpokládám," prohodil Flaminus, "že tvůj protivník je nejspíš mrtev."

"Není."

"Jak to?"

"K tomu zranění jsem přišel v pokojích paní Sury."

"Ha!" zasmál se Flaminus. "To je ale děvka!" Pak na mě zamrkal. "Věřím, že se paní Sura dnes večer od tebe něčemu přiučila."

Vzpomněl jsem si na naše partie hry. "Ano," přisvědčil jsem, "dnes večer se paní Sura přiučila mnohému."

Flaminus se potěšeně pochechtával. "Je to arogantní otrokyně," prohlásil. "Nic bych nenamítal, kdybych se jí mohl zmocnit sám, ale Ho-Tu by mi to nedovolil. Ho-Tu na ni nepřičetně žárlí, i když je to jen otrokyně! Mimochodem, právě Ho-Tu tě dnes večer hledal."

"Já vím," přikývl jsem.

"Dej si na Ho-Tua pozor," varoval mě Flaminus.

"Nemyslím, že Ho-Tu bude obtěžovat Kuura z černé kasty," zvedl jsem se.

Flaminus na mě pohlédl s opileckou úctou. Pak povstal a přešel k truhle, z níž vytáhl velkou láhev pagy. Otevřel ji a k mému překvapení nalil dva pohárky. Z jednoho si pořádně přihnul a spokojeně vydechl.

"Podle toho, co jsem viděl a slyšel," nadhodil jsem, "jsi velmi dobrý lékař."

Podal mi druhý pohárek, ačkoli jsem nosil černou tuniku.

"Ve čtvrtém a pátém roce Marlenovy vlády," řekl, "jsem byl ve své kastě první v Aru."

Napil jsem se.

"A pak," otázal jsem se, "jsi objevil pagu?"

"Ne," zavrtěl hlavou.

"Dívka?"

"Ne," odpověděl s úsměvem Flaminus. "Ne." Polkl další doušek. "Chtěl jsem najít lék proti nemoci dar-kosis."

"Nemoc dar-kosis je nevyléčitelná," namítl jsem.

"Kdysi," připomněl, "před mnoha staletími, muži z mé kasty tvrdili, že stárnutí je nevyléčitelné. Druzí se s tím nehodlali smířit a pokračovali v práci. Výsledkem byla stabilizační séra."

Dar-kosis neboli svatá nemoc či nedotknutelná choroba je nesmírně nakažlivá gorejská choroba, jež končí smrtí. Ti, kteří se jí nakazí a jimž se jednoduše říká nakažení, nesmějí mezi zdravé lidi. Bloudí po krajině ve žlutém rouchu a točí řehtačkami, aby před sebou varovali ostatní. Někteří se dobrovolně rozhodnou strávit zbytek života v jámách dar-kosis, kam jim je dodáváno jídlo a pití. Takové jámy se nacházely i pod hradbami Aru. Ti, kdo se nemocí nakazí, jsou ze zákona považováni za mrtvé.

"Dar-kosis," poznamenal jsem, "je svatou nemocí kněží-králů a ti, kdo se jí nakazí, jsou zasvěceni kněžím králům."

"Tak praví učení mudrců," přisvědčil Flaminus trpce. "Na nemoci není nic svatého, stejně jako na bolesti a smrti."

Znovu se napil.

"Dar-kosis," pokračoval jsem, "je pokládán za nástroj kněží-králů, jimž postihují ty, kdo se jim znelíbí."

"Další z mýtů mudrců," ušklíbl se Flaminus.

"Ale jak to můžeš vědět?" podivil jsem se.

"Je mi jedno," pokrčil rameny Flaminus, "je-li to pravda či ne. Jsem lékař."

"Co se stalo?" zeptal jsem se.

"Po mnoho let," vyprávěl Flaminus, "a to i před rokem 10110, kdy sem vtrhly Pa-Kurovy hordy, jsme tajně pracovali ve Věži lékařů. Věnovali jsme svůj čas, jeden ahn denně, studiu, výzkumu a pokusům. Naneštěstí bezvýznamný lékař, kterého jsme krátce předtím propustili pro neschopnost, to vše donesl ze zášti a touhy po penězích vrchnímu mudrci. Věž mudrců požadovala na Nejvyšší radě kasty lékařů, aby nám zakázala další práci. Dosavadní výsledky měly být zničeny. Musím s potěšením říct, že lékaři se postavili za nás. Mezi lékaři a mudrci nepanuje velká náklonnost, stejně jako mezi písaři a mudrci. Věž vrchního mudrce sepsala petici Nejvyšší radě města, aby nám zabránila v další práci, avšak díky přimluvě Marlena, který byl tehdy ubarem, nám bylo dovoleno v práci pokračovat." Flaminus se rozesmál. "Vzpomínám si, jak Marlenus hovořil s vrchním mudrcem. Marlenus mu řekl, že kněží-králové buď naši práci schvalují, či nikoli. Pokud ji schvalují, pak je třeba pokračovat. Pokud ji neschvalují, sami jako vládcové Goru ji svou všemocnou silou ukončí."

Zasmál jsem se.

Flaminus se na mě udiveně podíval. "Ti z černé kasty," řekl, "se jen zřídka kdy smějí."

"Co se stalo pak?" vyptával jsem se.

Flaminius se znovu napil a trpce vzhlédl. "Neuplynul ani měsíc, když do Věže lékařů vnikli ozbrojení muži. Poschodí, na nichž jsme pracovali, vypálili. Samotná věž byla vážně poškozena. Naše práce, záznamy, zvířata, na nichž jsme prováděli pokusy, vše bylo zničeno. Několik mých pracovníků zabili, jiné odvěkli pryč." Přetáhl si svou zelenou tuniku přes hlavu. Na těle měl plno jizev. "Tyhle jsou od plamenů," vysvětloval, "když jsem se pokoušel zachránit naši práci. Ale ztloukli mě a vyhodili a naše svítky zničili."

"To je mi líto," řekl jsem.

Flaminius se na mě zkoumavě zadíval. Byl opilý, a možná právě proto byl ochoten trávit čas v přítomnosti příslušníka nízké černé kasty. V očích měl slzy.

"Těsně před požárem," pokračoval, "se mi u jedné skupiny urtů podařilo vyvinout odolnost vůči organismům dar-kosis. Sérum vypěstované z jejich krve jsem vpíchl jiným zvířatům, která se také zbavila náchylnosti k nemoci. Byl to nejistý výsledek, pouhý začátek, ale já přesto doufal tolik jsem doufal."

"Ti muži, co vnikli do Věže," zeptal jsem se, "co byli zač?"

"Nepochybně muži, které najali mudrci," pokrčil rameny Flaminius. Mudrcům jejich kastovní kodex zakazuje nosit zbraň. Nesmějí ani zranit či zabít člověka. Proto si na podobné věci najímají ke všemu ochotné muže.

"Ty muže nikdy nechytily?"

"Většina z nich unikla," pokrčil rameny Flaminius. "Dva chytily. Ti byli podle zákonů města předvedeni k prvnímu soudnímu slyšení ke dvoru vrchního mudrce." Flaminius se hořce pousmál. "Ale uprchli."

"Pokusil ses znovu navázat na svou práci?"

"Všechno bylo pryč," rozhodil Flaminius rukama, "záznamy, zařízení, zvířata. Mnozí z mých pracovníků byli zabiti. Ti, co přežili, většinou nechtěli pokračovat." Napil se pagy. "Mimo to," dodal, "kdybychom znovu začali, stačilo by, aby mudrci najali další muže s paličskými pochodněmi a ocelí."

"Co jsi tedy udělal?"

"Pomyslel jsem si, že Flaminius byl blázen. Jedné noci jsem se vypravil do Věže a prohlédl si poschodí, kde jsme pracovali. Stál jsem tam mezi zničeným zařízením a ohořelými stěnami. A smál jsem se. Zjistil jsem, že mudrci jsou mocnější a vždy nakonec zvítězí."

"To si nemyslím," odporoval jsem mu.

"Pověra," pravil, "prohlášená za pravdu nad skutečnou pravdou vždy zvítězí a sníží ji na pouhou pověru."

"Nevěř tomu."

"A já se smál," pokračoval Flaminius, "protože jsem zjistil, že co hýbe lidmi, je hrabivost, rozkoš, moc a zlato, a že já Flaminius, který jsem se neúspěšně pokoušel vymýtit jednu nemoc, jsem blázen."

"Nejsi blázen," zavrtěl jsem hlavou.

"Už ne," přisvědčil Flaminius. "Opustil jsem Věž lékařů a druhý den jsem se nechal najmout domem Cernů, kde už sloužím řadu let. Jsem tu spokojený. Dobře mi platí. Mám spoustu zlata, jistou moc a mohu si kdykoli vybrat z dívek červeného hedvábí. Který muž by mohl žádat víc?"

"Flaminius," řekl jsem.

Překvapeně se na mě zadíval. Pak se rozesmál a potřásl hlavou. "Ne, naučil jsem se lidmi pohrdat. Proto je tento dům pro mě dobrý." Pohlédl na mě opilým zrakem, s nenávistí. "Pohrdám lidmi!" zasyčel. Pak se znovu zasmál. "Proto také s tebou piji."

Krátce jsem přikývl a zvedl se k odchodu.

"Ještě je tu jedna věc," řekl Flaminius a zamával lahví.

"Co je to?" zeptal jsem se.

"Při hrách druhého dne měsíce En'Kara jsem na Stadionu čepelí viděl vrchního mudrce Complicia Serena."

"A co má být?"

"Neví o tom," pravil Flaminius, "a možná bude trvat celý rok, než to zjistí."

"Zjistí co?"

Flaminius se zasmál a naplnil znovu svůj pohár. "Že umírá na dar-kosis."

Toulal jsem se po domě. Bylo už po dvacátém ahnu čili po půlnoci gorejského dne, přesto jsem však tu a tam zaslechl, jak se lidé baví. Kajurálie se často slaví až do svítání.

Byl jsem zamyšlen a ani jsem si neuvědomil, že se vracím do sálu, kde jsme večer stolovali. Zvědavě jsem otevřel dveře, jimiž byl otrok odveden ke zvířeti. Za nimi se nacházely dlouhé schody. Sestoupil jsem po nich až na plošinku, do níž ústila jakási chodba. Na jejím konci jsem spatřil dva strážné. Při pohledu na mě, okamžitě vyskočili. Ani jeden z nich nebyl opilý. Oba byli naopak zcela střizliví, odpočatí a ostražití.

"Kajurálie," pozdravil jsem je.

Oba muži tasili své meče. "Dál už nechod," řekli, "vrahu."

"Dobrá," pokrčil jsem rameny. Strážní hlídali těžké dřevěné dveře. Mohl jsem to předpokládat, protože zvíře zamčené uvnitř nahánělo hrůzu. U dveří však byly připraveny dvě velké závory, které mohly být v případě potřeby zasunuty do železných nosníků.

Za dveřmi se náhle ozval podrážděný řev.

"Byl jsem zraněn," řekl jsem strážným, "při souboji na zakřivené nože."

Vyhrnul jsem si rukáv tuniky a odhalil obvaz, jímž prosákla trocha krve.

"Odejdi!" zvolal jeden ze strážných.

"Ukážu vám to," nedbal jsem ho a stáhl si bílý obvaz.

Opět se ozval divoký řev téměř nepřičetný. Zdálo se mi, jako bych poblíž dveří zaslechl škrábání drápů o kámen.

"Jdi pryč!" vykřikl druhý strážný. "Jdi pryč!"

"Ale to není vážné zranění," řekl jsem a trochu jsem ránu stiskl. Po předloktí mi steklo něco krve.

Ke svému zděšení jsem uslyšel, jak zevnitř cosi sahá po zámku. Zdálo se, jako by zámek kdosi otevřel a pak zase prudce zavřel. Zámek na druhé straně dveří rachotil, jako by ho jakási síla uchopila a vši silou se ho snažila udržet na místě.

Došlo mi, že dveře se zamykaly a otvíraly zevnitř.

Pak se znovu ozval strašlivý, pološílený burácející řev a zámek na druhé straně dveří se uvolnil. Oba strážní s výkřiky děsu spěšně zasunuli závory do nosníků, zajistili dveře, které se už otevíraly, a opřeli se o ně. Zevnitř jsem stále slyšel onen podivný, strašlivý řev. Viděl jsem, jak těžké dveře narazily do závor, jako by se do nich z druhé strany cosi velkou silou opřelo.

"Odejdi!" ječel jeden ze strážných. "Odejdi!"

"Dobrá," řekl jsem, otočil se a odkráčel chodbou pryč.

Slyšel jsem, jak strážní nadávají. Dveře ještě několikrát narazily do těžkých závor. Když jsem byl téměř na opačném konci chodby, upravil jsem si znovu obvaz, shrnul rukáv a ohlédl se. Tajemná skrytá věc přestala řádit a dveře už nenarážely do závor. Z místa, kde jsem stál, jsem uslyšel cvaknutí vnitřního zámku. Asi po dvou minutách strážní odstranili vnější závory. Tvor uvnitř se zřejmě upokojil.

Procházel jsem se po domě a občas jsem narazil na opilé strážné nebo zaměstnance domu. Pokaždé zdravili zvoláním "Kajurálie!" a já jim odpovídal stejně.

V mysli mi utkvěla vzpomínka, zdánlivě nesouvisející s ničím, co se v domě dělo. Přemýšlel jsem o tom, jak mi Cernus před celou pro zvláštní zajatkyň řekl: "Z tebe, vrahu, nikdy nebude dobrý hráč." Jeho poznámka se mi neodbytně a trýznivě vracela.

Ale když jsem kráčet chodbami, připadalo mi, že se vše vcelku daří, i když jsem litoval času ztraceného v domě Cernů. Bylo to však zřejmě nezbytné. Elizabeth, Virginia a Phyllis budou zítra touto dobou svobodné. A protože Cernus se nyní často zdržoval v Ústřední věži, kde se věnoval povinnostem ubara, Caprus měl více času na svou práci.

Předpokládal, že do začátku měsíce Se'Var bude hotov. Dobrý muž Caprus, pomyslel jsem si. Caprus. Kněží-králové si ho cenili. Důvěřovali mu. On sám se postaral o to, že agent kněží-králů zakoupí dívky. Caprus, který zřídka opouštěl dům. Statečný Caprus. Z tebe, vrahu, nikdy nebude dobrý hráč. Statečný Caprus.

Z náhlého popudu jsem vešel do kuchyně, kde se připravovalo jídlo pro Cernův sál. Několik překvapených otrokyň vyskočilo, ale většinou byly opilé a spaly nebo se netečně opíraly o stěnu s lahví ka-la-ny v ruce. Každá z otrokyň měla levý kotník připoutaný řetězem ke kruhu na zdi.

"Kde je paga?" zeptal jsem se jedné z dívek. Dívka vystoupila ze stínu a já si s překvapením povšiml, že jí chybí nos.

"Tam, pane!" řekla a ukázala na košík s láhvemi pod velkým přípravným stolem uprostřed místnosti.

Přešel jsem ke košíku a vytáhl velkou láhev.

Rozhlédl jsem se.

V kuchyni bylo cítit jídlo a rozlitý alkohol. Na háčích viselo několik metrů klobás, u stěn stálo mnoho velkých nádob na mouku, cukr a sůl a spousta menších na koření. V koutě stály dva velké sudy s vínem. U zdi bylo mnoho uzavřených přihrádek a také velká umyvadla s kohoutky. Skladovaly se tu i krabice a koše s ovocem. U protější zdi jsem spatřil pece na chléb a poblíž zapuštěné ohniště, podlouhlý příkop, přes který bylo možno položit mřížky, rošty a háky na kotle. Ohniště bylo nyní téměř vyhaslé, jen tu a tam ještě žhnulo pár kousků dřevěného uhlí. Kromě toho byla místnost osvětlena malou lampou na tharlarionový olej, jež visela u stropu poblíž místa, kde ležely spoutané dívky, snad proto, aby usnadnila práci nočnímu strážnému, který obcházel dům každý druhý ahn. Ostatní lampy v kuchyni byly nyní zhasnuté. Vytáhl jsem z košíku ještě jednu láhev pagy a hodil ji dívce bez nosu.

"Děkuji, pane," řekla s úsměvem a vrátila se ke svému kruhu. Slyšel jsem, jak šťouchá do dívek kolem sebe. "Paga," šeptala.

"Kajurálie," pozdravil jsem ji.

"Kajurálie," odpověděla.

Do mysli se mi znovu začala vtírat Cernova poznámka. Z tebe, vrahu, nikdy nebude dobrý hráč. Z tebe, vrahu, nikdy nebude dobrý hráč. Zachmuřeně jsem vyšel s láhví pagy v ruce na chodbu a zamířil k jednomu ze schodišť, jež vedlo k podzemním podlažím věže.

Sestupoval jsem níže a níže a stále jsem si opakoval ta slova: z tebe, vrahu, nikdy nebude dobrý hráč.

Z obav a hněvu se mi dělalo zle. Zjištění, které mě vyděsilo, se mi zahryzlo do mozku jako ono neviditelné zvíře, jež předtím doráželo na dveře o několik poschodí výše. Z tebe, vrahu, nikdy nebude dobrý hráč.

Minul jsem několik dozorců a strážných a vykročil na úzkou železnou lávku nad ohradami plnými opilých otroků.

Někteří spali, jiní tupě seděli, další si zase prozpěvovali jakési písně nebo se plazili ke korytu, aby si mohli nabrat ještě trochu pagy smíchané s vodou. Jedna opilá dívka natahovala ruce skrz mříže oddělující klec otrokyň od klece s otroky.

"Dotkni se mě," žadonila. "Dotkni se mě!" Avšak muži, zmožení pitím, leželi na kamenné podlaze a spali.

Prošel jsem podlažím, kde se prováděly výslechy a prohlídky otroků, poté i podlažím s kotci a pokračoval stále níž. Láhev pagy jsem držel v ruce. Pokud jsem narazil na dozorce, řekl jsem mu "Kajurálie!" na pozdrav a pokračoval dál. Stále mě hryzala stejná myšlenka: z tebe, vrahu, nikdy nebude dobrý hráč. Temná hrozba, která se dosud nenaplnila, kterou jsem však zřetelně cítil, mě poháněla vpřed.

Sestoupil jsem po poslední spirále železných schodů a ocitl se v nejnižším podlaží věže.

"Kdo je to?" zvolal překvapený strážný.

"To jsem já, Kuurus, z černé kasty," odpověděl jsem, "na Cernův příkaz přináším věžňům pagu, aby mohli oslavit Kajurálie!"

"Ale tady je jen jeden vězeň," řekl zmateně strážný.

"Tím více pagy zbude pro nás."

Strážný se usmál a natáhl ke mně ruku. Zuby jsem vytáhl zátku z velké láhve a podal mu pití.

"Strávil jsem Kajurálie tady," stěžoval si mezi jednotlivými doušky, "seděl jsem tu bez jediné kapky pagy ani děvče mi sem neposlali."

Z jeho slov jsem usoudil, že strážný měl zůstat strízlivý a že tedy hlídá cenný materiál, na druhou stranu však jeho nespokojenost naznačovala, že mu na tom příliš nezáleží. Možné bylo samozřejmě i to, že na něho ve víru oslav prostě zapomněli.

Pak se strážný ztěžka posadil na zem, protože se mu už nechťelo stát.

"Dobrá paga," prohodil spokojeně. Ještě jednou si pořádně přihnul a pak láhev jen tak držel a prohlížel si ji.

Nechal jsem ho být a rozhlédl se kolem. Bylo zde několik chodeb lemovaných celami s železnými dveřmi vybavenými průzory. Chodby byly vlhké a v prohlubních na podlaze se tu a tam vytvořily kaluže. Byly tmavé, osvětlené jen malými lampičkami na tharlarionový olej, které byly rozmístěny přibližně pětadvacet metrů od sebe. Zvedl jsem louč a zapálil ji od lampy poblíž točitých železných schůdků.

Slyšel jsem, že strážný se opět řádně napil z láhve.

Prošel jsem dvě chodby. Cely byly zamčené, avšak když jsem odsunul průzor a posvítíl si loučí, viděl jsem dovnitř.

Rozeznal jsem krabice, které otrokářská loď před časem dopravila do Voltaie. Pomyslel jsem si, že ve většině, nebo alespoň v mnohé z cel na tomto podlaží bude uloženo podobné zboží, ať už jde o cokoli. Všechny cely byly zamčené.

"Vězeň je v deváté chodbě," zavolal za mnou od schodů strážný.

Vrátil jsem se k němu a opatrně jsem obešel vlhkého bílého urta, který proběhl kolem mě a zamířil do chodby.

"Mé díky," řekl jsem strážnému. Natáhl jsem se po lahvi, on ji však sevřel pevně v rukou a rychle si ještě několikrát lokl. Pak mi ji váhavě předal.

"Přinesu ji zpět," ujistil jsem ho.

"Pro jednoho vězně je tam té pagy příliš," zamumlal strážný. Jazyk mu poněkud ztěžkl.

"To je pravda," přisvědčil jsem. "Pak ti tu láhev vrátím."

Zavřel oči a opřel se o zeď.

"Cela čtyřicet," řekl.

"Kde je klíč?" zeptal jsem se ho. Ostatní cely byly všechny zamčené.

"Hned u dveří," odpověděl.

"Ostatní klíče u dveří nebyly."

"Ostatní klíče," mumlal strážný, "jsou někde nahoře. Nevím kde."

"Mé díky," řekl jsem.

Vydal jsem se do deváté chodby. Brzy jsem v třepotavém světle louče spatřil gorejskou číslici čtyřicet napsanou na malé kovové destičce nad jednou z cel.

Otevřel jsem průzor. Stejně jako u ostatních cel vypadal spíše jako škvíra sotva patnáct centimetrů široká a tři centimetry vysoká. Sotva bylo možné jí prostrčit prsty. Uvnitř jsem viděl temné obrysy zhroucené lidské postavy, která ležela u zdi spoutaná řetězy.

Schránka s klíči byla vlevo asi jeden metr od klíčové dírký a od průzoru. Byla to těžká kovová krabička připevněná ke kamenné zdi. Otvírá se několikaerým otočením šroubku s kulatou hlavou. Otočil jsem několikrát šroubkem, otevřel schránku a vytáhl klíč. Vsunul jsem klíč do zámku a odemkl. S pozdviženou loučí jsem vstoupil do cely.

Urt, poděšený světlem, přede mnou utekl do malé díry ve zdi. Předtím si pochutnával na zbytcích zaschlé kaše na cíněné pánvi u věžňových nohou.

Místo páchlo vlhkým senem a urtími a lidskými výkaly.

Zhroucená postava, malý, nahý, bělovlasý, páchnoucí muž se probral a bolestně zaskučel. Tělo měl vyhublé na kost a pokryté boláky. S námahou poklekl, pomrkával do světla louče a snažil se zastínit oči spoutanýma rukama.

"Kdo jsi?" zašeptal.

Poznal jsem, že vlastně není tak starý, i když jeho dlouhé vlasy byly úplně bílé. Jedno ucho měl téměř ukousnuté.

"Jmenuji se Kuurus," promluvil jsem. Má tvář mu zůstávala skryta za plamenem louče.

Byl spoután pěti řetězy za končetiny a hrdlo a každý řetěz vedl ke zvláštnímu kruhu zapuštěnému do zdi. Řetězy byly tak silné, že ke spoutání člověka by stačil i jeden. Pomyslel jsem si, že tento vězeň je vskutku neobyčejný. Povšiml jsem si rovněž, že řetězy mu dávaly jistou možnost pohybu, i když omezeného, takže se mohl najíst, protáhnout a do určité míry bránit útokům urtů. Z toho jsem usoudil, že onen vězeň měl alespoň nějaký čas zůstat naživu. Skutečně se zdálo pravděpodobné, že v těchto strašlivých podmínkách přežívá už delší dobu.

Napřímil jsem se a zaklešl jsem louč do držadla ve zdi. Asi pět urtů se rozuteklo do různých děr.

Pak jsem si opět přisedl k vězni.

"Jsi z černé kasty," zasípal. "Konečně jsou se mnou hotovi."

"Možná že ne," odušil jsem.

"Budu zase mučen?" zeptal se zoufale.

"To nevím."

"Zabij mě."

"Ne."

Zaúpěl.

Chvilí jsem hleděl na to chvějící se drobné vyzáblé tělo, bílé vlasy, boláky a poraněné ucho. Potom jsem prudce povstal a dal se do hledání kamenných úlomků, jimiž jsem hodlal ucpat díry, kterými předtím proběhli urti.

Vězeň mě nevěřicně pozoroval hluboko zapadlýma očima, jež si nyní už přivykly na světlo louče.

Znovu jsem se k němu vrátil. Pod železnými okovy na kotnících, zápěstích a hrdle měl široké jizvy, jakési bílé stíny tmavých pout. Takové jizvy se tvoří celé měsíce, po zhojení strašlivých ran.

"Proč jsi přišel?" zeptal se.

"Jsou Kajurálie," odvětil jsem prostě.

Pozvedl jsem láhev.

"Kajurálie?" opáčil.

"Ano."

Tiše, chraplavě se rozesmál. "Měl jsem pravdu," šeptal. "Měl jsem pravdu."

"Nerozumím ti," řekl jsem.

Začal dychtivě pít z láhve. V ústech mu zbylo jen několik zubů. Ostatní zřejmě podlehly kazu a vypadly mu, nebo se jich zbavil sám.

Násilím jsem mu odtrhl láhev od úst. Nechtěl jsem, aby ho paga zabila. Nebyl jsem si jist, jaký šok může způsobit jeho tělu po těch měsících mučení, samoty, strachu, špatné stravy a vody a obtěžování urty.

"Měl jsem pravdu," pokyvoval hlavou.

"V čem?"

"Že dnes jsou Kajurálie," pravil.

Ukázal za sebe na stěnu a já spatřil velký počet malých úhledných čárek, jež tam pravděpodobně vyryl kamínkem nebo hranou cínové misky na vodu. Ukázal na poslední čárku. "To jsou Kajurálie."

"Aha," řekl jsem a prohlížel si jeho kalendář. Čárek bylo opravdu nesmírně mnoho.

"Jako každý jiný den," zasmál se.

Dal jsem mu znovu napít pagy.

"Některé dny jsem si nebyl jist, zda jsem udělal značku na stěnu. Začal jsem zapomínat. Někdy jsem se obával, že jsem vyryl dvě značky místo jedné."

"Byl jsi přesný," řekl jsem při pohledu na pečlivě vyryté čárky, metodicky rozvržené řady, měsíce, pětidenní týdny, přechodné ruky.

Odpočítal jsem řady. Pak jsem ukázal na první značku. "Tohle je první den loňského měsíce En'Kara."

Bezzubá ústa se zkrivila v úsměvu a zapadlé oči se potěšeně zaleskly. "Ano," potvrdil, "první den En'Kary 10118. Je tomu více než rok."

"To bylo předtím, než jsem přišel do domu Cernů," řekl jsem a hlas se mi zachvěl.

Nechal jsem ho znovu napít z láhve.

"Svůj kalendář si vedeš skvěle," poznamenal jsem, "jako písař."

"Já jsem písař," odpověděl muž. Sáhl pod sebe a ukázal mi zbytky plesnivé modré tkaniny, která kdysi bývala jeho rouchem.

"Já vím," řekl jsem.

"Jmenuji se Caprus," představil se.

"Já vím," přisvědčil jsem.

Za zády jsem uslyšel smích. Obrátil jsem se. Ve dveřích, obklopen čtyřmi strážci s kušemi, stál Cernus z domu Cernů.

Společně s nimi tu byl i strážný, kterému jsem dal pagu. V pozadí jsem spatřil postavu štíhlého písaře, jehož jsem celé ty měsíce považoval za Capra. Usmíval se.

Muži vkročili do cely.

"Nepokoušej se tasit svůj meč," varoval mě Cernus. Zasmál jsem se. Udělat něco takového by bylo šílenství. Čtyři muži s kušemi na mě namířili své zbraně. Na tuto vzdálenost by mi šipky prolétly tělem a rozbily by se o kamennou zed' za mnou.

Strážný, kterému jsem předtím dal pagu, přistoupil ke Caprovi a vytrhl mu láhev z ruky. Pak štitivě otřel hrdlo rukávem své tuniky. "Měl jsi mi pagu vrátit," připomněl mi.

"Je tvoje," řekl jsem, "zasloužil sis ji."

Muž se zasmál a napil se.

"Z tebe, vrahu," pravil škodolibě Cernus, "nikdy nebude dobrý hráč."

"Zřejmě ne," připustil jsem.

"Spoutejte ho," rozkázal Cernus.

Jeden ze strážných odložil kuši do chodby a vytáhl těžká ocelová železa. Musel jsem dát ruce za záda a brzy jsem na svých zápěstích pocítil těžkou ocel.

"Představuji ti Capra," řekl Cernus s pohledem upřeným na zuboženou postavu v řetězech, "Tarle Cabote z Ko-ro-by." Strnul jsem.

"Tarl Cabot," řekl jsem tupě, "byl zabit v Ko-ro-bě."

"Ne," řekl Cernus, "to bojovník Sandros z Thentisu byl zabit v Ko-ro-bě."

Podíval jsem se na něho.

"Sandros se domníval, že tě má zabít," pokračoval Cernus. "A myslel si, že právě proto cestuje do Ko-ro-by. Ve skutečnosti měl sám zemřít rukou vraha. Jeho podoba s jistým korobánským bojovníkem, Tarlem Cabotem, měla vzbudit domněnku, že nůž byl určen právě pro Tarla Cabota, a stopa, ztracený zelený proužek, poukazovala na Ar a na dům Cernů."

Nebyl jsem mocen slova.

"Sandros byl hlupák," ušklíbl se Cernus. "Poslali jsme ho do Ko-ro-by jenom proto, aby tam našel svou smrt a abys ty byl vlákán do tohoto domu, kde tě vlastně více než rok držím jako svého vězně."

"Netušil jsem, že jsi tolik toužil po mé přítomnosti," prohodil jsem.

"Mluvme vážně, Tarle Cabote," řekl Cernus. "Věděli jsme, že kněží-králové budou podezírat náš dům, a také jsme to tak chtěli. Tak prostá lest, navíc výnosná, jako je prodej barbarských Pozemšťanek pod hlavičkou tohoto domu, samozřejmě vzbudila jejich pozornost. K tomuto šetření potřebovali muže. Samozřejmě že by si pokud možno vybrali muže, jako je Tarl Cabot."

"Hraješ dobře," uznal jsem.

Cernus se usmál. "A aby to opravdu byl Tarl Cabot, kterého známe a s nímž máme od té záležitosti s vejcem kněží-králů nevyřízené účty, poslali jsme Sandra z Thentisu do Ko-ro-by, kde měl ten ubohý hlupák být zabit místo tebe, abychom tě dostali sem."

"Hraješ výtečně," zhodnotil jsem.

"A tak jsme zařídili," pokračoval Cernus, "abys přišel do našeho domu jako zvěd kněží-králů, kteří se domnívali, že se jim podařilo se mezi nás tajně vetřít. A zatímco my jsme celé měsíce pokračovali v práci, ty jsi jen trpělivě čekal jako důvěřivý hlupák a poskytl jsi nám záruku, že kněží-králové nepošlou někoho dalšího."

Cernus pohodil hlavou a rozesmál se.

"Mluvíš o nás a o naší věci," podotkl jsem.

Cernus mi věnoval nepřátelský pohled. "Nedělej si ze mě blázny, bojovníku," varoval mě. Pak se opět usmál. "Sloužím těm, kdo nejsou kněží-králové."

Přikývl jsem.

"Jsme ve válce, Tarle Cabote, a milost se neuděluje." Cernus se usmál. "Ani teď, ani později."

Znovu jsem přikývl na znamení, že jeho slova přijímám. Bojoval jsem a prohrál jsem.

"Zabiješ mě?" otázal jsem se.

"Připravil jsem ti skutečně zábavný osud," oznámil mi Cernus, "o němž jsem přemýšlel celé měsíce."

"Jaký?"

"Ale ze všeho nejdříve musíme pamatovat na tu malou krásku," řekl Cernus.

Znehybněl jsem.

"Sura tvrdí, že je výborně vycvičena a dokáže svému pánovi poskytnout tu nejvybranější rozkoš."

Sevřel jsem pěsti, spoutané okovy.

"Pokud vím, domnívá se, že bude společně s těmi dvěma barbarkami zakoupena agentem kněží-králů, dopravena do bezpečí a získá znovu svobodu."

Zlostně jsem na něho pohlédl.

"Předpokládám, že předvede skvělý výkon," prohodil Cernus.

Zatoužil jsem roztrhnout řetězy a sevřít mu hrdlo.

"Bude to určitě stát za to," zamyslel se Cernus. "Postarám se, abys nepřišel o tu podívanou."

Dusil jsem se vztekem.

"Copak?" otázal se starostlivě Cernus. "Nechceš vidět tu malou krásku, jak se předvádí na kvádru? Očekávám, že ona, stejně jako ostatní, přinesou domu Cernů hodně zlata, které pak použijeme pro naši věc." Zasmál se. "Potom si bude muset rychle zvyknout, že byla skutečně prodána."

"Ty sleene!" vykřikl jsem. Vřhl jsem se na Cerna, avšak dva muži mě zadrželi a uchopili za ruce.

"Z tebe, Tarle Cabote," poznamenal Cernus, "nikdy nebude dobrý hráč."

"Sleene! Sleene!" křičel jsem.

"Kajurálie," řekl Cernus s úsměvem. Otočil se a opustil celu.

Hleděl jsem za ním. Pokoušel jsem se zbavit ocelových pout. Dva ze strážných se smáli.

"Kajurálie," řekl jsem trpce.

"Kajurálie."

Kapitola čtvrtá

Curuleánský dům

Prodej Elizabeth Cardwellové, Virginie Kentové, Phyllis Robertsonové a ostatních vycvičených barberek z domu Cernů se neuskutečnil prvního večera Slavnosti lásky, ačkoli byly převezeny do kotců Curuleánského domu ten den časně ráno.

Slavnost lásky, jak jsem se snad už zmínil, trvá celých pět dní páté přechodné ruky, jež připadá na konec léta. Je to rovněž čas hostin, dostihů a her. Cernus, který vycítil touhu a zvědavost davů, se rozhodl prodej své stovky rozkošných překvapení ještě o několik dní pozdržet. Pověsti o kráse a umění dívek, okořeněné navíc jejich barbarským původem, byly po celé měsíce předmětem dychtivých a vzrušených dohadů. Mnoho rozezlených gorejských otrokyň muselo na počátku Slavnosti lásky sestoupit z kvádru za cenu, která byla výrazně nižší než obvykle, zatímco kupci stále vyčkávali a šetřili svým zlatem. Večer čtvrtého dne Slavnosti lásky bývají prodeje otroků nejvyšší. Pátý den se pořádají zvláštní dostihy a hry, jež mnozí Gorejci pokládají za důstojné završení svátků. V tento den bývají hry navštěvovány v nejhojnějším počtu, a proto se považují za vrcholnou událost roku. Právě večer čtvrtého dne Slavnosti lásky hodlal Cernus Elizabeth Cardwellovou, Virginii Kentovou a Phyllis Robertsonovou, spolu s ostatními barbarskými otrokyněmi unesenými ze Země, předvést zákazníkům nejen z Aru, ale zároveň ze všech měst známého, civilizovaného Goru. Byl čtvrtý den Slavnosti lásky.

S kuklou na hlavě a zápěstími spoutanými za zády ocelovými okovy jsem se potácel ulicemi Aru za tharlarionským povozem, k němuž jsem byl za hrdlo přivázán řetězem. Na voze jelo asi osm strážných. Za mnou kráčeli dva další, kteří mě občas popohnali ratištěm kopí. Na kozlíku vozu, který táhli rohatí tharlarioni, seděl vozka a písař, jehož jsem považoval za Capra, ale který se ve skutečnosti jmenoval Philemon z Tyru, ostrova ležícího několik set pasangů západně od Port Karu. V domě Cernů byl však znám pouze jako Caprus protože tak ho Cernus představil svým zaměstnancům a strážným. Býval podřízeným skutečného Capra, agenta kněží-králů, dokud ten nezmizel, údajně proto, že se Cernovi znelíbil. Philemon z Tyru pak převzal Caprovo postavení a povinnosti.

Byl jsem bos, což mi působilo při chůzi po dlážděných ulicích Aru nemalé potíže. S kuklou na hlavě jsem se navíc nemohl vyhýbat překážkám. Zejména mě dopalovaly velké ploché kameny položené napříč ulicí, které byly dost nízké, aby nad nimi přešel vůz, a dost daleko od sebe, aby se mezi ně vešla kola, avšak pro spoutaného a nevidoucího nešťastníka vedeného na řetězu za vozem představovaly skutečnou pohromu. Tyto kameny slouží za prudkých dešťů jako nášlapné tam, kde mají ulice vyvýšené chodníky.

Čas od času po mně kdosi hodil oblázkem nebo mě přetáhl koženým bičem. Poté jsem si obvykle musel vyslechnout potupné poznámky.

V kukle, jež se skládala z několika vrstev kůže a kterou mi pevně utáhli pod bradou kolem krku, jsem se potil a dusil. V ústech jsem měl navíc tlustý kožený roubík, jež jsem nemohl vyplivnout ani se ho jinak zbavit, takže mi nezbývalo než celou cestu mlčet. Přes lýtko mě znovu štiplavě šlehl bič. "Otroku!" zaslechl jsem dívčí hlas, který možná patřil rovněž otrokyni.

V Aru a obecně na celém Goru musí otrok pod hrozbou mučení a naražení na kůl strpět od svobodného člověka jakékoli ponížení a týrání.

Teď, když jsem byl spoután a opatřen kuklou, mě mohl beztestně udeřit každý, i otroci.

Ti, kdo se mi posmívali, házeli po mně kameny a bili mě bičem, mě sotva mohli považovat za něco jiného než otroka. Byl jsem bos a navíc oděn pouze do krátké vlněné tuniky bez rukávů, jež měla na prsou i na zádech vyšívané velké tiskací písmeno, počáteční písmeno gorejského slova "kadžirus", což znamená mužský otrok. Občas jsem upadl, avšak povoz nezastavil. Vždy jsem se opět zvedl, přestože mě několikrát vlekli pár metrů, než se mi, napůl zardoušenému, podařilo zase postavit na nohy. Dvakrát mi podrazily nohy děti. Nejméně dvakrát to udělal i jeden z bojovníků, krácející za mnou, ratištěm svého kopí. Bojovníci se pokaždé smáli.

Věděl jsem, že mě vedou do Curuleánského domu.

Pomyslel jsem si, že Elizabeth Cardwellová se nyní těší, až bude moci vystoupit na kvádr.

V duchu jsem se trpce zasmál.

"Otroku!" zaslechl jsem a znovu jsem pocítil štiplavou ránu biče. A pak ještě druhou a třetí. "Otroku! Otroku!"

Každá dívka, jež dorazí do Curuleánského domu, má na kroužku štítek s pořadovým číslem skupiny. Elizabeth, Virginia a Phyllis budou mít totéž číslo. Doklady všech dívek, včetně Elizabeth, Virginie a Phyllis, se předávají několik dní předtím zaměstnancům Curuleánského domu, kteří ověří jejich pravost a doplní poslední údaje. Doklady dostanou stejné pořadové číslo jako štítek. Dívkám jsou pak sejmuty otisky prstů, jež se porovnají s těmi v dokladech. Některé dívky, které se domy rozhodnou prodat na poslední chvíli, dorazí do Curuleánského domu s doklady uloženými do malého koženého pouzdra, jež je připevněno ke kroužku. Štítek s pořadovým číslem skupiny jim pak přidělí zaměstnanci Curuleánského domu. Takto přibyla i Lana, o jejímž prodeji Ho-Tu rozhodl večer před začátkem Slavnosti lásky. Virginia se díky Ho-Tuovu zásahu nemusela obávat, že troulala Lana brzy ozdobi Reliovo vodítko. Pokud zaměstnanci Curuleánského domu nezjistí v dokladech žádné závady, potvrdí její štítek s číslem.

Znovu jsem zakopl o velký nášlapný kámen a upadl jsem. Řetěz, na němž jsem byl uvázan, se mi zařízil do hrdla. S námahou jsem se opět zvedl. Přes silné vrstvy kožené otrocké kukly jsem slyšel jakoby z dálky smích strážných. Při příchodu do Curuleánského domu jsou dívky opatřeny náramky a svlečeny donaha. Řetězy jim nasadí už na otrokářských vozech. Poté jsou provedeny velkou, těžkou, zamřížovanou branou v zadním traktu této obrovské budovy. Náramky samozřejmě slouží ke spoutání dívek. Protože jsou nahé, není třeba dopravovat mnoho šatstva zpět do otrokářských domů. V týž den, kdy dívky odvezou do Curuleánského domu, může být jejich oděv vyprán, osušen a vydán další otrokyni.

"Curuleánský dům," zaslechl jsem Philemona z Tyru.

Povoz se zastavil. Těžký řetěz, jímž jsem byl k povozu připoután, nyní volně visel a táhl mě za hrdlo k zemi.

Byl večer čtvrtého dne Slavnosti lásky, vyvrcholení svátků, alespoň pokud šlo o prodeje otroků. Této noci hodlal Cernus postavit své barbarky na kvádr. Druhý den měly slavnost uzavřít úchvatné dostihy na Stadionu tarnů a davové šílenství na Stadionu mečů. Druhý den, jak mi oznámil Cernus, jsem měl na Stadionu mečů zemřít.

Zaslechl jsem smích dvou dívek. Pocítil jsem, jak mě kdosi uchopil za kotníky, pak mě dvě malé pěsti prudce udeřily do zad. Padl jsem vpřed ramenem na povoz. Bota bojovníka mě shodila dolů a já se svalil na kamenné dlaždice. Když jsem se pokusil vstát, položil mi jakýsi bojovník ruku na rameno. Další mě pak vzal za hlavu a postrčil mě k sandálům jedné z mých neviditelných trýznitelek. Slyšel jsem, jak se směje. Pak mě kdosi uchopil za kuklu a vrhl k sandálům druhé. I ona se zasmála.

"Už jste se pobavily," řekl Philemon. "Odejďte, otrokyně."

Obě dívky s chichotáním odběhly.

Uvědomoval jsem si dav, který mě obklopoval. Ne že bych byl jeho středem, ale procházela kolem mě spousta mužů a také několik žen. Pravděpodobně měli namířeno do Curuleánského domu. Strkali se, křičeli a hlučně se mezi sebou bavili. Většina z nich nepochybně mířila k pokladnám, protože za vstup do Curuleánského domu se platí menší obnos. Poplatek, přestože je velmi nízký, slouží k částečné úhradě výdajů domu, avšak největší částky plynou z provizí za prodeje uskutečněné v jeho sálech. Poplatek také do jisté míry odrazuje od vstupu zevlouny a nuzáky.

Zaslechl jsem, jak kdosi odepíná řetěz od vozu. Pak mě trhnutím postavili na nohy a vedli mě ulicí kolem budovy, do níž jsme vešli malými zadními dveřmi. Tam mi k mé úlevě sňali kuklu. Když mi vytáhli z úst velký hořký kus kůže, vyzvracel jsem se u jedné ze zdí. Strážní se smáli a několikrát mě udeřili. Tlumené světlo mi připadalo velmi ostré a dělaly se mi mžítka před očima. V kukle jsem viděl jen tmou a cítil dusivé horko a vlastní pot. I vlhký vydýchaný vzduch v chodbě Curuleánského domu mi teď připadal jako svěží vánek. Marně jsem se pokoušel uchopit ocelové okovy, v nichž byla uvězněna má zápěstí. V zádech jsem pocítil špičku krátkého meče. "Tudy," nařídil Philemon.

Vydali jsme se dlouhou chodbou, jež se pomalu stáčela. Předtím jsem několikrát viděl Curuleánský dům zvenčí, avšak nikdy jsem nebyl uvnitř. Zvnějšku připomíná několik na sobě složených disků obklopujících halu s vysokými rýhovanými sloupy. Převládajícími barvami jsou modrá a žlutá, což jsou tradiční barvy gorejských otrokářů. Fasáda je zdobena velkým množstvím skvěle vyvedených mozaik, stejně jako podlaha haly. Představují různé výjevy a události, jež mají samozřejmě spojitost s otrokářským řemeslem a obchodem. Jsou tu výjevy z lovu, zajetí, zotročení, výcviku, prodeje, tance, poddání se a tak dále. Jedna z úchvatných sérií mozaik zobrazuje otrokářský nájezd od jeho naplánování až po úspěšný návrat otrokářů na tarnech do Aru se skvělou kořistí. Jiná série popisuje zápis kořisti, její výcvik a následný prodej na samotném curuleánském kvádru. Další vypráví jakýsi příběh dvou otrokyň, jež měly to štěstí být prodány mužům z Aru a dojdou nejvyšší rozkoše v náručí svých pánů. Jsou tu i další zajímavé mozaiky zobrazující krásy z různých gorejských měst, jež klečí v řetězech u nohou bojovníka z Aru.

Muži z Aru, stejně jako muži většiny gorejských měst, se pokládají za nejlepší na celém Goru, a ženy z jiných měst jsou hodny být pouze jejich otrokyněmi. Předpokládal jsem, že otrokářům, z nichž mnozí byli jistě vzdělaní a jako praví kosmopolité přicházeli do Aru z mnoha vzdálených měst, ty mozaiky musely připadat nádherné. Jsem si jist, že podobná zobrazení nacházeli i na domácích mozaikách, s tím rozdílem, že na nich klečela vystrašená a poslušná dívka z Aru u nohou bojovníka z jejich města. Jak vážně brali gorejští muži podobné výjevy záviselo nepochybně na jejich založení, avšak i u těch, kterým připadaly k smíchu, jsem si povšiml, že obvykle pohlíží na ženy z jiných měst jinak než na ženy z vlastního města a uvažují o nich téměř automaticky, zejména pokud pocházejí z nepřátelského města, jen ve spojení s otrokou ocelí a hedvábím. Ženy na Goru se podobně jako zlato a zbraně pokládají za kořist.

Před Curuleánským domem bývají v prodejních dnech rovněž vystaveny živé otrokyně v klecích z plastiku, jež jsou spuštěny ze střechy haly, nebo srovnány v řadě u vnitřní zdi. Nejedná se však o otrokyně, jež mají být v Curuleánském domě prodány, ale spíše o jakési poutače, které mají za cíl přitáhnout další zákazníky. I tyto poutače je však možné si koupit, stejně jako mnoho jiných.

Následuje Philemona a obklopen strážci, z nichž jeden mě vedl na řetězu, jsem minul velkou zamřížovanou bránu Curuleánského domu, kterou procházejí otrokyně. Před několika dny touto branou prošly i Elizabeth, Virginia a Phyllis. Prošli jsme kolem stolů a místností, kde se prováděly lékařské prohlídky. Byla zde i zařízení, kde se otrokyně mohly umýt. Občas jsem zahlédl kancelář makléře. Byly tu též místnosti, kde se skladovalo hedvábí, kosmetika, nádobky s parfémem, řetězy a podobné věci. Prodej v Curuleánském domě se pečlivě připravuje dlouho dopředu a pozornost se věnuje zejména rozmanitosti, která zaujme kupující. Dívky následující bezprostředně po sobě například nikdy nejsou oděny do stejného hedvábí. Úbor každé z nich nicméně musí ladit s její pletí a barvou vlasů, aby vypadala svůdně. Dvě ženy stejného typu a barvy vlasů nikdy nevystoupí na kvádr bezprostředně po sobě. Rovněž ozdoby musejí být pěkné a rozmanité a stejně tak je třeba vybrat i vhodná líčidla. Prodej žen je nesmírně těžké a časově náročné podnikání, jež vyžaduje dobrý úsudek, zkušenost a předvídavost.

Když jsme kráčeli zadními chodbami Curuleánského domu, nespátřil jsem žádné zboží. Dívky jsou před prodejem obvykle drženy v celách osvětlených zářícími koulemi v podzemním podlaží. Zanedlouho jsem však minul několik výstavních cel, jež byly přístupné veřejnosti. Tyto cely však byly nyní prázdné. Používají se denně od desátého do čtrnáctého ahnu a představuje se v nich zboží, které se bude ten večer prodávat.

Curuleánský dům je přes den volně přístupný, avšak po čtrnáctém ahnu se vyklidí, aby mohl být připraven na večer. Za vstup na večerní trh už musí návštěvník zaplatit. Výstavní cely a části chodeb v jejich blízkosti jsou vyloženy koberci. Míže bývají daleko od sebe a uvnitř cel se nacházejí podušky a hedvábí. Na každé z cel je připevněno číslo skupiny a datum prodeje. Dívky se v celách vystavují bez oblečení a nesmějí být ani nalíčené. Dovoleno je pouze parfém. Dokonce i kroužky se jim snímají, aby jimi nebylo možno zakrýt jizvu či jinou vadu. Dívka je pouze umyta, učešána, neparfémována a odvedena do klece, kde si ji může případný zájemce po libosti prohlédnout. Na vyzvání se dívka rovněž projde, zaujme různé polohy či jinak dá na odiv své vnady pro porovnání s jinými dívkami.

Jak Elizabeth před pár dny poznamenala, někdy je těžké hodnotit dívčinu krásu ze zadních řad. Na kvádru dívka samozřejmě podléhá pokynům dražitele a navíc ji i nalíčí. Pokud si kupec nevzpomene, že ta nápadně úchvatná dívka na kvádru vypadala ve výstavní kleci poněkud všedně, leží zodpovědnost na kupci, nikoli na domu. Domnívám se, že dražební vzrušení a skvělé představení na kvádru dá často zapomenout mnohem střízlivějším zjištěním ve výstavních klecích.

Předpokládal jsem, že Elizabeth, Virginia a Phyllis se nyní zdržují v podzemních celách a snad dostávají najist. Do jejich prodeje zbývaly zhruba tři ahny. Zanedlouho je naženou, společně s ostatními z jejich skupiny, do chodby přípravných cel, kde je ozdobí šperky, nalíčí a obléknou do hedvábí. Každá z těchto cel má na jedné straně vchod a na druhé východ, a po začátku dražby jimi dívky postupně procházejí, až dojdou k poslední cele, jež se otvírá přímo pod kvádrem. Zatímco jedna skupina dívek cely opouští, další skupina je přiváděna z podzemí a podstupuje v přípravných celách týž proces jako jejich předchůdkyně.

V prostoru výstavních klecí se tísnilo velké množství občanů Aru. Někteří tu čekali na své přátele, než zaujmou místo v ochozech. Lepší místa v předních řadách se dají rezervovat, avšak většinou se sedadla obsazují podle toho, kdo přijde dřív. Ti občané, kteří se tu procházeli, měli svá místa zřejmě rezervována.

Philemon, já a strážní jsme opustili výstavní prostor a vešli jsme do prodejního amfiteátru. Celý dům byl osvětlen

zářícími koulemi. Později bude osvětlen i samotný kvádr. Řady hlediště obklopovaly téměř celý kvádr až na průchod za ním, který zůstal otevřený. Na několika úrovních amfiteátru se nacházely východy. Některé zvláště žádané části hlediště byly ohrazeny jako lóže. Tato sedadla patřila významným klientům Curuleánského domu, většinou známým otrokářům z jiných měst.

Z barev byla v amfiteátru hojně zastoupena modrá a žlutá, často vytvářející složité vzory, avšak pozadí bylo temně rudé. Samotný kvádr v aréně amfiteátru měřil asi dva a půl metru na výšku a přibližně sedm metrů na šířku. Byl zbudován z těžkých dřevěných nelakovaných trámů, jež byly spojené dlouhými kolíky. Nahoru vedly široké schody bez zábradlí, lesklé a prošlapané bosými chodidly mnoha dívek. Samotný povrch kvádrů byl rovněž vyhlazený, hladký a mírně prošlapaný. Nyní byl podle tradice vysypaný pilinami. Podle gorejského zvyku musí každá dívka, která vystoupí na kvádr, pocítit pod chodidly dřevo, bez ohledu na to, jak bohaté hedvábí má na sobě.

"Tudy," naznačil Philemon.

Philemon nás zavedl do lóže Cernů, největší a nejokázalejší v celém amfiteátru. Z obou stran i zezadu byla oddělena od ostatních sedadel a lóží silnými dřevěnými zástěnami. Zde, na mramorovém podstavci, na němž stálo velké křeslo, mě přinutí pokleknout a připoutali mě za hrdlo k těžkému kruhu.

Viděl jsem, že mnohá sedadla v zadních řadách, která nebyla zamluvena, se už zaplnila. Většinu z nich nepochybně obsadili ti, kteří sem přišli nakoupit. To mě překvapilo, protože bylo stále ještě poměrně brzy. Předpokládal jsem, že hlediště bude ten večer plné více než jindy, přestože Slavnost lásky trvala už čtvrtý den. Žádný z občanů se příliš nepozastavoval nad tím, že strážní přivedli do Cernovy lóže otoka. Cernus byl ubar a na Goru není neobvyklé, že mocný vítěz přinutí svého nepřítele, aby byl svědkem prodeje vlastních žen, než je sám buď rovněž prodán, nebo zabit. Philemon na mě pohlédl svýma úzkýma, slídívyma očima a pousmál se. Pak našpulil své tenké pohrdavé rty.

"Cernus přijde, až se začne prodávat," sdělil mi, "takže musíme počkat."

mlčel jsem.

"Dejte mu kápi," poručil.

Snažil jsem se vzdorovat, avšak znovu mi do úst vecpali velký kožený roubík a na hlavu mi nasadili těžkou kápi. Strávil jsem snad dva ahny s kápi na hlavě, zápěstími spoutanými za zády, přivázaný za hrdlo ke křeslu svého nepřítele. Uvědomoval jsem si hluk a pohyb lidí, kteří zaplňovali amfiteátr. Přemýšlel jsem, zda se Elizabeth, Virginia a Phyllis nacházejí už v přípravných celách. Nezdálo se mi to pravděpodobné, protože zřejmě měly být prodány až později. Konečné úpravy jejich vzhledu budou provedeny až několik okamžiků předtím, než vystoupí na kvádr. Pocítil jsem jakousi směs vzteku a smutku nad tím nenadálým zvratem událostí, skvělou hrou svých protivníků, vlastním selháním a osudem Elizabeth a druhých dvou dívek. Zejména Elizabeth mi bylo líto, protože její naděje budou tak krutě zklamány. Nejspíš ani nezjistí, že není na cestě ke svobodě, ani že byla podvedena a zneužita, dokud se ke své hrůze neocitne pod bičem pána, který ji bude považovat pouze za jednu ze svých otrokyň.

Zaslechl jsem kolem sebe jakýsi pohyb a vytušil jsem, že dorazil Cernus.

Za okamžik už jsem také uslyšel jeho hlas. "Sejměte kápi tomu hlupákovi," řekl.

Stáhli mi kápi a já prudce potřásl hlavou a lapal po dechu.

Cernus seděl v křesle a usmíval se na mě. Poblíž stál muž s kleštěmi a zakřiveným nožem.

"Radím ti, nezkoušej křičet," varoval mě Cernus, "jinak ti nechám vyříznout jazyk."

Pohlédl jsem trpce na kvádr a mlčel jsem.

Cernus se zasmál, obrátil se vpravo k Philemonovi a dal se s písařem do řeči.

Pokud mi to dřevěné zástěny Cernovy lóže dovolovaly, prohlížel jsem si amfiteátr. Byl nyní zaplněn všemi barvami Goru. Dokonce i v uličkách a chodbách se tísnili muži a několik svobodných žen. Jednotlivé hlasy se slévaly v nesrozumitelné, jakoby vzdálené hřmění. V tom hluku však bylo patrné jisté napětí, odrážející dychtivost a očekávání. Nevím přesně, kolik míst amfiteátr má, podle mého odhadu to bude mezi čtyřmi až šesti tisíci. Kdybych započítal i ty, kteří se tísnili mezi sedadly, v uličkách a chodbách, došel bych nejspíš k dvojnásobnému číslu. Vzduch byl horký a obličej mnohých lidí se leskly potem.

Ze dveří vedle kvádrů vyšla skupina hudebníků, již se rozesadili pod ním se zkříženými nohama. Ti, kteří hráli na strunné nástroje, je začali ladit. Byl zde hráč na czechar, jenž celou skupinu vedl, několik hráčů na kaliku, flétnisté, hráči na kaska neboli malé bubínky a další. Každý z nich se nyní připravoval na večer, občas zahrál nějakou melodii nebo rytmický akord.

Do amfiteátru proudili další a další návštěvníci. Otroci na úzkých lávkách otvírali větrací okénka v kopulovité střeše a zakřivených zdech. Pocítil jsem závan čerstvého vzduchu. Venku na černém gorejském nebi zářily hvězdy.

"Brzy to začne," prohodil ke mně Cernus pobaveně.

Ponechal jsem jeho poznámku bez odpovědi.

Zachechtal se.

V hledišti jsem spatřil prodáváče. Pohybovali se vpřed jen s velkými obtížemi, na druhou stranu však vzhledem k počtu diváků dokázali rychle prodat své zboží. Mizeli pak v chodbách, aby se brzy vrátili s novými zásobami.

Diváci byli především muži, avšak jak už jsem se zmínil, nacházely se mezi nimi i ženy. Většina z nich nepochybně pocházela z bohaté a vysoké kasty a přišla si sem zřejmě vybrat služebnou otrokyni, protože kuchyňské otrokyně se kupovaly na některém z menších trhů. Jejich nabídky tlumočil mužský zprostředkovatel. Některé z žen byly možná jen zvědavé na krásu žen z jiných měst a na to, zda se vyrovná jejich vlastní. Jiné se pouze těšily ze vzrušení, jež přináší dražba, a patrně i z pohledu na to, jak jsou jejich sestry prodávány nahé a spoutané. Snad se našly i takové, jež si představovaly samy sebe, jak stojí na kvádru, nestoudné a nádherné, a vzrušují muže, kteří horečně zvyšují své nabídky až do závratných částek.

Zářící lampy amfiteátru pomalu pohasínaly a hlediště na okamžik utichlo. Hned se však ozval nadšený řev, neboť kvádr

zalila záplava světla.

Kvádr se zdál velký a pustý. Byl prázdný.

Přemýšlel jsem, kolik toho dívky z kvádru asi uvidí. V nepřímém světle jsem dokázal rozeznat tváře lidí z nejbližšího okolí, ale jak si mé oči přivykaly, postupně jsem viděl více a více. Dívky si samozřejmě budou vědomy diváků, jejich nálad a reakcí, protože je velice důležité přihlížející povzbuzovat a dráždit, aby byli ochotni nabídnout co nejvíce. Už od samého počátku Sura cvičila dívky v přítomnosti mužů, aby se co nejrychleji zdokonalovaly v umění být otrokyněmi. Sura jim prý jednou řekla, že po nějaké chvíli na bloku budou moci rozpoznat nejbližší tváře v hledišti. Vidět oči mužů, držení jejich těla a pohyby ramen bylo jistě velmi důležité.

Náhle se ozvalo ostré prásknutí biče a diváci vyskočili. Prodej začal.

Vyděšená dívka, oděná pouze do krátké šedé tuniky ze smyčkové tkaniny, vyběhla plačky na kvádr, jako by před někým prchala a vzpínala k obecenstvu prosebně paže. Hudebníci ji při tomto výstupu provázeli na své nástroje. Dívka se vrhala hned na jednu, hned na druhou stranu jako skutečná prchající otrokyně. Za okamžik za ní na kvádr vystoupil dražitel, svalnatý muž v žlutomodré tunice. V ruce držel tenké dűtky. Při pohledu na něj se dívka obrátila na útek, avšak když zjistila, že nemá kam se uchýlit, padla uprostřed kvádru na kolena a rozplakala se. Zde z ní dražitel strhl oděv a ona s úsměvem vyskočila, rozpráhla ruce k hledišti, odkud se ozývaly pobavené a povzbuzující výkřiky.

Dražitel pak krátce a zkušeně předvedl dívku obratnými doteky rukojeti dűtek, která jako by byla magicou hűlkou, a zároveň začal vyvolávat první ceny. "Verbina," zvolal, "která se tolik bojí muže, že se mu bude snažit uniknout i přes hrozbu smrti a mučení, bílé hedvábí, jež nikdo předtím nevlastnil, avšak zaručeně připravená přijmout řetěz pána, který ji užije tak, jak si to zaslouží!"

Hlediště bouřilo. Žert dražitele se mu zřejmě líbil. První nabídka zněla asi na čtyři zlaté, což bylo dobré a naznačovalo, že noc přinese vysoké výnosy. Ceny dívek se značně liší v závislosti na jejich původu, dostupnosti jejich obecného typu a nálad trhu. Stává se jen zřídka, aby v Curuleánském domě byla dívka prodána za méně než dva zlaté. Nepochybně je to proto, že dűm odmítá přijímat ženy, které nejsou skutečně zajímavé. Za poměrně krátkou dobu vydražil Verbinu mladý bojovník za sedm zlatých, což byla mimořádně dobrá cena v relativně běžných tržních podmínkách. Nicméně opravdu krásná žena z vysoké kasty stojí kolem třiceti zlatých, některé dokonce i čtyřicet a neznámé nejsou ani případy, kdy kupec zaplatí padesát zlatých. Pro ženy z nízkých kast platí ceny zhruba poloviční.

Pak přišla na řadu zajímavá dvojice otrokyň oděná v kűzích panterů z lesů severního Goru a připoutaná za hrdla k sobě. Bičem je vyhnali na kvádr a přinutili pokleknout v jeho středu. Severní lesy, obývané lupiči a neobvyklými zvířaty, daleko na severovýchod od Ko-ro-by, mého města, jsou nádherné, hluboké a pokrývají stovky tisíců čtverečních pasangů. Otrokyně, jež uprchly svým pánům, či svobodné ženy, které nehodlají přijmout za svobodného druhu muže, jehož jim vybrali rodiče, nebo které odmítají gorejskou kulturu, se někdy uchylují do těchto lesů a sdružují se do hord. V nich si společně budují přístřeší, loví pro svou obživu a pěstují nenávisť k mužům. Občas dochází k potyčkám mezi těmito hordami dívek, jež bývají velice zručnými lučištnicemi, a tlupami mužských vyhnanců, kteří obývají tytéž lesy. Odvážní otrokáři čas od času uspořádají do severních lesů výpravu s cílem zajmout tyto dívky, avšak často se stává, že se nevrátí. Někdy se otrokáři jednoduše setkají s vyhnanci na určených místech na okraji lesa a odkoupí od nich zajaté dívky. Je zajímavé, že na východní okraj naopak přicházejí otrokáři z Port Karu a kupují od ženských hord muže, jež zajaly. Tito muži pak končí jako veslaři na galérách. Často se stává, že bojovník, který se vypraví do lesa, aby získal otrokyni, sám padne do rukou své vlastní oběti, je ztročen, a když se ho dívky nabaží, prodán za hroty k šípům a ozdoby otrokářům z Port Karu, kteří ho připoutají řetězy k veslu nákladní galéry.

K pobavení diváků dalo muži s dűtkami a ještě dvěma dalším dost práce, aby kousající a škrábající lesní krásy svlékli. Pár byl nakonec prodán sběrateli za deset zlatých. Věřím, že ochrana jeho zahrady rozkoše je důkladná, protože jinak by se mohl nadít toho, že mu dívky přiloží na hrdlo nűž a budou požadovat tarna a nakonec by se sám mohl ocitnout v otrockých hadrech na lavici nákladní galéry.

Třetí vystoupila na kvádr dívka z Cosu, oblečená do úplného roucha zahalení, jež jí kousek po kousku svlékali. Byla krásná a nevycvičená. Pocházela z vysoké kasty písařů a unesli ji piráti z Port Karu. Nedělala nic, co by upoutalo kupce, jen stála s hlavou sklopenou, dokud ji úplně neodhalili. Pohybovala se prkenně a diváci hlasitě dávali najevo svou nespokojenost. Jediná nabídka zněla na dva zlaté. Tehdy dražitel sevřel v ruce dűtky, přistoupil ke zdrcené dívce a bez varování jí uštědřil otrokářské polaskání. Dívka bezmocně vykřikla a zděšeně na něho pohlédla. Diváci řičeli smíchy. Dívka se s hysterickým křikem vrhla na dražitele, avšak ten ji odhodil stranou. Padla na kolena a rozplakala se. Byla prodána za dvacet pět zlatých.

"Prodej jde dobře," prohodil Cernus.

I tuto jeho poznámku jsem nechal bez odpovědi.

Některé z dívek, jež byly postupně prodávány, jsem znal z domu Cernů. Lanu prodali za čtyři zlaté. Dívka následovala dívku a ceny se postupně zvyšovaly. Lepší zboží se obvykle nechávalo nakonec a mnozí kupci dosud vyčkávali. Zvláště čekali na více než stovku barbarek, jež jim sliboval Cernus, dívky unesené ze Země, které se měly stát gorejskými otrokyněmi rozkoše.

Během večera dražitel několikrát prohodil znevažující poznámku o barbarekách a srovnával s nimi krásy, jež se zrovna nacházely na kvádru. Hlediště přitom nespokojeně hučelo a Cernus se usmíval. Předpokládal jsem, že dražitel dostal z domu Cernů své instrukce. Měl se tvářit pochybovačně a cynicky.

Já sám jsem navzdory svým předsevzetím byl pokaždě očarován krásou a pohyby dívek, jež se nám jedna po druhé představovaly. Znovu jsem si uvědomoval, jak jsou ženy mučivě krásné, neobyčejné, dráždivé, úžasné a nádherné! Pozdě večer dražitel konečně poněkud pohrdavě oznámil, že bude představena první barbarka, a ještě jednou varoval hlediště, aby od toho nic neočekávalo.

Diváci zuřivě křičeli: "Barbarky! Barbarky!"

Užasle jsem sledoval první dívku, kterou přivedli. Byla to snad nejméně zajímavá dívka ze všech, jež přinesla na tuto planetu černá loď, na druhou stranu však jedna z nejinteligentnějších a také nejvstřícnějších. Byla nesmírně duchaplná, i když poněkud nezajímavá. Jenže teď, když ji vláčeli sem a tam, oblečenou ve staré tmavé pokrývce, vypadala jako hlupačka. Měla skelný pohled a jazyk jí občas vyklouzl z koutku úst. Škrábala se po celém těle a rozhlížela se nevrle kolem sebe. Hlediště zaraženě mlčelo, protože taková dívka by nemohla vystoupit ani na ten nejobyčejnější kvádr nejmenšího trhu ve městě. Já sám jsem byl překvapen, neboť jsem tu dívku předtím občas vídal a trochu ji znal. Takto se nikdy nechovala. To ovšem diváci samozřejmě netušili. Dražitel se naoko zoufale snažil dostat z dívky to nejlepší, avšak z hlediště se brzy začaly ozývat pohrdavé poznámky, syčení a zklamání výkřiky. Když z ní dražitel lehce sňal pokrývku, jako by to byl vzácný perlový oděv vznešené dámy, nahrbila se tak, aby její tělo vypadalo neforemně. Z hlediště se ozval zuřivý řev.

Dražitel ztratil trpělivost a hněvivě odpovídal několika kritikům v prvních řadách, ti ho však rychle překřičeli. Zdálo se, že dívka nic nechápe. Pak, když ji pobídli dŭtkami, zakňourala nosovým hlasem, jakým obvykle nemluvila, naoko těžce naučenou frází: "Kup si mě, pane."

V hledišti se zvedla bouře nevole, někteří se smáli. Dražitel, celý bez sebe vzteky, nebo tak se to alespoň jevilo, ji lehce uštědřil otrokářské polaskání, avšak ona na jeho dotyk vůbec nezareagovala. Pak jsem si, snad poněkud pozdě, uvědomil, že ta dívka, jež byla červené hedvábí už předtím, než ji černá loď přenesla na Gor, je nesmírně přizpůsobivá, a dokonce ji jednou použili v sále domu Cernů pro pobavení bojovníků a strážných. Věděla, že to polaskání přijde, a byla na ně připravena. Diváci křičeli, aby ji odvedli pryč, zatímco ona na ně nechápavě hleděla jako bosčí kráva, netečně, bez zájmu. Musel jsem chtít nechtít obdivovat Cernův důvtip. Po tomto představení nepochybně nastoupí nejkrásnější dívky a ten rozdíl bude tak udivující, že dá mužům okamžitě zapomenout na krásky, které toho večera předcházely. Po této dívce, jež byla skvělou herečkou a nejméně hezkou ženou, kterou mohl Cernus předvést, budou všechny vypadat nesmírně přitažlivě. A skutečně krásná žena či ženy budou vypadat přímo úchvatně.

"Co mi nabídnete za tuto otrokyni?" zvolal dražitel.

Odpovědi mu byly posměšné výkřiky.

Po jeho naléhání však přece jen přišlo několik nabídek, pravděpodobně od mužů, kteří si hodlali opatřit dívku také do kuchyně. Nepřekvapilo mě, že na každou z nabídek reagoval mírným zvýšením chlapík oblečený jako kovář, kterého jsem znal jako dozorce z domu Cernů. Nakonec ji tento agent koupil zpět za pouhých sedmnáct tarnských měďáků. Věděl jsem, že později bude v jiném městě představena v mnohem příznivějším světle a prodána za daleko vyšší cenu. Dražitel v předstírané agónii shodil dívku ze schůdků kvádrů a odkopl tmavou pokrývku.

Zuřivě pohlédl do hlediště. "Vždyť jsem vám to říkal!" vykřikl. "Barbarky nestojí za nic!"

Dražitel se odebral k poradě s jedním z úředníků domu, který měl u sebe seznam dívek, vedl v patrnosti nejvyšší nabídky a potvrzoval konečný prodej kupcům nebo jejich jednatelům. Když se dražitel opět vrátil do středu kvádrů, vypadal zdrceně.

"Odpusťte mi, bratři a sestry mého města, slavného Aru," žádal, "ale musím před vaše zraky přivést ještě další barbarky."

Diváci, nebo alespoň většina z nich, okamžitě povstala. Slyšel jsem dokonce hněvivé bušení na dřevěné zástěny Cernovy lože. Cernus se však klidně usmíval. Na hlavu dražitele se snášely kletby, stejně jako na celý Curuleánský dŭm, a někteří si dokonce dodali odvahu a spílali samotnému domu Cernů.

"Dívej se pozorně," řekl mi Cernus.

Ani tentokrát jsem na slova otrokáře, nyní už ubara Aru, nereagoval.

Světla v amfiteátru náhle pohasla a v obrovském zaplněném sále nastala tma. Z hlediště se ozývaly překvapené výkřiky a zděšený jekot žen. Velký kvádr byl po chvilce znovu osvětlen a diváci dávali hlasitě najevo své nadšení.

Zdálo se, jako by teprve nyní začínal skutečný prodej.

Dražitel vyskočil na kvádr a ze tmy pod schody kdosi vyhodil řetěz a pak ještě dva další. Dražitel je pozvedl a o několik kroků ustoupil. Odkudsi ze tmy se náhle ozvalo trojí prásknutí bičem.

Po schodech pak vzosně vystoupily na kvádr tři ženy v černých pláštích s kápí, dvě dívky a jejich vůdkyně. Kráčely s rovnými zády a hlavami vztyčenými. Tváře jim zakrývaly záhyby kápě. Každá z nich měla zápěstí spoutaná před tělem. Náramky byly navzájem spojeny řetězy. Vedoucí dívka, pravděpodobně Elizabeth, měla řetěz o něco kratší než druhé dvě dívky, zřejmě Virginia a Phyllis, jež kráčely za ní. Jejich černé pláště vypadaly jako ponča, až na to, že v nich byly otvory pro ruce. Pláště jim sahaly až ke kotníkům. Nohy měly samozřejmě bosé. Postavily se doprostřed kvádrů a dražitel se chopil jejich řetězů.

"Zde jsou tři barbarky, dvě bílého hedvábí, jedna červeného hedvábí," vyvolával dražitel, "všechny tři jsou z domu Cernů. Doufáme, že se vám budou líbit."

"Jsou vycvičené?" ozvalo se z hlediště.

"Mají osvědčení," odpověděl dražitel. Pak přivolal na kvádr tři muže s dŭtkami a předal každému z nich řetěz jedné z dívek.

Na dražitelův pokyn provedli muži dívky po obvodu kvádrů a pak se s nimi opět zastavili v jeho lesklém, vyšlapaném středu.

"Kolik nabízíte?" zvolal dražitel.

Bylo ticho.

"Vyzývám vás, bratři a sestry ze slavného Aru, občané a vážení kupující, přátelé Aru, kolik nabízíte za tyto tři barbarky?"

Z hlediště přišla nabídka na tři zlaté, jejímž smyslem bylo zřejmě pouze povzbudit další kupce.

"Slyším tři," vyvolával dražitel, "nabídne někdo čtyři?" Při těchto slovech přistoupil k jedné z dívek a strhl jí kápi. Byla

to Virginia. Hlavu měla zakloněnou a vypadala pohrdavě. Byla skvěle nalíčená kráslíci prostředky otrokyně rozkoše. Lesklé vlasy jí spadaly na ramena. Rty měla namalované rudou rtěnkou.

"Osm zlatých!" vykřikl kdosi.

"Nabídne někdo deset?" zvolal dražitel.

"Deset!" ozval se další výkřik.

Dražitel potom strhl kápi druhé dívky, Phyllis. V tváři měla výraz chladné zuřivosti. Hlediště udiveně vzdechlo. Ličidla ještě zvýraznila její přirozenou krásu, avšak s tak drsnou nestoudností, která musela muže rozpálit.

"Dvacet zlatých!" ozvalo se z hlediště. "Dvacet pět!" nabízel ihned kdosi z opačné strany.

Phyllis pohodila hlavou a zahleděla se opovržlivě kamsi přes hlavy diváků.

"Nabídne někdo třicet?" zvolal dražitel.

"Čtyřicet!" slyšel jsem.

Dražitel se zasmál a přistoupil ke třetí dívce.

Cernus se ke mně naklonil přes opěradlo svého křesla. "Zajímalo by mě, jak jí bude, až pozná, že byla doopravdy prodána."

"Dej mi do ruky meč," vyzval jsem ho, "a postav se mi!"

Cernus se jen zasmál a pak obrátil svou pozornost zpět ke kvádru.

Když se dražitel natáhl po kápi třetí dívky, otočila se, a přestože byla spoutaná řetězy, rozběhla se ke schodům. Když se běhla asi na druhý schod, řetěz se napjal a ona upadla a zůstala ležet napůl na schodech, napůl na kvádru. Muž, který držel její řetěz, ji drsně převrátil na břicho a dovedl ji doprostřed kvádrů. Tam ji převrátil na záda a přišlápl řetěz spojující její náramky, aby nemohla zvednout ruce. Dražitel jí položil nohu na břicho.

"Prohlédneme si ji?" otázal se dražitel davu.

Odpovědi mu byly dychtivé výkřiky.

Měl jsem zlost. Věděl jsem, že ve skutečnosti jde o pouhé divadlo a každá maličkost byla pečlivě naplánována a nacvičena v domě Cernů.

Cernus se zachechtal.

Dav nyní bouřil nedočkavostí spatřit vzdorovitou dívku.

Dražitel hmatl pod kápi, uchopil dívku za vlasy a zvedl ji před zraky kupců na kolena. Pak jí stáhl kápi.

Ve světle, jež zalévalo kvádr, se zaleskl malý kroužek v nose Elizabeth Cardwellové.

Hlediště zašumělo.

Byla tak překvapivě a neuvěřitelně krásná!

Vypadala jemně i divošsky, živě, nebezpečně a nádherně jako larlice. Byla to žena, která se bez váhání mohla měřit s nejúchvatnějšími ženami Goru.

Tvář měla nalíčenou kráslíci prostředky otrokyně.

Rozhostilo se ticho.

Bylo to svým způsobem vyznamenání, projev úcty k nádherné zajaté ženě, jež tu měla být prodána.

Ticho přerušila nabídka. "Sto zlatých," ohlásil otrokář s odznaky Toru, jenž seděl několik metrů od Cernovy lóže.

"Sto dvacet," řekl střízlivě a věcně další muž, rovněž otrokář. Na levém rameni se mu skvěl znak Tyru.

Všechny tři dívky byly nyní opět prováděny po obvodu kvádrů, Elizabeth o něco vpředu a druhé dvě dívky za ní.

Nabídka se zvýšila na sto čtyřicet zlatých. Dívky pak byly rozmístěny na kvádru tak, že Elizabeth stála uprostřed a Virginia s Phyllis na protilehlých stranách. Muži s důtkami jim sňali z náramků řetězy a odešli. Dražitel jim pak odemkl náramek na levém zápěstí. Pouta jim volně visela na pravé ruce.

Dražitel svlékl Virginii černý plášť. Stála teď před námi v krátkém prostříhaném úboru bez rukávů, jaký někdy nosí otrokyně. Z hlediště se ozývaly pochvalné výkřiky.

Dražitel stáhl plášť i Phyllis, jež byla oděna stejně jako Virginia.

Diváci křičeli nadšením.

Pak přistoupil k Elizabeth a rovněž jí svlékl plášť.

Hlediště bouřilo.

Elizabeth měla na sobě krátký kožený oděv tučucké kočovnice, prostý, hrubý, bez rukávů, s krátkou sukní s rozparkem na levé straně, aby mohla sedět v sedle jízdní kaili nomádů.

"Dvě stě zlatých," nabídl kupce z Cosu.

"Dvě stě patnáct," zvolal vysoký důstojník arejské kavalerie.

Dívky na povel dražitele znovu obešly kvádr, pyšně a podrážděně, jako by chtěly dát najevo pouze své opovržení k těm lidem, jež zřejmě považovaly za chátu. Poté se znovu rozestavily, tentokrát tak, že Virginia stála uprostřed, Phyllis nalevo za ní a Elizabeth napravo za ní. Na kvádr znovu vystoupili tři muži s důtkami. Mezitím se nabídka vyšplhala na dvě stě čtyřicet zlatých. Tu a tam se ozývaly nespokojené výkřiky, zejména od méně majetných zájemců, kteří namítali, že dívky nejsou z vysoké kasty.

Dražitel pokynul jednomu z mužů s důtkami, který se postavil za Virginii, uchopil ji za levé zápěstí a spoutal jí ruce za zády. Pak jí stáhl úbor otrokyně až k pasu. Divákům se to líbilo. Nabídka se zvýšila na dvě stě padesát za všechny tři.

Dražitel pak pokynul mužům s důtkami a dívkám, aby si vyměnili místa. Tentokrát stála uprostřed Phyllis a stejně jako Virginia i ona byla nejprve opět spoutána a poté obnažena. Nabídka se zvýšila na dvě stě sedmdesát pět zlatých. Dívky si znovu vyměnily místa a uprostřed kvádrů stanula Elizabeth.

"Zdá se," prohlásil dražitel, "že tohle děvče kdysi patřilo Tučukům."

Hlediště souhlasně zahučelo. Tučukové, jeden ze vzdálených nomádských národů, jsou pro Gorejce ze severu obestřeni dráždivou rouškou tajemství. Pro obyvatele jižních stepí nejsou ovšem ničím jiným než nebezpečnými,

krutými a obávanými nepřáteli.

"Uhádnete," obrátil se dražitel k hledišti, "která z těchto tří otrokyň je červené hedvábí?"

Dav se pobaveně zasmál.

"Nepochybně," zvolal dražitel, "ji její tučucký pán užíval dobře."

Dav se rozesmál ještě víc.

V tom okamžiku plivla Elizabeth dražiteli divoce do tváře.

Dav řičel nadšením, avšak dražitel nevypadal příliš potěšeně. Hněvivě odvolal muže s důtkami, který stál za dívkou, a sám ji drsně spoutal náramky ruce za zády.

"Potěšila jsi nevzdělané honáky," prohlásil. "Nyní se ukáže, zda dovedeš potěšit i muže z Aru."

Po těchto slovech ji před davem obnažil do půli těla.

Elizabeth byla krásná. Umístění jejích zápěstí za zády, stejně jako u ostatních dívek, bylo zcela záměrné. Kupcům nesmělo nic bránit v pohledu.

Toužil jsem vzít ji do náruče a slíbat jí ze rtů rtěnku. Myslím, že co se toho týče, příliš jsem se nelišil od ostatních mužů v hledišti.

"Tři sta zlatých!" zvolal jakýsi arejský boháč.

Dav se k jeho nabídce vyjádřil pochvalnými výkřiky.

"Tři sta pět," ozval se otrokář z Toru.

"Tři sta deset!" oznámil muž se znakem Tyru na levém rameni.

Dražitel zkoumavě pohlédl do hlediště. "Cožpak tu dnes večer není Samos," otázel se, "první otrokář Port Karu?"

Všechny zraky se obrátily k jedné z lóží blízko kvádrů.

V křesle lóže se rozvaloval netečný muž. Jeho netečnost se však spíše podobala lhostejnosti spokojené šelmy. Muž nosil na levém rameni spletené provázky, znak Port Karu. Jeho oblečení bylo prosté, tmavé a hustě tkané. Kápi měl staženou dozadu, takže bylo dobře vidět jeho mohutnou hlavu s širokou tváří a bílými, krátce střiženými vlasy. Tvář měl od slaneho větru ošlehanou do ruda. Byla vrásčitá jako popraskaná kůže. V každém uchu měl malý zlatý kroužek. Vyzařovala z něho síla, zkušenost, inteligence a krutost. Měl jsem pocit, jako bych byl ve společnosti dravce, který právě nemá chuť lovit ani zabíjet.

"Je tu," prohlásil.

Tento otrokář dosud neučinil jedinou nabídku.

"Nechce snad Samos, první z otrokářů vznešeného Port Karu, gorejského vládce moře, vyjádřit svůj zájem o tato nehodná děvčata?"

Rozhostilo se ticho.

"Ukažte mi ty ženy," poručil Samos.

Dav nadšeně zabouřil.

Dražitel se Samovi, prvnímu otrokáři Port Karu, hluboko poklonil.

Hned nato byly tři barbarské krásky zcela odhaleny arejským kupcům.

Diváci vstávali, křičeli a dupali. V té vřavě možná zanikaly další nabídky.

Tři otrokyně byly nádherné.

Když se hluk poněkud utišil, ozval se znovu Samův hlas.

"Sejměte jim náramky."

Tři muži s důtkami vyhověli jeho žádosti a pak odešli. Náramky, jež dosud poutaly půvabné zboží, které nyní zdobilo arejský kvádr, vzali s sebou.

Diváci řvali a dupali.

Dívky tu stály v záplavě světél nahé, s hrdě pozvednutými hlavami a uvědomovaly si, že jsou krásné a vysoce ceněné.

V tom okamžiku vypadaly skvostně a nadmíru žensky.

V nastálém povyku zaniklo na tučet nových nabídek. Zaslechl jsem jednu, která zněla na čtyři sta zlatých. Konečně se diváci znovu utišili.

Dražitel opět pohlédl do lóže Sama, prvního otrokáře Port Karu.

"Hodlá nyní vznešený Samos vyjádřit svůj zájem?" dotázal se.

"Ať se předvedou," řekl Samos.

Dražitel se Samovi opět uklonil. Dav nadšeně bouřil.

"Mám nechat přinést hedvábí rozkoše?" ptal se dražitel.

Diváci řevem znovu vyjádřili svou spokojenost.

Hudebníci se chopili svých nástrojů a tři otrokyně, ženy, jež se měly stát majetkem mužů, začaly tančit.

Muži křičeli, stejně jako některé ženy. Snad byly překvapené, že příslušnice jejich pohlaví mohou být tak nádherné. Oči některých žen svítily špatně skrývaným obdivem a vzrušením. Podle závoje jsem poznal, že zrychleně dýchají. Jiné se vyděšeně rozhlížely kolem sebe, jako by se náhle začaly obávat mužů, s nimiž sdílely ochozy. Zaslechl jsem zvuk trhaného závoje a výkřik dívky. Otočil jsem se a spatřil, jak se jejích rtů zmocnil jakýsi bojovník. Nakonec se mu poddala. Diváci úplně zdivočeli. Tu a tam se z hlediště ozývaly výkřiky žen, jichž se zmocnili ti, co seděli poblíž. Jedna z dívek se pokusila uniknout, ale chytili ji a dovlekli zpět. Jiná žena si sama strhla závoj, uchopila do dlaní hlavu muže, který seděl vedle ní, vtiskla mu polibek a za okamžik už spočinula s roztrhanými rouchy v jeho náručí a slastně vzlykala. Dívky předvedly za řevu hlediště čtyři tance a v okamžiku, kdy skončily, zůstaly bez pohnutí stát, nádherné, živočišné a dráždivé.

Pak, zbrocené potem a zhluboka oddechujícíce, odstoupily stranou a jejich místo zaujal dražitel.

Nemusel ani vyvolávat.

"Pět set zlatých!" vykřikl arejský boháč.

"Pět set dvacet!" zvolal otrokář z Toru.

"Pět set třicet!" přidal se ještě kdosi.

"Pět set třicet pět!" nabídl otrokář z Tyru.

Dražitel se obrátil k lóži Sama, prvního otrokáře Port Karu.

"Nechce nyní Samos, první z otrokářů Port Karu, klenotu a pána moře, vyjádřit svůj zájem o tato nehodná děvčata?

Cožpak by nepotěšila srdce námovníka, který se vrací z dlouhé cesty?"

Z hlediště se ozval smích.

"Nelíbilo by se takovému námovníku, aby mu podala pagu jedna z těchto dívek? Nechtěl by, aby mu zatančily?

Nepotěšil by jeho unavené oči, bolavé od slunce a soli třpytivé Thassy, pohled na jejich dychtivě pootevřená ústa v temném zákoutí taverny?"

Diváci řičeli smíchy. Samos však stále mlčel a jeho oči neprozrazovaly žádné pohnutí.

"Nebyly by vhodným darem pro samotného ubara Port Karu, města, jež je zváno klenotem a vládcem třpytivé Thassy?"

Diváci zmlkli.

Všechno se ve mně bouřilo, ale zároveň mě jimala hrůza, protože mě ani v těch nejděsivějších představách nenapadlo, že by mohly být prodány do Port Karu, města chráněného na jedné straně průplavem, na druhé rákosem zarostlou deltou Vosku, na třetí Tamberským zálivem a na čtvrté širou, modrou hladinou třpytivé, zrádné Thassy, z něhož se dosud žádné dívce nepodařilo uniknout. Říká se, že řetězy otrokyň v Port Karu jsou z nejtěžších. Snad nikde na Goru nepocítí dívka otroctví tak jako v nečistém a zlém Port Karu. Nechtěl jsem ani pomyslet, že ty bezbranné dívky na arejském kvádru by mohly potkat podobný osud, život strávený v bídné, těžké porobě, kdy budou muset sloužit pánům, kteří patří na celém Goru k nejkrutějším, a poskytovat rozkoš těm, pro něž budou vždy pouhými otrokyněmi.

"Nehodlám teď činit nabídku," prohlásil Samos, první otrokář Port Karu.

Dražitel se usmál a hluboko se uklonil.

"Pět set čtyřicet zlatých!" vykřikl arejský boháč a dav oslavil jeho nabídku hlasitými projevy souhlasu.

Pak se opět rozhostilo ticho.

"Nabízejí mi pět set čtyřicet zlatých za tyto vášnivé barbarské krásy," zvolal dražitel, "pouhých pět set čtyřicet zlatých za tuto vybranou trojici dívek ve výborném stavu a skvěle vycvičených k tomu, aby vás škádily a dráždily a nakonec poskytnou divokou rozkoš! Slyším vyšší nabídku? Bratři a sestry z Aru, kdy se vám opět naskytne příležitost koupit si bytosti tak skvostné za tak směšnou částku?"

Z hlediště se znovu ozval smích.

"Pět set čtyřicet pět," zabručel otrokář z Tyru.

Dav přivítal jeho nabídku s nadšením, avšak potom náhle znovu utichl.

Dražitel se pátravě rozhlížel kolem, ale nové nabídky nepřicházely.

Pak pozvedl ruku, otevřenou dlaní směrem k hledišti. Pokud by dlaň sevřel v pěst, znamenalo by to, že přijímá nabídku. Bylo ticho.

K mému zděšení náhle Elizabeth vykročila vpřed.

Stanula vyzývavě na kvádru s rukama v bok a hlavou vztyčenou. "Muži Aru nestojí za nic!" oznámila.

Její slova byla přivítána se smíchem a i ona se zasmála. "Ano, nestojí za nic!" opakovala. Obrátila se a přistoupila k Virginii. "Zde," řekla posměšně, "stojí štíhlá kráska, pružná a rychlá, bílé hedvábí, inteligentní, zvědavá na dotyk muže, která se správnému muži stane tou nejponiženější a nejúslušnější dívkou, jakou si může přát. Představte si ji, vznešení muži z Aru, připoutanou k vašemu otrockému kruhu! Jen ona sama má hodnotu pěti set zlatých!"

Diváci projevíli své uznání nadšeným řevem. Dražitel spustil paži a odstoupil stranou, snad stejně překvapen jako celý sál.

"A tato dívka?" řekla Elizabeth a přistoupila k Phyllis. "Co s ní uděláme?"

Phyllis na ni vylekaně pohlédla.

"Dej si ruce za hlavu, otrokyně," poručila jí Elizabeth, "a otoč se, ať si tě zákazníci z Aru mohou dobře prohlédnout!"

Vyděšená Phyllis přesně vyplnila její příkaz. Vypadala přitom nádherně.

"Ó, pánové," posmívala se Elizabeth, "nelíbilo by se vám, kdyby tato dívka nosila váš kroužek?"

Z hlediště se ozývaly souhlasné výkřiky.

"Ale varuji vás," řekla Elizabeth, "nenávidí muže!"

Odpovědi jí byl smích.

Phyllis na ni hněvivě pohlédla.

"Drž ruce nahoře, otrokyně," napomenula jí Elizabeth.

Phyllis zůstala stát s rukama za hrdě vztyčenou hlavou a prohnutými zády. V očích se jí zaleskly slzy.

"Mysli si, že takový muž, který by ji ovládl, se dosud nenarodil," pokračovala Elizabeth. "Myslí si, že není muže, který by z ní učinil skutečnou otrokyni!"

Z hlediště se ozývaly posměšné výkřiky a smích.

"Možná že má pravdu!" zvolala Elizabeth. "V Aru se rozhodně nenajde nikdo, kdo by přiměl tuto dívku křičet rozkoší!"

Z davu se ozvalo několik hněvivých poznámek, avšak většina diváků se stále smála.

"Nestojí vám to ani za pět set zlatých," tázala se Elizabeth, "abyste na ni mohli vložit svá pouta a odvést si ji domů, kde byste ji ukázali, jakou cenu má arejský muž, pokud vůbec nějakou cenu má, a pak ji poslali do kuchyně k hrncům, dokud by nepřišla s prosíkem, že chce spát pod vašim otrockým kruhem?"

Dav znovu pobaveně a nadšeně zařičel.

Phyllisiny oči se zalily slzami.

"Spust' paže, otrokyně," přikázala jí Elizabeth. Phyllis uposlechla, ustoupila o několik kroků dozadu a stanula vedle Virginie.

Pak Elizabeth sama vystoupila do popředí.

"A já!" zasmála se. "Kdo z vás by si přál uvrhnout mě do želez?"

Hlediště bouřilo, muži vstávali, křičeli a bušili pravou pěstí do levého ramene, což bylo znamením gorejského souhlasu.

"Myslím, že nejsem," vykřikovala Elizabeth, "ošklivé děvče."

Hlediště jí opět souhlasně přizvukovalo.

Ukázala prstem na hezkého sedláře a ušklíbla se do obecenstva. "Ty bys mě nechtěl vlastnit?" otázala se.

Sedlár se plácl do kolen a rozesmál se. "To bych chtěl!"

"A ty!" zvolala Elizabeth a ukázala na bohatě oděného kupce v páté řadě. "Ty bys nechtěl, abych se ti podvolila?"

"Vskutku, dívko," zasmál se.

"Je zde muž," tázala se Elizabeth, "který by si nepřál sevřít mě v náručí?"

Ohlušující "Ne!" z tisíců hrdel, které otřásl amfiteátre, jí bylo odpovědí.

"Kdo mě chce?" zvolala.

"Já!" vykřikly tisíce hrdel a naplnily zdi amfiteátru svou touhou.

"Přesto," zakvílela Elizabeth, "jsem jen ubohou otrokyní bez pána." Přiložila svá zápěstí k sobě a vzepjala je k hledišti, jako by je měla spoutaná. "Kdo mě koupí?" nařikala.

Hromobití nabídek bylo ohlušující.

Elizabeth ustoupila ke zbývajícím dvěma dívkám, vzala každou z nich za paži a společně předstoupily doprostřed kvádrů.

"Kdo nás koupí?" zvolala Elizabeth.

"Osm set zlatých!" vykřikl kdosi.

"Osm set padesát," ozval se jiný. Pak jsme slyšeli nabídku na devět set padesát, poté na neuvěřitelný jeden tisíc a nakonec na ohromující sumu čtrnácti set zlatých.

Dražitel pokynul hudebníkům a za neustávajících výkřiků z hlediště, kdy držel proti obecenstvu otevřenou dlaň a stále ještě přijímal nabídky, dívky předvedly závěr arejského tance nové otrokyně, jímž dívka vyjadřuje radost, že se brzy ocitne v náručí silného pána. Když tanec skončil, všechny tři odevzdaně poklekly, sklonily hlavy a natáhly kupředu paže se zkříženými zápěstími, aby je bylo možné svázat. Elizabeth klečela čelem k hledišti, Phyllis a Virginia bokem vedle ní, každá z jedné strany. Společně tvořily bezbranný, pokorný trojlístek otrokyň.

Dražitel nějaký čas vyčkával, až se obecenstvo opět utiší. Poslední nabídka, kterou obdržel, zněla na úžasných patnáct set zlatých. Pokud vím, v Curuleánském domě nikdy nebyly tři dívky prodány za tak vysokou cenu. Investice se Cernovi bohatě vyplatila.

Dražitel zvolal do davu: "Teď sevřu ruku v pěst!"

Pak se uctivě otočil k otrokáři z nečistého a zlého Port Karu, vládce a metly třípytlivé Thassy.

"Nechce nyní Samos, první otrokář Port Karu, pána a klenotu zářivé Thassy, projevit svůj zájem?"

"Chce," odpověděl nevzrušeně Samos.

"Jakou učiní nabídku?" tázal se dražitel.

"Nabídka zní," pravil Samos, "na tři tisíce zlatých za všechny tři dívky, co stojí na kvádrů."

Diváci užasle vzdechli.

Dražitel ohromeně odstoupil. Dokonce i dívky pozvedly překvapeně hlavy a porušily sestavu pokorného trojlístku. Pak Elizabeth s úsměvem hlavu opět sklonila, stejně jako Virginia a Phyllis. Zatmělo se mi před očima. Elizabeth se nepochybně domnívala, že Samos je oním agentem kněží-králů, kterého poslali, aby je dopravil do bezpečí.

Cernus se pobaveně chechtal.

Dražitel sevřel dlaň v pěst, jako by v ní právě zachytil hrst zlatých mincí. "Ženy jsou prodány!" oznámil. Diváci dávali hlasitě najevo svou spokojenost.

Dívky vstaly a muži s důtkami jim spoutali ruce před tělem a spojili náramky řetězy. Prodané zboží nyní mohlo sestoupit z kvádrů.

"Další barbarky!" ozývalo se z davu. "Chceme vidět další barbarky!"

"Uvidíte je!" volal dražitel. "Uvidíte je! Máme zde mnoho barbark pro vaše potěšení! Nebud'te zklamaní! Jsou tu ještě další! Další barbarky na prodej, krásné a skvěle vycvičené!"

Diváci se třásli vzrušením.

Elizabeth a druhé dvě dívky byly nyní spoutány řetězy k sobě. Virginia a Phyllis plakaly. Elizabeth vypadala naopak velice potěšeně. Když je odváděli z bloku, přikázal Cernus dvěma strážným, kteří stáli za mými zády: "Zvedněte toho hlupáka na nohy, ať ho vidí!"

Vzpíral jsem se, avšak síle dvou mužů, kteří mě zvedali, jsem nemohl odolat.

"Pohleďte na Cernova nepřítele!" zvolal Philemon směrem ke kvádrů.

Dívky se ohlédly a tehdy mě Elizabeth, která se upřeně zahleděla do hlediště, poprvé spatřila, oděného v otrockých hadrech, s rukama spoutanými za zády ocelovými okovy, bezmocného zajatce Cerna, otrokáře a ubara Aru.

Vytřeštila oči a zůstala stát jako omráčená. Ruce s náramky jí vylétly k ústům. Nevěřicně vrtěla hlavou. Pak ji za řetěz drsně odvedli po schodech dolů. Ohlížela se přes rameno s očima rozšířenými hrůzou. Pochopila, že byla skutečně prodána. Z úst jí unikl bezmocný výkřik zoufalství a poznání. Zpod kvádrů se ozvalo prásknutí otrokářského biče a hysterický vzlykot otrokyně, který se pomalu vzdaloval.

"Než bude dodána Samovi," říkal Cernus, "nechám si ji poslat zpět a užiji ji. Zaujala mě dnes večer. Je červené hedvábí,

a tak Samos nebude nic namítat."

Mlčel jsem.

"Odved'te ho," poručil Cernus.

Strážní mě uchopili každý z jedné strany a odváděli z amfiteátru.

Světla nakrátko pohasla a pak se opět rozzářila.

Slyšel jsem řev diváků.

Dražitel vyzýval přítomné, aby učinili první nabídku. Tušil jsem, že k potěše kupců z Aru vystoupila na kvádr další skupina barbarek.

Kapitola pátá

Partie hry

"Toto," zvolal Cernus a pozvedl svůj pohár do výše, "je noc zábavy a veselí!"

Nikdy jsem neviděl tohoto obvykle chladného otrokáře v tak dobré náladě, jako po dražbě v Curuleánském domě. Hostina se pořádala pozdě večer v sále domu Cernů a víno i paga tekly proudem. Dívky, přivázané řetězy ke zdi pro pobavení strážných, se opile a extaticky tiskly k těm, kdo je užívali. Dozorci se potáceli mezi stoly s číši v rukou. Cernovi bojovníci zpívali. Nahé otrokyně nosily na stůl pečené tarsky na dlouhých rožních. Dívky, které dosud prodělávaly výcvik, servírovaly tu noc víno, rovněž bez šatů. Hudebníci vyhrávali divoké melodie.

Bez kukly, avšak v řetězech jsem klečel pod stupínkem, na němž stál Cernův stůl.

Asi metr ode mě, nešťastná, omámená a spoutaná tak jako já, klečela Elizabeth Cardwellová. Měla na sobě pouze Cernův řetěz s medailonem tarna držícího ve spárech otrokářská pouta, který jí visel na krku.

U jedné ze stěn jsem ke svému zděšení spatřil Relia a Ho-Sorla, rovněž v železech. Poblíž klečela Sura s rukama i nohama svázanými hedvábnými lany. Hlavu měla skloněnou a její vlasy se dotýkaly podlahy.

Paněnka, památka na matku, již měla tolik ráda, kterou tak žárlivě střežila ve svém bytě a kvůli níž mě napadla otrokářským bičikem nastaveným na smrtící výboj, ležela roztrhaná na dlaždicích vedle ní.

"Jaký je jejich zločin?" otázel jsem se Cerna.

"Chtěli tě osvobodit," zasmál se Cernus. "Ty muže jsme přemohli až po těžkém boji. Snažili se probít k tobě do vězení. Žena se zase pokoušela pagou a klenoty podplatit strážné."

Potřásl jsem hlavou. Nechápal jsem, proč Relius a Ho-Sorl přijali mou věc za svou ani proč by Sura takto dávala svůj život v sázku, i když jsem věděl, že mě má ráda. Nyní byli nepochybně všichni ztraceni. Učinil jsem jen málo, abych si zasloužil jejich přátelství a věnost. Cítil jsem se bídně, jako bych zklamal nejen Elizabeth, Virginii, Phyllis a kněze-krále, ale také další spojence, o kterých jsem neměl ani tušení a mezi něž zřejmě patřili Relius, Ho-Sorl, Sura a další. S bezmocným vztekem jsem si uvědomil, že jsem poražen. Pohlédl jsem na Elizabeth, jež měla na krku Cernův řetěz a tupě, bez pohnutí zírala na kamenné dlaždice.

Zklamal jsem je všechny.

"Přived'te Porta!" zvolal Cernus.

Zanedlouho přivedli otrokáře, který byl největším konkurentem domu Cernů. Nepochybně ho vyvedli z kobek Ústřední věže Aru na rozkaz ubara Cerna, jenž kdysi býval kupcem, nyní však patřil ke kastě bojovníků.

Porta, značně pohublého, s povislými záhyby kůže, vysvlékli do půli těla a vstrčili do jámy vysypané pískem. Tam mu sňali okovy a vtiskli do třesoucí se ruky obnažený zakřivený nůž.

"Prosím, mocný Cerne!" kvílel. "Slituj se nade mnou!"

Otrok, kterého jsem vídal v zápasech na zakřivené nože vítězit, skočil do písku a vykročil k Portovi.

"Prosím, Cerne!" křičel Portus, když ho otrok poprvé pořežal nožem. "Prosím! Prosím! Kastovní bratře!" volal, zatímco mu otrok se smíchem rychle zasazoval ránu za ranou. Pak se Portus konečně pokusil bojovat, avšak byl oslabený a navíc v zacházení se zakřiveným nožem nezkušený, a tak se pouze potácel v aréně, znovu a znovu zraňován svým protivníkem. Konečně padl zkrvavený do písku k nohám směřícího se otroka a zůstal ležet.

"Předhod'te ho zvířeti," rozkázal Cernus.

Kvílející Portus byl odveden ze sálu, zanechávaje za sebou na dlaždicích krvavé šmouhy.

"Přived'te Hinrabiánku!" zvolal Cernus.

Překvapeně jsem sebou trhl. Karavana Hinrabiánů byla před několika měsíci přepadena ze zálohy krátce poté, co opustila Ar a mířila do pouštního města Toru. Všeobecně se mělo za to, že celou rodinu povraždili lupiči. Jediné tělo, které nebylo nalezeno, patřilo Claudii Tentii Hinrabii, někdejší nešťastné oběti Cernových intrik, jež způsobily pád domu Portů.

Odkudsi z domu do sálu dolehl Portův zděšený výkřik a následně divoký řev. Všichni v sále se zachvěli.

"Zvíře dostalo svou potravu," zachechtal se Cernus a napil se vína. Několik kapek mu steklo po bradě.

Do sálu přivedli štíhlou otrokyni v žlutém hedvábí rozkoše. Měla krátké černé vlasy, tmavé oči a vysedlé lícni kosti. Krotce přiběhla a poklekla před stupínkem.

Zalupal jsem po dechu, neboť to skutečně byla Claudia Tentia Hinrabia, kdysi zkažená dcera správce Aru, nyní bezprávná otrokyně, podobně jako tisíce jiných ve slavném Aru.

Rozhlédla se udiveně kolem sebe. Pochyboval jsem, že v té místnosti kdy předtím byla.

"Jsi otrokyně, Claudie?" zeptal se jí Cernus.

"Ano, pane," řekla dívka.

"Víš, v kterém městě se nacházíš?"
"Ne, pane," zašeptala dívka. "Do tvého domu mě přivedli s kuklou na hlavě."
"Jací muži tě přivedli?"
"Nevím, pane."
"Prý o sobě tvrdíš, že jsi Claudia Tentia Hinrabia," řekl Cernus.
Dívka rozrušeně potřásla hlavou. "Je to pravda!" zvolala. "Je to pravda, pane!"
"Já vím," přisvědčil Cernus.
Zděšeně na něho pohlédla.
"Co je to za město?" otázala se.
"Ar," odpověděl Cernus.
"Ar?" vyjekla.
"Ano," odtušil Cernus, "slavný Ar."
V očích se jí zaleskly slzy naděje a napřímila se, jako by chtěla vstát. "Ar!" zvolala a vzpínala své paže k Cernovi.
"Ach, osvobod' mě! Osvobod' mě! Já jsem z Aru! Jsem z Aru! Jsem Claudia Tentia Hinrabia z Aru! Osvobod' mě, pane!"
"Znáš mě?" zeptal se Cernus.
"Ne, pane," odpověděla dívka.
"Jsem Cernus," odpověděl, "ubaru Aru."
Vytřeštila oči, jako by ji zasáhl blesk. "Šlechtný Cerne," zašeptala, "pokud jsi ty můj pánem, osvobod' mě, osvobod' mě!"
"Pročpak?" opáčil Cernus.
"Jsem Claudia Tentia Hinrabia," řekla udiveně, "z Aru!"
"Jsi otrokyně," opravil ji Cernus.
Zděšeně na něho pohlédla. "Prosím, ubare," rozplakala se. "Prosím, šlechtný Cerne, ubare mého města, osvobod' mě!"
"Tvůj otec mi dlužil peníze," řekl Cernus. "Zůstaneš mou otrokyní."
"Prosím!" vzlykala.
"Jsi sama," řekl tvrdě Cernus. "Nikdo z tvé rodiny už nežije. Není tu nikoho, kdo by tě chránil. Proto zůstaneš mou otrokyní."
Zabořila tvář do dlaní. "Žiji v bídě od chvíle, kdy mě uloupili a zotročili muži z domu Portů."
Cernus se zasmál.
Dívka se na něho nechápavě podívala.
"Jak by mohli Portovi muži vniknout do Ústřední věže a unést tě?" ptal se.
"To nevím," připustila.
"Byla jsi unesena Taurentiány," vysvětloval Cernus, "příslušníky palácové gardy."
Dívka vyjekla.
"Její kapitán Saphronika," pokračoval Cernus, "jsem sám najal."
Tupě zavrtěla hlavou.
"Ale dům Portů," řekla. "Viděla jsem kroužek otrokyně."
Cernus se zasmál.
Přešel po stupínku a zastavil se nad ní.
"Povstaň, otrokyně," přikázal jí.
Hinrabiánka ho uposlechla.
Pohlížela na něho s hrůzou. Rozhalil jí hedvábí rozkoše a pak ho z ní strhl.
Potom sňal těžký řetěz s medailonem z hrdla Elizabeth Cardwellové a zavěsil ho na krk Hinrabiánce.
"Ne! Ne!" křičela s rukama na spáncích a s pláčem padla na kolena u Cernových nohou.
Cernus se smál.
Pozvedla k němu své vyděšené oči. "To jsi byl ty!" zašeptala. "Ty!"
"Ovšemže," řekl Cernus. Pak jí řetěz opět vzal a usadil se s ním na své místo.
Sál hřměl smíchem.
"Spoutejte jí pevně zápěstí," poručil Cernus jednomu ze strážných.
Hinrabiánka byla tak ochromena, že se ani nepokoušela bránit.
"Máme pro tebe ještě jedno překvapení, drahá Claudie," řekl Cernus.
Nepřítomně se na něho podívala.
"Přivedte to děvče z kuchyně," nařídil Cernus a jeden z mužů se s úsměškem vzdálil.
"Claudia Tentia Hinrabia," oznámil Cernus shromážděným a naráz vyprázdnil číši ka-la-nového vína, "je po celém Aru proslulá jako přísná a nanejvýš náročná paní. Říká se, že jedné ubohé otrokyni, která upustila zrcadlo, nechala uřezat uši a nos a pak ji jako bezcennou prodala." Od stolu se ozývaly souhlasné výkřiky.
Claudia klečela na kolenou mezi dvěma strážnými. Paže a zápěstí měla pevně spoutané za zády. V tváři byla velmibledá.
"Musel jsem dlouho pátrat v kuchyních Aru, než jsem to děvče našel," řekl Cernus.
Vzpomněl jsem si, že v jeho kuchyni jsem před několika dny, jež mi připadaly jako celé měsíce, viděl zmračenou dívku.
"A koupil," dodal Cernus.
Muži u stolů pobaveně křičeli.
Claudia Tentia Hinrabia jako by ve svých poutech strnula hrůzou.
Do sálu vstoupila dívka z kuchyně, následována mužem, kterého pro ni poslal Cernus. Byla to táž dívka, již jsem ten večer, kdy mě zajali, hodil láhev pagy. Měla uřezané uši i nos. Nebýt toho, byla by krásná.

Když dívka vstoupila, strážci Claudii otočili tak, aby ji viděli. Dívka se ohromeně zastavila. Claudia na ni pohlížela s děsem v očích.

"Jak se jmenuješ?" otázal se Cernus laskavě dívky.

"Melanie," hlesla, nespouštějíc zrak z vylekané Hinrabiánky, zjevně překvapená, že se tu setkává se svou bývalou paní.

"Melanie," oslovil ji Cernus, "znáš tuto otrokyni?"

"To je Claudia Tentia Hinrabia," zašeptala dívka.

"Vzpomínáš si na ni?"

"Ano," potvrdila. "Bývala mou paní."

"Dej jí zakřivený nůž," poručil Cernus jednomu z mužů, který stál poblíž.

Zmrzačené dívce vtiskli do ruky zakřivený nůž.

Pohlédla na něj a na spoutanou Hinrabiánku, která lehce zavrtěla hlavou a do očí jí vstoupily slzy.

"Prosím, Melanie," šeptala Hinrabiánka, "neubližuj mi."

Dívka mlčela a pohlížela střídavě na zakřivený nůž a spoutanou Hinrabiánku.

"Smíš té otrokyni odstranit uši a nos," vybídl ji Cernus.

"Prosím, Melanie!" křičela Hinrabiánka. "Neubližuj mi! Neubližuj mi!"

Dívka pokročila vpřed a pozvedla nůž.

"Měla jsi mě ráda," šeptala Hinrabiánka. "Měla jsi mě ráda!"

"Nenávidím tě," řekla dívka.

Uchopila Claudii za vlasy a podržela jí nabroušený nůž před obličejem. Hinrabiánka se hystericky rozplakala a prosila o milost.

Avšak kuchyňská otrokyně k překvapení všech nechala paži zase poklesnout.

"Uřež jí uši a nos," přikázal jí Cernus.

Dívka pohlédla na bezbrannou Hinrabiánku. "Neboj se," řekla a odhodila zakřivený nůž, "neubližila bych ubohé otrokyni."

Plačící Claudia Tentia Hinrabia padla k nohám strážných.

Cernus vstal od stolu.

Slyšel jsem, jak se kdosi ptá: "Byla z vysoké kasty?"

"Byla jsem dcerou tkalce," pravila Melanie.

Cernus zuřil. "Odvedte je obě pryč," řekl. "Za deset dní je zkrvavte, svažte je zády k sobě a předhodte zvířeti."

Melanii zacvakly na zápěstích náramky a společně s plačící a klopýtající Claudii Tentií Hinrabií, její bývalou paní, ji odváděli pryč.

Rozzlobený Cernus opět usedl. "Nebudte zklamaní," zvolal. "Je tu ještě další zábava!"

Několik mužů pochvalně zamručelo v předstíraném nadšení.

"Šlechtná dívka!" zavolal jsem za Melanií, která už byla ve dveřích.

Ohlédla se a usmála se na mě. Pak s Claudii Tentií Hinrabií a dvěma strážnými opustila sál.

Jeden z Cernových bojovníků mě udeřil přes ústa.

Rozesmálo mě to.

"Jelikož jsem ubar," řekl mi Cernus, "a z kasty bojovníků," několik mužů se pobaveně zasmálo, avšak jediný Cernův pohled je okamžitě umlčel, "dbám na to, abych byl vždy velkorysý," pokračoval Cernus. "Proto navrhuji, abychom si zahráli o tvou svobodu."

Překvapeně jsem vzhlédl.

"Přineste herní plán a figurky," poručil Cernus. Philemon odkráčel z místnosti. Cernus se na mě usmál. "Pokud si vzpomínám, říkal jsi, že nehraješ."

Přikývl jsem.

"To ti samozřejmě nevěřím," dodal Cernus.

"Hraji," připustil jsem.

Cernus se zachechtal. "Chtěl by sis zahrát o svou svobodu?"

"Ovšemže," odpověděl jsem.

"Hraji dost dobře," upozornil mě Cernus.

Mlčel jsem.

Z toho, co jsem během měsíců strávených v domě viděl a slyšel, se dalo soudit, že Cernus je skutečně dobrý hráč, jehož není snadné porazit.

"Ale protože sotva můžeš být tak dobrý jako já," dodal s úsměvem Cernus, "myslím, že bude spravedlivé, když za tebe bude hrát někdo jiný, abys měl vůbec nějakou naději na vítězství."

"Budu hrát sám," prohlásil jsem.

"Myslím, že by to nebylo spravedlivé," trval na svém Cernus.

"Budiž," přikývl jsem. Pochopil jsem, že Cernus toho hráče vybere sám a partie bude jen nesmyslnou šarádou.

"Snad by za mě mohl hrát otrok, který sotva zná tahy figurek," navrhl jsem. "Pokud by to ovšem pro tebe nebyl příliš silný soupeř."

Cernus se na mě překvapeně podíval. Potom se usmál. "Snad," řekl.

Sura zvedla hlavu.

"Odvážil by ses hrát s pouhou otrokyní," ptal jsem se, "která se naučila hrát teprve před několika dny a hrála sotva jeden ahn?"

"Koho máš na mysli?" zajímal se Cernus.

"Mě, pane," ozvala se Sura a pokorně sklonila hlavu.

Napětím jsem ani nedýchal.

"Ženy nehrají," odsekl podrážděně Cernus. "Ani otroci nehrají!"

Sura mlčela.

Cernus se zvedl od stolu a přešel k Suře. Sebral zbytky malé hadrové panenky, které ležely vedle ní, roztrhal je ještě víc a kousky rozšlapal patou sandálu.

Suře vytryskly z očí slzy a ramena se jí zachvěla.

"Ty ses opovážila učit hře, otrokyně?" obořil se na ni hněvivě Cernus.

"Odpusť mi, pane," řekla Sura s hlavou stále skloněnou.

Cernus se obrátil ke mně. "Vyber si lepšího hráče, hlupáku," vyzval mě.

Pokrčil jsem rameny. "Vybral jsem si Suru," řekl jsem. Cernus zajisté nemohl vědět, že Sura má pro hru úžasné nadání, s jakým jsem se nikdy předtím nesetkal. Téměř od počátku hrála na úrovni samotných hráčů. Její překvapující schopnosti byly výjimečným darem, na který při partii s neznámým soupeřem občas narazíte, ke svému potěšení i rozčarování. V jejím případě se mi obojího dostalo vrchovatou měrou. "Vybral jsem si Suru," opakoval jsem.

Muži u stolu se smáli.

Cernus pak zjevně bezdůvodně udeřil Suru hřbetem ruky do tváře, až upadla na dlaždice.

Slyšel jsem, jak se jeden z mužů šeptem ptá jiného: "Kde je Ho-Tu?"

Mě samotného to zajímalo.

Druhý muž mu rovněž šeptem odpověděl: "Ho-Tu byl poslán do Toru na nákup otroků."

První muž se zasmál.

Pomyslel jsem si, že možná bylo dobře, že Cernus, zjevně úmyslně, poslal Ho-Tua z domu. Sotva se dalo předpokládat, že by Ho-Tu nečiněně přihlížel, jak je Sura, již miloval, bita, třeba samotným pánem domu Cernů. Ho-Tu by se pravděpodobně vrhl na Cerna se zakřiveným nožem i proti dvanácti čepelím. Proto jsem také byl rád, že Ho-Tu není v domě. Bude alespoň o jednoho mrtvého méně. Přemýšlel jsem, zda Cernus dá Ho-Tua po jeho návratu zabít. Pokud daruje život Suře, předpokládal jsem, že i Ho-Tu bude žít a bude ji moci chránit ze všech svých sil.

"Nebudu hrát se ženou!" zavrčel Cernus a odvrátil se. Sura se na mě bezmocně podívala. Povzbudivě jsem se na ni usmál, přestože jsem pravděpodobně ztrácel poslední naději.

Cernus znovu přešel ke stolu. Philemon mezitím přinesl herní plán a figurky.

"Nezáleží na tom," sdělil mi Cernus, "protože už jsem ti vybral hráče."

"Chápu," přikývl jsem. "A kdo za mě má hrát?"

Cernus se hlasitě rozesmál. "Bláznivý Hup!" zvolal.

Muži řičeli smíchy a bušili pěstmi do stolů.

Hlavními dveřmi nyní do sálu vešli dva muži, postrkovaní strážnými. Jeden z nich si zachovával jistou důstojnost, přestože musel kráčet s rukama nataženými dopředu. Na sobě měl oděv hráče. Druhý metal kozelce, válel sudy a poskakoval, což všechny přítomné nesmírně bavilo. Dokonce i otrokyně tleskaly a pobaveně výskaly.

Hup se rozhlížel kolem sebe a hladově si otrokyně prohlížel. Jeden z bojovníků mu nastavil nohu a Hup upadl naznak na dlaždice. Hned byl zase na nohou a poskakoval. Vyrážel přitom ze sebe zvuky jako podrážděný urt. Dívky se smály, stejně jako muži.

Druhý muž, který vešel do sálu společně s Hupem, byl k mému úžasu slepý hráč, s nímž jsem se kdysi setkal před krčmou poblíž velké brány Aru. Skvěle tehdy porazil vinaře v partii, kterou chtěl očividně od začátku prohrát. Přestože byl chudý, zlatou minci, již si zasloužil, ode mě nepřijal, když zjistil, že nosím černou tuniku zabijáků. Připadalo mi zvláštní, že jsem toho muže nacházel ve společnosti Hupa, krivonohého blázna s odulým tělem a znetvořenými rukama, jehož baňatá hlava mu sahala sotva do pasu.

Povšiml jsem si, že Sura se dívala na Hupa s jakousi směsicí hrůzy a odporu.

"Hráči Qualie," zvolal Cernus, "znovu přicházíš do domu Cerna, který je nyní ubarem Aru."

"Je to pro mě čest," odpověděl slepý hráč, jehož jméno jsem se právě dověděl.

"Nechtěl by sis se mnou ještě jednou zahrát?" otázel se Cernus.

"Ne," pravil slepý hráč suše. "Jednou jsem tě už porazil."

"To byla chyba, že?" opáčil pobaveně Cernus.

"Vskutku byla," přisvědčil Qualius. "Protože jsi mě za to nechal oslepit ve své mučírně a vypálit mi cejch."

"Takže nakonec jsem to byl já," řekl Cernus, "kdo vyhrál."

"Vskutku je to tak," potvrdil Qualius, "ubare."

Cernus se zasmál.

"Jak to," otázel se Cernus, "že tě přivedli muži, které jsem poslal pro bláznivého Hupa?"

"Bydlím s ním," odpověděl Qualius. "Nuzný hráč má jen málokteré dveře otevřené."

"Hráči a blázni," zasmál se Cernus, "mají mnoho společného."

"To je pravda," řekl vážně Qualius.

Pohlédl jsem na Hupa. Procházel se nyní mezi stoly. Napil se z jedné číše a tak tak se vyhnul políčku, který mu hodlal uštvědit muž, jehož číše to byla. Hup se nahrbil a prchal pryč. Přitom dělal na muže různé obličejy. Muž se jen pobaveně smál. Hup se opatrně připlížil zpět ke stolu a vklouzl pod něj. Jeho hlava se nakrátko objevila na druhém konci a zase zmizela. Pak jeho ruka rychle zašátrala v misce a zmocnila se odhozeného kusu larmy. Hltal nedojedený plod a spokojeně se přitom usmíval a vrněl jako dítě.

"Pohled' na svého hráče," řekl posměšně Cernus.

Ponechal jsem jeho poznámku bez odpovědi.

"Proč mě rovnou nezabiješ?" zeptal jsem se ho.

"Nevěříš snad svému hráči?" opáčil Cernus, pohodil hlavou a rozesmál se.

Muži u stolů se rovněž smáli, dokonce i Hup, který seděl na podlaze, se plácal do kolen a smál se, až mu oči slzely.

Když se ostatní přestali smát, zmlkl i on a pátravě se rozhlížel kolem sebe.

"Protože ty máš hráče," pokračoval Cernus, "myslím, že bude spravedlivé, když i já budu mít hráče."

Nechápavě jsem se na něho podíval.

"Pohleď na hráče, který bude hrát za mě," oznámil Cernus a ukázal k hlavním dveřím. Všichni se otočili.

Od stolů zazněly udivené výkřiky.

Do sálu vešel rozhněvaný mladík s pronikavým pohledem a nápadně hezkou tváří. Nemohlo mu být víc než osmnáct nebo devatenáct let. Měl na sobě oděv hráče, který byl ušit z nejjemnějšího červeného a žlutého hedvábí. Brašna na herní plán a figurky, již měl zavěšenu na levém rameni, byla z jemné veří kůže a sandály měl zavázané zlatými šňůrkami. S údivem jsem si povšiml, že mladík, nádherný jako sám bůh, byl chromý. Když rozhněvaně kráčel sálem, vlekl za sebou pravou nohu. Málokdy jsem spatřil tvář tak výrazně krásnou, v níž by se přitom odráželo tolik zloby a pohrdání a jež by prozrazovala mysl břitkou jako čepel gorejského meče.

Mladík stanul před Cernovým stolem, a přestože Cernus byl ubarem jeho města, pozdvihl pouze ruku dlani k sobě v běžném gorejském pozdravu. "Tal," řekl.

"Tal," odpověděl Cernus s úctou, přestože před ním stál pouhý chlapec.

"Proč mě sem přivedli?" otázal se mladík.

Pozorně jsem si ho prohlížel. Zdál se mi jaksi povědomý, jako bych ho už někdy viděl. Měl jsem pocit, že hledím na tvář, kterou znám a zároveň nemohu znát.

Zrak mi zabloudil k Suře. S překvapením jsem zjistil, že na toho chlapce upřeně hledí. Zdálo se, že je jí povědomý, stejně jako mně.

"Přivedli tě sem, abys hrál," odpověděl Cernus.

"Nerozumím," řekl chlapec.

"Budeš hrát místo mě," sdělil mu Cernus.

Chlapec se na něho udiveně podíval.

"Pokud vyhraješ," pokračoval Cernus, "obdržíš sto zlatých mincí."

"Vyhraji," prohlásil chlapec.

Jeho slova nezněla vůbec vychloubavě, spíše jen netrpělivě.

Rozhlédl se po sále a spatřil Qualia, slepého hráče. "Hra bude jistě zajímavá," prohodil.

"Qualius z Aru," řekl Cernus, "nebude tvým protihráčem."

"Ne?" podivil se chlapec.

Hup se kolébal v rohu místnosti a bavil se tím, že narážel zády do zdi.

Chlapec na něho pohlédl s odporem.

"Tvým protihráčem," oznámil Cernus a ukázal na malou postavu kolébající se sem a tam, "bude on."

Chlapcovy rysy se zkřivily zlostí. "Nebudu hrát," pravil úsečně a obrátil se. Dva strážní, kteří stáli za ním, však zkržili svá kopí a zabránili mu v odchodu. "Ubare!" zvolal chlapec.

"Budeš hrát s bláznivým Hupem," zasmál se Cernus.

"To je urážka pro mě," odpověděl chlapec, "stejně jako pro hru. Nebudu hrát!"

Hup se přestal kolébat a začal si kvílivým hlasem cosi prozpěvovat.

"Pokud nebudeš hrát," pravil ostře Cernus, "neodejdeš z tohoto domu živý."

Mladík se třásl vztekem. "Co to má znamenat?" vybuchl.

"Tento vězeň," řekl Cernus a ukázal na mě, "má poslední naději. Pokud jeho hráč zvítězí, bude žít. Pokud prohraje, zemře."

"Nikdy jsem nehrál tak, abych prohrál," prohlásil mladík. "Nikdy."

"Já vím," přisvědčil Cernus.

Mladík se na mě podíval. "Jeho krev," řekl Cernovi, "ulpí na tvých rukou, ne na mých."

Cernus se zasmál.

"Budeš tedy hrát?"

"Ano," přisvědčil mladík.

Cernus se opřel a spokojeně se usmál.

"Ale nech za něho hrát Qualia," dodal mladík.

Qualius, který mladíkův hlas zřejmě poznával, řekl: "Nemusíš mít obavy, ubare, nevyrovnám se mu."

Podivil jsem se, co je to za mladíka, když i Qualius, jehož jsem pokládal za vynikajícího hráče, uznával, že se s ním nemůže měřit.

Pohlédl jsem znovu na Suru a opět mě překvapilo, s jakou zaujatostí hledí na neuvěřitelně hezkého, chromého mladíka, který tu před námi stál. Mozek mi pracoval na plné obrátky a já se snažil zachytit cosi, co mi stále unikalo, přestože jsem měl dojem, že jsem velice blízko poznání.

"Ne," rozhodl Cernus, "tvým protihráčem bude ten blázen."

"Skončujme s tou fraškou," prohlásil chlapec. "A ať se o této partii nemluví nikde mimo dům."

Cernus se usmál.

Philemon ukázal na herní plán. Mladík přisedl ke stolu, zaujímaje Cernovo křeslo, jež mu pán domu ochotně uvolnil.

Nerudně otočil plán a vybral si červené. Philemon však vrátil plán do původní polohy, aby mladík musel táhnout

žlutými a zvolit zahájení.

Chlapec se znechuceně rozhlédl kolem sebe, ale nic už nenamítal.

"Ke stolu, blázne," zavolal Cernus na Hupa.

Hup vyskočil jakoby překvapen, udělal kotrmelec, klátivě přiběhl ke stupínku a vyhoupl se na židli. Položil si bradu na stůl a pokoušel se uchopit do zubů kůrku chleba, která tu ležela.

Všichni v sále se náramně bavili, kromě Relia, Ho-Sorla, chlapce, mě a Sury. Ta stále upřeně hleděla na mladého hráče. V očích měla slzy. Úporně jsem přemýšlel, koho mi rysy toho chlapce připomínají.

"Nechtěl bys říct vězni své jméno?" vyzval Cernus chlapce.

Hezký mladík, sedící v Cernově křesle, na mě pohlédl a podrážděně ohrnul rty. "Jsem Scormus z Aru," představil se.

Zavřel jsem oči a rozesmál jsem se, poněvadž jsem konečně pochopil Cernův žert, který byl ovšem na můj účet. I ostatní Cernovi muži se smáli a celý sál se brzy naplnil jejich rykem.

Mým hráčem byl bláznivý Hup, proti němuž Cernus postavil skvělého, vznětlivého Scorma z Aru, znamenitého mladého hráče, kterému patřilo nejlepší místo na nejvyšším mostě Aru, mistra nejen mezi hráči tohoto města, ale nepochybně i celého Goru. Čtyřikrát vyhrál zlatou čapku na sardarských trzích. Zvítězil ve všech turnajích, jichž se kdy zúčastnil. Na Goru nebylo hráče, který by ho neuznával jako mistra. Záznamy z jeho partií šly dychtivě z ruky do ruky ve všech gorejských městech. Všude se hovořilo o jeho osobitě, silné a důmyslné strategii, jež ho přes jeho mládí učinila legendou dokonce i v drsných podmínkách Goru. Nebylo divu, že samotný Cernus jednal s tímto sebevědomým mladíkem s jistou úctou.

"To je on!" vykřikla náhle Sura.

V té chvíli jsem vše konečně pochopil, tak náhle, až se mi zatmělo před očima a zapomněl jsem dýchat.

Scormus podrážděně vzhlédl od herního plánu a blýskl pohledem po Suře, jež klečela spoutaná na dlaždicích.

"Přišla tvá otrokyně o rozum?" otázal se Cerna.

"Samozřejmě že je to Scormus z Aru, bláznivá otrokyně," utrl se Cernus na Suru. "A teď zmlkni!"

V Suřiných očích se leskly slzy. Sklonila hlavu a celá se roztrásla.

I já jsem se zachvěl.

A pak mi došlo, že Cernus se zřejmě přepočítal.

Sledoval jsem, jak Hup svým kolébavým krokem přistoupil k Suře a nachýlil k ní svou baňatou hlavu. Několik mužů u stolu se zasmálo, avšak Sura se neodtáhla od té znetvořené groteskní tváře, jež se nad ní skláněla. K údivu všech pak Hup, ten nešťastný, znetvořený blázen, něžně políbil Suru na čelo. V jejích očích byly slzy a ramena se jí chvěla.

Usmála se a opět sklonila hlavu.

"Co se to děje?" ozval se Cernus.

Hup rozpustile zaječel jako urt, udělal kotrmelec a vrhl se na jednu z nahých otrokyň, jež obsluhovala u stolů. Dívka vykřikla a prchala pryč. Hup se zastavil a několikrát se zatočil dokola uprostřed sálu, až se nakonec zhroutil na podlahu.

"Hrajme," sykl Scormus z Aru.

"Hraj, blázne!" osopil se Cernus na Hupa.

Malý blázen přiskočil ke stolu. "Hraj! Hraj! Hraj!" vyhrkl. "Hup hraje!"

Trpaslík uchopil figurku a postrčil ji vpřed.

"Teď nejsi na tahu!" napomenul ho nedůtklivě Cernus. "Nejprve táhne žlutý."

Scormus se zjevnou nevolí a odporem vyjel vpřed tarnským jezdcem.

Hup uchopil jednu z červených figurek a pečlivě si ji prohlížel. "Hezké, hezké dřevo," chichotal se.

"Víš blázen, jak se táhne figurkami?" prohodil kysele Scormus.

Několik mužů u stolu se zasmálo, avšak Cernus jen zaskřípěl zuby.

"Hezké, hezké," blekotal Hup. Pak postavil figurku hlavou dolů na průsečnici čtyř polí.

"Ne!" opravil ho Philemon podrážděně. "Na barvu, tak hle!"

Hupovu pozornost nyní upoutal roh stolu, kde stála miska s cukrovím.

Scormus z Aru se podíval na herní plán a s potěšením jsem zaznamenal, že vrhl na Hupa překvapený pohled. Pak pokrčil rameny, zavrtěl hlavou a pohnul další figurkou.

"Jsi na řadě," vybídl Hupa Philemon.

Hup popadl svými oteklými prsty jakousi figurku, myslím, že to byl ubarův písař. "Hup má hlad," zakvílel.

Jeden z Cernových strážných hodil Hupovi cukroví, na něž tak žádostivě hleděl. Hup radostně zakvílel, posadil se na stupínek s bradou na kolenou a vecpal si všechno cukroví do úst.

Podíval jsem se na Suru. Oči jí zářily. Naše pohledy se střetly a ona se na mě přes své slzy usmála. Usmál jsem se také. Podívala se na roztrhanou panenku, která ležela před ní, pohodila hlavou a rozesmála se.

Měla syna. Byl to samozřejmě Scormus z Aru, syn, kterého před lety počala s Hupem při hýření v den Kajurálii. Nyní jsem chápal, proč mi chlapec připadal známý, i když jsem ho nikdy předtím nespatriil. Měl Suřiny rysy, které i přesto, že byl muž, připomínaly chov otrokyň domu Cernů. Cernus sám si toho nevšiml, a možná že ani nikdo v sále. Chromou nohu snad zdědil po svém nešťastném otci. Ale chlapec byl hezký a bystrý. Byl to skvělý Scormus z Aru, mladý mistr mezi hráči.

Hleděl jsem na Suru a pocítil jsem, že i mně se derou do očí slzy. Těšil jsem se z jejího štěstí.

Hup ji políbil. Věděl to. Předstíral snad své bláznovství? A Scormus z Aru, rozený mistr hry, byl potomkem těchto dvou. Věděl jsem, že Sura měla pro hru téměř intuitivní nadání. A já nyní přemýšlel o Hupovi, otci tak bystrého mladíka, jakým byl Scormus z Aru. Možná že bláznivý Hup nakonec nebyl ve hře takovým nováčkem. Po straně jsem se podíval na slepého Qualia z Aru. Usmíval se, nikým nepovšimnut.

Po Hupově druhém tahu si Scormus z Aru dlouho prohlížel herní plán a občas se podíval na Hupa, který se krmil

cukrovím.

Cernus se netrpělivě zavrtěl. Philemon navrhl několik tahů.

"To není možné," zabručel Scormus spíš pro sebe než pro své okolí. Pak pokrčil rameny a pohnul třetí figurkou.

Hup se nepřestával cpát cukrovím.

"Hraj!" zahřímal Cernus.

Hup ihned vyskočil, až mu z úst vypadlo několik drobtů, popadl žlutou figurku a posunul ji stranou.

"Ne," vykřikl Cernus rozčileně, "máš červené."

Hup sebral několik červených figurek z herního plánu.

"Jenom jednu!" zařval Cernus.

Hup se přikrčil, krotce pozvedl hlavu nad stůl, pohnul jednou figurkou a utekl pryč.

"Jeho tahy jsou náhodné," řekl Philemon Scormovi.

Scormus soustředěně hleděl na herní plán. "Snad," prohodil.

Philemon se pobaveně zachechtal.

Scormus pak provedl svůj čtvrtý tah.

Hup, který se kolébal kolem stěn sálu, byl poté opět přivolán ke stolu. Spěšně pozvedl jednu z figurek, položil ji na jedno z polí a odběhl znovu ke stěně.

"Jeho tahy jsou náhodné," opakoval Philemon. "Zapoj do hry své tarnské jezdce. Až položí domovský kámen, vezmeš mu ho v pěti tazích."

Scormus z Aru zpražil Philemona pohledem. "Chceš snad radit Scormovi, jak má hrát?" otázel se.

"Ne," odpověděl Philemon.

"Tak mlč," usadil ho Scormus.

Chvilku se zdálo, jako by Philemon hodlal cosi odpovědět, ale nakonec si to rozmyslel a jen vztekle zíral na herní plán.

"Dívej se," řekl Scormus Cernovi a provedl další tah.

Hup, který si zpíval jakousi bláznivou píseň, udělal kotmelec, vydrápal se na stupínek, uchopil do své drobné dlaně další figurku a posunul ji o jedno pole vpřed.

"Dám ti dvě stě zlatých, pokud vyhraješ v dalších deseti tazích," ozval se Cernus.

"Můj ubar si zažertoval," odpověděl zamyšleně Scormus a sledoval herní plán.

"Nerozumím ti," řekl Cernus.

"Mohl jsem vědět, že můj ubar bude předstírat frašku až do konce," usmál se Scormus, aniž by pozvedl zrak od figurek.

"Jen zřídka se stává, aby se Scormus z Aru nechal takto přelstít. Blahopřeji ti, ubare. O tomto žertu se v Aru bude hovořit nejméně tisíc let."

"Nerozumím ti," opakoval Cernus.

"Jistě jsi rozpoznal," pohlédl na něho překvapeně Scormus, "variantu dvou kopiníků v obraně ubarovým písařem, kterou vymyslel Miles z Cosu a poprvé ji předvedl při turnaji v Toru během druhé přechodné ruky třetího roku správce Heraklita."

Cernus i Philemon mlčeli. I u stolů se rozhostilo ticho.

"Ten muž, s kterým hraji," dodal Scormus z Aru, "je samozřejmě mistr."

Radostně jsem vykřikl, stejně jako Sura, Relius a Ho-Sorl. "To není možné!" zařval Cernus.

Bláznivý Hup se usadil na dlaždice pod stupínkem a několikrát zamrkal.

Scormus z Aru si napjatě prohlížel herní plán.

"Můj přítel Hup," ozval se slepý hráč Qualius, "může hrát se samými kněžními-králi."

"Musíš ho porazit!" vykřikl Cernus.

"Ticho," okřikl ho Scormus. "Přemýšlím."

Všichni v sále zmlkli, jen Hup si cosi prozpěvoval. Partie pokračovala. Scormus před každým tahem dlouze přemýšlel, zatímco Hup se vždy odněkud přikutálel ke stolu, vydáváje nesrozumitelné skřeky a zdánlivě bezmyšlenkovitě pohnul některou z figurek. A Scormus pak opět seděl s hlavou v dlaních a s nehybnou tváří si prohlížel herní plán.

Asi po půl ahnu Scormus povstal. Z jeho tváře jsem vyčetl podráždění, zmatek, ale zároveň i úctu. Zůstal chvíli bez pohnutí stát a pak, k úžasu všech, napřáhl k Hupovi ruku.

"Co to děláš?" osopil se na něho Cernus.

"Děkuji ti za hru," pravil Scormus.

Oba muži, mladý vznětlivý Scormus a maličký znetvořený Hup, si potřásli rukama.

"Co to má znamenat?" zahřímal Cernus.

"Tvůj šestnáctý tah, jímž ses odklonil od varianty dvou kopiníků, byl skvělý," řekl Scormus Hupovi, aniž by věnoval ubarovi Aru nejmenší pozornost. "Pozdě jsem rozpoznal tvůj úmysl, tu lest s kombinací čtyř figur, která kryla přechod do Hogarovy varianty centiánské hry a úder na sloupce písaře ubarovny. To bylo velice důmyslné."

Hup naklonil hlavu na stranu.

"Nechápu to," řekl Cernus.

"Prohrál jsem," oznámil mu prostě Scormus.

Cernus pohlédl na herní plán. Na čele mu vystoupil pot a ruka se mu chvěla.

"Nemožné!" vykřikl. "Stojíš si na výhru!"

Scormus porazil figurku svého ubara na znamení toho, že vzdává partii.

Cernus uchopil figurku a opět ji narovnal. "Hra dosud není u konce!" zvolal. Uchopil Scorma za plášť. "Hodláš zradit svého ubara?"

"Ne, ubare," řekl překvapeně Scormus.

Cernus ho pustil. Celý se trásl zlostí. Pohledem se stále vracel k hernímu plánu. Philemon se zájmem přihlížel. Hup seděl na stupínku a třel si nos.

"Hraj!" vybídl Cernus Scorma. "Stojíš na výhru!"

Scormus se na něho překvapeně podíval. "Ve dvaadvaceti tazích," řekl, "mi vezme domovský kámen."

"Nemožné," zašeptal Cernus a zíral na malé kousky dřeva a herní plán s červenými a žlutými čtverci.

"S tvým dovolením, ubare," řekl Scormus z Aru, "bych se vzdalil."

"Zmiz!" zaječel Cernus s pohledem upřeným na herní plán.

"Snad si někdy ještě zahrajeme," pravil Scormus a naklonil se k trpaslíkovi.

Hup se radostně zatočil na jedné noze.

Scormus pak přistoupil ke slepému Qualiovi. "Odcházím," sdělil mu, "přeji ti vše dobré, Qualie z Aru."

"Přeji ti vše dobré, Scorme z Aru," odpověděl Qualius. Jeho slepá, ocejchovaná tvář zářila.

Scormus se obrátil a pohlédl na Hupa, který seděl na okraji stupínku a klátil nohama. Když si však povšiml, že ho Scormus pozoruje, povstal a vypjal se do výšky, jak jen mu to jeho shrbená záda a jedna kratší noha dovolovaly. Snažil se stát rovně, což ho určitě stálo mnoho úsilí.

"Přeji ti vše dobré, malý mistře," řekl Scormus.

Hup nedokázal odpovědět, jen stál vzpřímeně před stupínkem se slzami v očích.

"Dohraji za tebe tu partii a zvítězím!" vykřikl Cernus.

"Co chceš dělat?" zeptal se ho zmateně Scormus.

Cernus zlostně pohnul jednou z figurek. "Ubarův tarnský jezdec na čtyřku píše ubarovny!"

Scormus se usmál. "Přijdeš o domovský kámen v jedenácti tazích." Nikdo už mu nebránil v odchodu. Scormus se ještě na okamžik zastavil u Sury, jež sklonila hlavu, protože se styděla, že ji tak vidí. Chvilku na ni hleděl, jakoby udiven, a pak se opět otočil k Cernovi. "Nádherná otrokyně," poznamenal.

Cernus však byl příliš zaujat promýšlením dalších tahů a neodpověděl mu.

Scormus se opět otočil a kulhavým krokem opustil sál.

Hup se přikolébal k Suře a znovu ji jemně políbil na čelo.

"Blázne!" zvolal Cernus. "Táhl jsem ubarovým tarnským jezdcem na čtyřku píše ubarovny! Co uděláš?"

Hup se vrátil ke stolu, a aniž si pořádně prohlédl herní plán, sebral jakousi figurku a položil ji na jiné pole.

"Ubarův tarnský jezdec na šestku tarnského jezdce ubarovny," řekl zamyšleně Cernus.

"Co tím sleduje?" podivil se Philemon.

"Nic tím nesleduje," odsekl Cernus. "Je to blázen, nic než blázen."

Počítal jsem tahy. V jedenáctém Cernus vztekle zařval a smetl plán i s figurkami ze stolu. Hup, jakoby překvapen, se kolébal po sále, třel si nos a prozpěvoval si jakousi hloupou písničku. V jedné ruce svíral malý žlutý kousek dřeva, Cernův domovský kámen.

Radostně jsem vykřikl, stejně jako Relius a Ho-Sorl. I Sura zářila štěstím.

"Nyní jsem svobodný," připomněl jsem Cernovi.

Zlostně na mě pohlédl.

"Zítra budeš svobodný," vybuchl, "abys zemřel na Stadionu mečů!"

Pohodil jsem hlavou a rozesmál jsem se. I kdybych zemřel, odplata byla sladká. Věděl jsem samozřejmě, že mě Cernus nikdy nepropustí na svobodu, nicméně jsem se těšil z toho, že ztratil svou čest, že byl ponížen a veřejně se projevil jako člověk, který nedrží své slovo.

Relius s Ho-Sorlem se rovněž smáli, když je spoutané odváděli ze sálu.

Cernus pohlédl na Elizabeth, jež klečela v řetězech pod stupínkem. "Vraťte tu děvku do tábora Sama z Port Karu!" vykřikl zuřivě.

Strážní vyskočili, aby splnili jeho příkaz.

Nemohl jsem se ovládnout, a ačkoli mě hodně bili, musel jsem se neustále smát, když mě v řetězech odváděli ze sálu domu Cernů, jehož pán byl vznešeným ubarem Aru.

Kapitola šestá

Stadion mečů

Zvenčí, jakoby z dálky, ke mně doléhal ryk davu, který se tísnil v ochozech Stadionu mečů.

"Murmillius zřejmě opět zvítězil," utrousil Vancius z domu Cernů, když mi nasazoval slepou helmici.

Vancius poté otočil klíčem v zámku přílby a připevnil mi ji na hlavu.

V těžké kovové helmici jsem nic neviděl.

"Bude zábavné tě sledovat," pokračoval Vancius, "jak se potácíš v aréně s mečem v ruce a biješ kolem sebe ve snaze zasáhnout své protivníky. Divákům se to veselé rozptýlení mezi opravdovými zápasy a souboji zvířat bude líbit. A významní hosté se alespoň protáhnou, koupí si cukroví, uleví si a podobně."

Neodpovídal jsem.

"Přáním slavného Tarla Cabota, mistra šermířů Goru," dodal kousavě Vancius, "je zajisté zemřít s mečem v ruce."

"Sejmi mi okovy," vyzval jsem ho, "a i bez meče ti ukážu, jak na taková slova odpovídá bojovník."

"Okovy ti sejmu," ujistil mě Vancius, "až budeš v aréně."

"A co když odmítnu bojovat?" zeptal jsem se.

"Biče a žhavá železa tě povzbudí," řekl.

"Co když ne?" pokrčil jsem rameny.

"Snad tě tedy povzbudí alespoň to," zasmál se, "když ti sdělím, že tvými soupeři budou nejlepší šermíři z Taurentiánské gardy."

"Ve slepých helmicích?" opáčil jsem.

"Zdánlivě," zasmál se, "to kvůli obecnstvu. Ve skutečnosti budou jejich helmice děrované. Oni tě uvidí, ty je nikoli."

"To bude vskutku zábavné," podotkl jsem.

"Vskutku," zasmál se Vancius.

"Cernus bude nepochybně v lóži, aby se potěšil tou podívanou," řekl jsem.

"Nebude," potřásl hlavou Vancius.

"Pročpak?" podivil jsem se.

"Tento den musí strávit v lóži ubara na Stadionu tarnů," vysvětloval Vancius. "Jelikož dostihy jsou v Aru oblíbenější než hry, je vhodné, aby se jich Cernus zúčastnil."

"Ovšem," uznal jsem. Pod ocelovou helmici, jež mi těsně přiléhala k hlavě, jsem se usmál. "Cernus jako velký příznivec zelených jistě těžce nese, že žlutí je letos předčí."

"To se jen říká," odpověděl Vancius, "že Cernus přeje zeleným."

"Nerozumím ti," řekl jsem.

"Ve skutečnosti přeje žlutým."

"Jak to?"

"Tupče," zasmál se Vancius. "Dokud si občané myslí, že Cernus patří k frakci zelených, nechají se tím ovlivnit. To, stejně jako častá vítězství zelených, je příměje k tomu, aby na ně sázeli. Ale kdybys spočítal vítěze za delší časové období, zjistil bys, že žlutí vyhráli nejen více dostihů, ale navíc takové, na které byly vsazeny vysoké částky."

Mimovolně jsem sevřel ruce v pěst.

Vancius se znovu zasmál. "Tajnými sázkami na žluté, které ovládá," pokračoval, "získal Cernus obrovské jmění."

Menicius z Port Karu, nejlepší jezdec dostihů, závodí za žluté, v Cernových službách."

"Cernus je chytrý," řekl jsem. "Ale co kdyby se dostihoví fanoušci dozvěděli, že ve skutečnosti patří k frakci žlutých?"

"Nedozvědí se to," odpověděl Vancius.

"Se žlutými soupeři oceloví," připomněl jsem.

"Oceloví nevyhrají ubarův dostih," řekl Vancius.

Ubarův dostih je poslední dostih a zároveň vyvrcholení Slavnosti lásky.

"Proč ne?" otázel jsem se.

"Menicius z Port Karu závodí za žluté," odpověděl prostě Vancius.

"Máš ho ve velké úctě," poznamenal jsem.

"Asi tak jako pruhovaného osta," zasmál se Vancius.

Pruhovaný ost je druh z čeledi malých, jasně oranžových gorejských plazů, nesmírně jedovatých. Pruhovaný ost je žlutooranžový s černými kroužky kolem těla.

"Menicius dostal příkaz vyhrát velký závod," řekl Vancius. "A on vyhraje, i kdyby měl kvůli tomu zabít."

Hodnou chvíli jsem mlčel. Pak mi to nedalo a zeptal jsem se: "A co Gladius z Cosu?"

"Bude varován, aby nezávodil," prohlásil Vancius.

"A co když bude závodit?"

"Zemře."

"Kdo je Gladius z Cosu?" otázel jsem se.

"Nevím," pokrčil rameny Vancius.

Musel jsem se pod helmici usmát. Alespoň toto tajemství zůstalo dobře utajeno.

"Nechali jsme po arejských tavernách rozhlásit," sdělil mi Vancius, "že pokud se Gladius z Cosu odváží přijít na start, zemře. Pochybují, že by se objevil na Stadionu tarnů."

To mě dopálilo. Jestliže se dnes odpoledne neobjevím v sedle, jen málokdo v Aru uvěří, že Gladius z Cosu nedostal strach.

"Copak?" otázel se Vancius.

"Nic," odsekl jsem.

Z ochozů stadionu k nám znovu dolehl ryk diváků.

"Zase Murmillius!" zvolal Vancius. "To je muž! Dnes odpoledne už složil pátého protivníka!"

"Co se stalo s těmi dívkami, které prodali v Curuleánském domě?" zajímal jsem se. "S těmi, co vynesly nejvyšší cenu?"

"Teď už zřejmě budou v tarnských koších na cestě k rozkoším do Port Karu."

Z dále ke mně dolehl zvuk výstražné polnice.

"Brzy bude čas," prohodil Vancius.

Náhle jsem zaslechl jakýsi hluk a dívčí hlas. Byl blízko.

"Sem nemůžeš," zvolal strážný.

"Musím mluvit s Vanciem!" naléhala dívka.

"Kdo je to?" otázel se Vancius překvapeně a trochu podrážděně.

Hlas mi připadal známý, jako bych ho už někde slyšel.

"Milovaný Vancie!" prosila dívka.

"Kdo jsi?" tázel se Vancius.

Ve slepé helmici jsem nic neviděl. Zatahal jsem za pouta.

Uslyšel jsem, jak po podlaze místnosti cupitají bosé nohy.
"Vancie!" vykřikla dívka. Stále jsem si nedokázal vzpomenout, odkud ten hlas znám.
Dívka se rozběhla k Vanciovi a k jeho zřejmému překvapení, nikoli však nevoli, se mu vrhla do náruče. Neslyšel jsem příliš zřetelně, co si říkají. Vancius se na cosi tlumeně zeptal, dívka ho zřejmě ujišťovala, že po něm touží, a pak ho políbila. Předpokládal jsem, že je to otrokyně, zřejmě jedna z těch vášnivějších, která ho spatřila, následovala až sem a zoufale toužila po jeho dotyku.
"Vancie, jsem tvá!" vzdychala.
"Ano, ano!" odpovídal.
Pak jsem zaslechl tupý úder, jako by někdo někoho silně udeřil zezadu.
"Nyní jsi můj, Vancie!" ozvalo se.
Pokoušel jsem se spoutanými rukama strhnout z hlavy ocelovou helmici. Lomcoval jsem těžkým řetězem, který mě poutal ke kamennému stolu, u něhož jsem seděl.
"Kdo je to?" šeptal jsem.
Znovu jsem zaslechl dívčí hlas. "Vezměte drahého Vancia," říkal, "spoutejte mu zápěstí a kotníky, dejte mu roubík a nasadte kuklu. Možná ho později použijí pro své pobavení."
"Kdo je to?" zeptal jsem se.
"Co s tím druhým strážným?" ozval se další dívčí hlas.
"Spoutejte ho také," odpověděla první dívka.
"Smím si ho nechat?" zeptala se druhá dívka.
"Ano," přisvědčila první dívka. "Přivažte ho k Vanciovi."
Ucítil jsem, jak se mé ocelové helmice dotýkají mužské ruce.
"Kdo je to!" zvýšil jsem hlas.
V zámku cvakl klíč a helmice mi byla sňata z hlavy. Zhluboka jsem se nadechl.
"Ho-Tu!" vykřikl jsem.
"Tiše," varoval mě Ho-Tu. "Kolem je spousta Cernových mužů."
"Měl jsi být v Toru a kupovat otroky!" řekl jsem.
"Teď je sotva čas na nákup otroků v Toru," usmíval se Ho-Tu.
"Nejel jsi tedy?"
"Ovšemže ne."
"Co tu děláš?"
Ho-Tu se zašklebil.
"Tvůj život je v nebezpečí," upozornil jsem ho.
"Všichni jsme v nebezpečí," podotkl Ho-Tu. "Ve velkém nebezpečí."
Pohlédl jsem mu přes rameno a spatřil jsem dlouhonohou černovlásku, jež tam stála s rukama v bok a dívala se na mě.
"To jsi ty!" zasmála se.
"A ty!" odpověděl jsem.
Byla to vůdkyně dívek z ulice Hrců. Za jejími zády stály dvě z jejích družek.
"Co tu všichni děláte?" podivil jsem se.
"Dnes se rozhodne," prohlásila černovláska, "zda Ar bude svobodný, nebo zda se stane otrokem."
"To nechápu," vykoktal jsem.
Ozvalo se další zatroubení polnice.
"Teď není čas!" řekl Ho-Tu. "Přineste druhou helmici!"
Jedna z dívek podala Ho-Tuovi helmici. Vypadala úplně stejně jako ta, již mi předtím nasadil Vancius. Pak jsem si povšiml, že je děrovaná.
"Takovéto helmice," vysvětloval Ho-Tu, "budou mít na hlavách tví protivníci, nejlepší šermíři z Taurentiánské gardy." Nasadil mi ji.
"Je rozhodně lepší než ta první," prohodil jsem ponuře.
Jedna z dívek našla klíč k řetězům, jež mě poutaly za pas ke kamennému stolu, a otevřela zámek. Jiná dívka našla u těla bezvědomého a spoutaného Vancia klíč od mých okovů. Podala ho Ho-Tuovi. Ho-Tu, který byl oblečen jako strážný z domu Cernů, si nasadil na hlavu Vanciovu přilbu. Pak sňal svůj řemen, připjal mi ho kolem pasu a vytáhl meč z pochvy. Usmál jsem se. Byl to můj vlastní meč, který jsem nosil už před lety v době obléhání Aru.
"Děkuji ti, Ho-Tu," řekl jsem.
Zasunul meč zpátky do mého pouzdra a zapnul si kolem pasu Vanciův řemen i s mečem.
Cítil jsem, že se pod přilbou usmívá.
Polnice zatroubila potřetí a oznamovala začátek zábavy.
"Čekají na tebe," usmál se Ho-Tu. "Bojovníku."
"Nezamykej si ještě helmici," řekla vůdkyně dívek z ulice Hrců.
"Čekají na něho," namítl Ho-Tu.
"Ať čekají," pokrčila rameny.
Pak mi sňala přilbu a políbila mě.
"Pospěš si!" naléhal Ho-Tu.
Vrátil jsem jí polibek.
"Jak se jmenuješ?" zeptal jsem se jí.
"Phais," odpověděla.

"To je krásné jméno," řekl jsem.

Usmála se.

"Opravdu krásné," zopakoval jsem.

"Pokud budeš chtít," řekla, "můžeš znovu přijít do ulice Hrnců."

"Jestli přijdu," pokrčil jsem rameny, "tak raději s celou armádou."

"Budeme rády," usmála se.

"Pospěš si! Pospěš si!" naléhal Ho-Tu.

Nasadil mi na hlavu přílbu, Phais ji uzamkla a uložila mi klíč do opasku.

Kdesi v dálce už bouřil nedočkavý dav.

Zaslechl jsem několikrát zapráskání biče. Byl to Ho-Tu.

"Pospěš si! Rychle!" křičel.

Šátral jsem rukama v okovech kolem sebe, jako bych neviděl, a vyšel jsem z místnosti. Ho-Tu kráčet za mnou, práskal bičem a volal: "Pohni se, líný otroku! Pohni se!"

Slyšel jsem, jak se muži v chodbě smějí.

U brány Stadionu měčů mě na okamžik oslepilo slunce, odrážející se od bílého písku. Ho-Tu mi odemkl okovy klíčem, který uloupil Vancioví.

"Pospěš si!" slyšel jsem zřízence stadionu. Nepodíval jsem se na něho přímo, neboť jsem se obával, že by mohl odhalit děrování mé helmice. Zřízenec patřil k černě oděným otrokům vyzbrojeným železnými háky, kteří odtahovali lidské a zvířecí mrtvoly z písku arény. Opět se ozvalo ostré zatroubení polnice.

Dav bouřil a hučel.

Ho-Tu mě postrkoval bičem před sebou a občas jím práskl ve vzduchu. Nechal jsem se od něho vést k ubarově lóži. V ní samozřejmě neseděl ubar, nýbrž jeho zástupce, Philemon z kasty písafů. Povšiml jsem si, že před lóží nahnali ještě několik dalších mužů ve slepých helmicích. Byli to Taurentiáni, o nichž jsem věděl, že mají děrované helmice.

Snažili se poutivě hrát svou roli. Dva z nich zoufale kvíleli. Další padl na kolena a prosil hlediště o slitování, za což si samozřejmě vysloužil posměšný pískot.

Rozestavěli nás před lóží, jednoho proti druhému.

"Pozvedněte své zbraně!" ozval se mužský hlas.

Poslušně jsme tasili meče.

Diváci se hlasitě smáli.

"Pozdravte!" poručil nám hlas.

Hlediště znovu zařičelo smíchy. Vše vypadalo tak, jako bychom byli skuteční zápasníci arény, namísto ubohých hlupáků a zločinců, jež sem přivedli pro pobavení návštěvníků nejkrvavější arejské podívané.

Domnívám se, že onen starobylý pozdrav byl přenesen na Gor před mnoha staletími, snad muži, kteří znali zápasy v aréně a zavedli je také ve výstavném Aru, muži pocházejícími nepochybně z různých míst a různých časů.

Kněží-králové podnikali své cesty osvojení od dávných dob.

Sláva tobě, Černe, ubare Aru!

My přichystaní zemřít, tě zdravíme!

Nepřipojil jsem se k tomuto pozdravu.

Čtyři polnice hlasitě zatroubily a my jsme se postavili jeden proti druhému. Povšiml jsem si, že můj protivník se otáčel na všechny strany a potácel se v písku, jako by mě neviděl, zatímco zřízenec ho postrkoval rukojetí biče směrem ke mně. Poblíž stál další zřízenec s rozžhaveným železným křídlem a křikem pobízel další dvojice k boji. Bylo jisté, že Taurentiáni si dají pozor, aby si navzájem nezpůsobili vážné zranění, navenek se však bude zdát, že spolu opravdu bojují. Při boji ve slepých helmicích se často stává, že si muži nevědomky vymění protivníky. Někdy se do jediné krvavé řeže zapojí hned několik mužů najednou.

"Je přímo před tebou," zvolal zřízenec na muže, který se pomalu blížil ke mně, máchaje mečem divoce kolem sebe. I já jsem několikrát máchl do prázdna, abych pobavil diváky. Neušlo mi, že můj soupeř se ke mně opatrně blíží. Předstíral, že křičí vzteky a strachy. Musel jsem obdivovat jeho herecký výkon. Nechtěl jsem to už dále protahovat. Není toho mnoho, čím bych se mohl pochlubit. Mnozí lidé jsou jistě vzdělanější než já, jiní bystřejší a inteligentnější, další zase mají nějaké jiné schopnosti, před nimiž se skláním s úctou. Já, Tarl Cabot, jsem prostý muž, v mnohém podprůměrný. Je jen málo věcí, které dokážu dělat lépe než většina ostatních. Jsem muž, který neznamena téměř nic a nezaslouží si příliš pozornosti. Přesto si myslím, že pro jednu věc nadání mám, i když je to dar nepříliš vděčný a vzbuzuje ve mně smíšené dojmy, dar, který je zároveň požehnáním i kletbou. Tento dar mi často přinášel pocity děsu a provinění, na druhou stranu jsem díky němu mnohokrát zachránil život svůj i těch, jež jsem miloval. Byl to dar, který jsem hodlal používat co nejméně, dar, jehož jsem se obával a často bych se ho rád zbavil, avšak to jsem nemohl. Ten, kdo je zpěvák, musí zpívat. Ten, kdo tká nádherné koberce, ať už v Aru nebo Toru, musí tkát. Lékař musí léčit, stavitel stavět, kupec nakupovat a prodávat. A bojovník musí bojovat.

Soupeřova ocel zazvonila o mou. Lehce jsem odvrátil jeho úder.

Taurentián o krok ustoupil. Cítil jsem, že je zmaten.

V dlani jsem držel meč, který mi přinesl Ho-Tu, meč, s nímž jsem před lety bojoval při obléhání Aru, s nímž jsem byl v hnízdě kněží-králů a s nímž jsem před časem znovu prošel branou slavného Aru.

Taurentián učinil několik dalších výpadů, avšak já jsem je všechny bez potíží odvrátil.

Zůstal chvilku ohromeně stát a pak zaujal obranný postoj.

Z hlediště se ozývaly zmatené výkřiky, jež přešly v zlobný řev.

Smál jsem se. V uších mi stále znělo řinčení ušlechtilé oceli.

Tělo mi zaplavila radost. Žilami mi proudila zvláštní euforie, jako bych se napil ka-la-nového vína. Znovu jsem se zasmál. Pocit viny zmizel. V uších mi znělo řinčení oceli. Lékař musí léčit, stavitel stavět, kupec nakupovat a prodávat. "Věz, že jsem Tarl Cabot," zasmál jsem se. "Věz také, že vím, že vidíš. A věz, že i já vidím tebe. Opusť ihned arénu, nebo tě zabiji."

Zuřivý výkřik, s nímž se na mě vrhl, mu odumřel v hrdle. Zapotácel se, padl do písku a zbarvil arénu svou krví.

Přešel jsem k dalšímu muži a obrátil ho čelem k sobě.

"Nehodlám už hrát tu hru," sdělil jsem mu. "Ty jsi Taurentián. Já jsem Tarl Cabot. Jsem tvůj nepřítel. Odejdi z arény, nebo v ní najdeš svou smrt."

Muž na mě zaútočil a já jsem se rozesmál, neboť jsem znovu uslyšel řinčení zbraní.

Za okamžik už se mi svíjel u nohou a hrabal křečovitě roztaženými prsty v písku.

"On vidí!" vykřikl jeden z Taurentiánů.

Diváci na okamžik utichli. Pak, protože pochopili, že se jedná o předem smlouvenou popravu, začali pobouřeně křičet.

Zbylí muži v helmích a někteří zřizenci se obrátili proti mně. Dva nebo tři zřizenci utekli z arény. Předpokládal jsem, že neměli chuť míchat se mezi bojovníky.

"Opusťte arénu," vyzval jsem Taurentiány. "Zde muži umírají."

"Společně!" zavelel jejich vůdce. "Na něj!"

Zemřel jako první.

Ocitl jsem se v obklíčení Taurentiánů, o nichž se říkalo, že jsou nejlepšími šermíři z celé gardy.

Když se kolem mě začali stahovat, hlediště pískalo. Arejští příznivci her byli oklamáni. Neměli nejmenší chuti sledovat soukromou zábavu nějaké vysoce postavené osoby, nepochybně samotného ubara. Jako fanoušci dávali najevo své rozhořčení nad tímto podvodem. Jako muži vyjadřovali svou zlost nad nerovným poměrem sil v aréně.

Obzor světa se mi zúžil na rychlé záblesky čepelí a řinčení oceli. Pohyboval jsem se mrštně a lákal jsem bojovníky k sobě. Nejrychlejší z nich vždy zaplatil smrtí. Otáčel jsem se hned na tu, hned na jinou stranu a odrážel útoky, nebo jsem se jim vyhýbal. Mým cílem bylo vždy oddělit některého muže od jeho spolubojovníků. Nejasně, jakoby z dálky, ke mně z ubarovy lóže doléhal Philemonův křik a řev Taurentiánů. Když mi soupeři poskytli chvilku oddechu, spatřil jsem, jak jeden z příslušníků gardy srazil jakéhosi občana, který se chystal vskočit do arény, aby mi pomohl. Taurentiáni se ze všech sil pokoušeli zatlačit rozezlené diváky svými kopími zpět.

"Zabijte ho! Zabijte ho!" ječel Philemon.

Další Taurentián padl probodnut mým mečem.

Jeden ze zřizenců mě zasáhl bičem.

Když jsem se obrátil proti němu, odhodil bič do písku a s křikem utekl z arény. Další se ke mně opatrně blížil s rozžhaveným želízkem.

"Zmiz," vyzval jsem ho.

Rozhlédl se kolem sebe, upustil želízko a prchal pryč. Ostatní zřizenci ho spěšně následovali.

Stál jsem nyní proti šesti Taurentiánům, kteří se seskupili do obranné formace se třemi muži vpředu a třemi muži v mezerách za nimi. To umožňuje mužům v záloze postoupit vpřed a doplnit tak přední řadu, popřípadě se muži z přední řady mohou stáhnout dozadu. Tato formace je velmi pohyblivá a na úrovni čtyř nezapře svou příbuznost s toriánskými čtverci. Rozestupy mezi bojovníky skýtají dost prostoru pro šerm mečem, takže mohou stejně dobře útočit jako se bránit. Očekával jsem, že prostřední muž mě bude chtít vyprovokovat k útoku na něj, zatímco druzí dva muži přední řady mě napadnou z boků. Kdyby jeden z těchto tří padl, zaujal by jeho místo muž ze záložní řady.

Bojovníci se ke mně pomalu blížili s připravenými meči. Ustupoval jsem vzad a překračoval mrtvá těla. Prolomit takovouto formaci nebo zaútočit na ni je těžké. Předstíral jsem, že jsem zakopl a prostřední muž první řady se vrhl vpřed, aby využil své pochybné výhody.

"Počkej!" zavelel ze zadní řady vůdce formace.

Prostřední muž však byl v té chvíli již mrtev.

Předstíral jsem, že se mi meč vzpříčil mezi žebry zabitého.

Další Taurentián se nechal strhnout bojem, pozapomněl na svůj výcvik a vrhl se vpřed. Zemřel také.

Zbývající čtyři muži se snažili zachovat formaci. Opatrně jsem před nimi ustupoval a držel se mimo jejich dosah.

Zároveň jsem však doufal, že se mi podaří vylákat dalšího z bojovníků k předčasnému útoku. Zůstávali však stále pohromadě. Přestože to pro mě vlastně znamenalo nevýhodu, jako bojovníka mě jejich počínání naplňovalo uspokojením.

V nerovném terénu se těsná vojenská formace udržuje jen velice těžko. Toriánské čtverce, o nichž jsem se zmínil, jsou oblíbenou taktickou jednotkou gorejských pěších vojsk zejména pro svou mimořádnou pohyblivost a schopnost rychle se přeskupit. Už před dávným časem vytlačily z městských armád falangy. Gorejská falanga, podobně jako její pozemská předchůdkyně, sestávala z linií kopiníků, kteří nesli nestejně dlouhá kopí a vytvářeli tak jakousi špičatou hráz. Útočila z běhu, pokud možno po svahu. Ve vhodném terénu a za dobrých podmínek byla tato vojenská lavina neporazitelná. Toriánské čtverce však mohou bojovat v jakémkoli terénu a rychlejším rozvinutím falangy daleko předčí. Vynález a zdokonalování toriánských čtverců a následné pokusy vylepšit a rozvíjet taktiku falang předcházely použití tharlarionských a tarnských kavalérií, jež radikálně změnily tvář gorejského válečnictví.

I v dobách tharlarionů a tarnů se v pěchotních sestavách objevují toriánské čtverce, zatímco falangy, jejichž průraznou sílu může překonat snad jen tharlarionský klín, jsou dnes věcí neznámou, snad až na obrannou formaci, známou jako stěna, při níž shromážděná pěchota zůstane stát a čelí tváří v tvář zničujícímu útoku tharlarionů.

Připadalo mi tedy samozřejmé, že se mi ti muži postaví jako skupina. Dva se nechali zlákat, opustili formaci a zemřeli.

Nedalo se tedy čekat, že i další z nich na mě zaútočí na vlastní pěst. Ustupoval jsem mezi těly padlých Taurentiánů. Mí

protivníci mě obezřetně následovali, nespouštějíce ze mě zrak. Pak společně zaútočili, ale jak jsem zamýšlel, museli nejprve překročit své mrtvé druhy. Uskočil jsem stranou. Poslední zakopl, když se pokusil obrátit čelem ke mně. Prořízl jsem mu ostrým mečem hrdlo těsně pod helmici a dostal jsem se Taurentiánům do zad. Ve snaze udržet formaci se obrátili na místě. Jeden z mužů podnikl výpad, avšak zakopl o dalšího z mrtvých a jeho druh upadl přes něho. Místo toho, abych napadl ležící muže, jak by se dalo očekávat, udeřil jsem na posledního Taurentiána, který zůstal stát, a jediným zásahem jsem ho skolil. Zbývající dva se ztěžka zvedli a nemotorně, zakopávající o ležící těla, přede mnou ustupovali zpět.

Starší z nich řekl tomu druhému: "Ustup." Neměli mnoho chuti bojovat se mnou dál. Už si nebyli tak jisti vítězstvím jako ještě před několika okamžiky.

Oba muži ustoupili.

Diváci radostně bouřili, spokojeni s předvedenou podívanou.

Pak se z hlediště znovu začaly ozývat rozčilené výkřiky. Taurentiáni, v síle snad dvou set mužů, se začali řadit v aréně s obnaženými meči.

Zde tedy zemřu, pomyslel jsem si.

Slyšel jsem, jak se starší z dvojice, kteří předtím přežili boj, směje.

"Jaký je to pocit?" zeptal se uštěpačně, "připravovat se na smrt?"

Smích mu odumřel v hrdle, protože jeho prsa náhle proklálo těžké gorejské kopí.

Ohlédl jsem se a spatřil, že po mé pravici, s taseným mečem, těžkou přilbou zápasníka arény na hlavě, malým kulatým štítem a s pancířem, který kryl pravou paži a rameno, stojí Murmillius.

Srdce mi poskočilo radostí.

"Do útoku!" zavelel vůdce oddílu Taurentiánů. Jeho muži se rozběhli vpřed.

Diváci vyrazili z ochozů proti Taurentiánům, kteří stáli na zdi obklopující arénu, avšak byli jejich kopími rázně zatlačeni zpět.

Taurentiáni v aréně zaútočili a já, bok po boku se skvělým obrovitým Murmilliem, jsem se pustil znovu do boje.

Ocel zvonila o ocel a my jsme se postavili zády k sobě a sekali a bodali. Protivník za protivníkem padal pod ranami našich nelítostných mečů.

A pak se k nám přidal ještě další muž v oděvu zápasníka arény.

"Ho-Sorl!" zvolal jsem.

"Zdržel ses," poznamenal Murmillius, odrazil výpad a skolil dalšího protivníka.

Ho-Sorl se zasmál, zamával mečem a uštědřil kopanec jednomu z Taurentiánů. "Cernus chtěl, abych i já vstoupil do arény ve slepé helmici," řekl. "Ale Ho-Tuovi z jeho domu se ten plán příliš nelíbil."

Vedle nás stanul ještě jeden bojovník. Bojovali jsme nyní ve čtveřici.

"Relius!" vykřikl jsem.

"I já," oznámil a čepel jeho meče se zaleskla, "jsem byl určen k té zábavě se slepou helmici. Naštěstí i mě osvobodil Ho-Tu."

"A nepochybně," zachechtal se Murmillius a odrazil výpad soupeře, "také dívky z ulice Hrnců."

"Když to musí být známo," zabručel Relius a vrazil jednomu Taurentiánovi meč mezi žebra.

Murmillius skvělým výpadem, jako by ho už unavovalo odrážet dotírajícího soka, skolil dalšího muže. "Opravdu milá děvčata," prohodil.

"Snad bychom jim mohli," navrhl Ho-Sorl, "darovat Taurentiány, kteří přežijí tento boj."

Odvrátil jsem hrot meče, který mi hrozil proklát hrud'. Tlačilo se na mě nejméně pět Taurentiánů najednou.

"Skvělý nápad," přisvědčil Murmillius.

"Pokud ovšem," podotkl Ho-Sorl, "nějací přežijí."

Další tucet Taurentiánů se tlačil vpřed.

Povšiml jsem si, že Taurentiáni, kteří se k nám blížili v rozvinuté linii, jeden po druhém klesají do písku.

Zanedlouho už vedle nás stál Ho-Tu se zkrvaveným zakřiveným nožem a štítem v levé ruce.

Odrazil jsem meč, který mířil přímo do jeho srdce.

"Myslím, že brzy zjistíš," řekl mu Murmillius, "že meč tu zmůže víc než tvůj nůž."

Ho-Tu se však tvrdošíjně držel své zbraně.

"Zabijte je!" dolehl ke mně Philemonův řev.

Další Taurentiáni, snad celá setnina, přeskočili zeď arény a rozběhli se k nám.

K úžasu našich nepřátel jsme se však stále probíjeli mezi vyčerpanými, zkrvavenými těly k novým a novým protivníkům.

"Skolil jsem sedmáctého!" křikl Relius na Ho-Sorla.

"Dávno jsem to už přestal počítat," odpověděl mu Ho-Sorl.

Relius se popuzeně zasmál a přidal ke svému výčtu dalšího soupeře.

"Už jich musí být nejméně dvě stě nebo tři sta," vymýšlel si Ho-Sorl a zhluboka oddychoval.

Naštěstí na nás však mohlo zaútočit jen několik Taurentiánů současně. "Ty vychloubačný sleene," zvolal Relius.

"Devatenáctý!"

Ho-Sorl poslal k zemi dalšího muže. "Čtyři sta šest!" vykřikl a pustil se do jiného.

"Ticho!" zahřměl Murmillius a my jsme poslušně zmlkli a pak už bylo slyšet jen výkřiky raněných, náš přerývaný dech a řinčení oceli zakalené vínem a ohněm.

"Je jich příliš mnoho!" vykřikl jsem.

Murmillius neodpovídal. Bojoval.

Odrazil jsem útok a ve chvílce, kterou mi dopřál průběh boje, jsem se ohlédl. Rysy onoho skvělého bojovníka, který stál vedle mě, jsem však nespátřil.

"Kdo jsi?" otázal jsem se.

"Jsem Murmillius," zasmál se.

"Proč bojuje Murmillius na straně Tarla Cabota?"

"Řekněme, že ve skutečnosti," zněla odpověď, "bojuje Tarl Cabot na straně Murmillia."

"Tomu nerozumím," podivil jsem se.

"Murmilius," řekl pyšně, "vede válku."

"I já," odpověděl jsem, "vedu válku." Taurentiáni začali znovu zle dotírat a nám nezbylo než jim čelit. "Ale moje válka," dodal jsem, "není Murmilliova."

"Bojuješ ve válkách," odpověděl mi Murmillius, "o nichž nic nevíš."

"V jaké válce bojuješ ty?" opáčil jsem.

"Ve své vlastní," řekl Murmillius, odrazil dalšího útočníka a nemilosrdně ho přibil k zemi.

Pak jsem ke svému překvapení spatřil, že se k nám přidal neznámý bojovník. Nebyl z řad Taurentiánů, neměl prilbu označenou zlatým páskem ani postříbřený štít či fialovou tuniku ubarovy gardy.

Neptal jsem se ho, ale byl jsem mu za jeho pomoc vděčný. Nové posily Taurentiánů, snad celé dvě setniny mužů, seskočily do arény.

Povšiml jsem si, že bitva se přenesla i do hlediště. Někde bojovali občané proti Taurentiánům, jinde sami mezi sebou. V některých ochozech proti sobě stanuli prostí ozbrojení bojovníci a fialově odění Taurentiáni.

Gardisté, kteří dosud setrvali v hledišti, už nedokázali zadržet dav a diváci nyní seskakovali do arény nebo se hrnuli k lóži ubara. Na ochozech jsem spatřil i Hupa, který zběsile pobíhal sem a tam. Muži odhazovali pláště, pod nimiž skrývali různé zbraně, a vrhali se na Taurentiány.

Spatřil jsem Philemona, který se s bledou tváří a vytřeštěnými očima rozběhl k chodbě, jež vedla ven z ubarovy lóže, následován asi desítkou Taurentiánů.

"Lidé povstali!" zvolal Ho-Sorl.

"Nyní zjistíš," smál se Murmillius a pohlédl na mě, "že nepřátel přece jenom není příliš mnoho."

Taurentiáni, kteří na nás dosud útočili v síle snad tři nebo čtyř set mužů, se náhle rozptýlili a prchali směrem k východům pod hledištěm. Tisíce diváků se tísnily u zdi a s řevem seskakovaly do arény. Mezi nimi jsem postřehl tucty mužů z různých kast s hedvábným fialovým šátkem na levé ruce, kteří vydávali povely.

Murmillius a já jsme spustili paže a Relius, Ho-Sorl a Ho-Tu pohlédli na pobité tělo nepřátel a pak jeden na druhého.

Murmillius stál a díval se.

Podal jsem Ho-Tuovi klíč od své helmice, který mi Phais zastrčila do opasku. Ho-Tu mi sňal helmici z hlavy.

S úlevou jsem se nadechl. Dav běžel kolem nás. Nevnímám jsem, co křičí.

"Smím nyní spatřit Murmilliovu tvář?" zeptal jsem se.

"Na to není čas," odpověděl Murmillius.

"Co se bude dít dál," otázal jsem se, "v té válce, kterou vedeš?"

"Teď jsi na řadě ty," pravil Murmillius, "Tarle Cabote, bojovníku z Ko-ro-by."

Překvapeně jsem na něho pohlédl.

Ukázal na poslední řadu hlediště. Spatřil jsem tam muže, který držel otěže hnědého tarna.

"Gladius z Cosu," pokračoval Murmillius, "by jistě nerad zmeškal dnešní dostihy na Stadionu tarnů."

"Ty ho znáš?" vyhrkl jsem.

"Pospěš si!" vybídl mě Murmillius. "Oceloví musejí zvítězit!"

"A co ty?"

Murmillius rozpřáhl ruce a rozhlédl se po aréně a ochozech.

"Výrazíme do ulic a půjdeme v průvodu ke Stadionu tarnů."

Rozběhl jsem se ke zdi, zachytil se pláště, který mi spustil jeden z mužů s fialovým šátkem na ruce, vyšplhal jsem se na ni a vyrazil k nejvyššímu ochozu hlediště, kde na mě čekal další muž s fialovým hedvábným šátkem. Držel otěže osedlaného tarna. Ještě jednou jsem se podíval hluboko dolů do arény, kde jsem ve vrčím davu rozeznal maličké postavy Murmillia, Ho-Sorla, Relia a Ho-Tua. Murmillius pozvedl svůj meč. Byl to pozdrav bojovníka. Bojovník, uvědomil jsem si, Murmillius je z kasty bojovníků. Pozdravil jsem ho stejným způsobem.

"Pospěš si!" vybídl mě muž držící otěže tarna.

Chopil jsem se jich a vyskočil do sedla. Zatáhl jsem za první řemen a zakroužil nad Stadionem mečů, zanechávaje kdesi pod sebou arejské věže a muže, s nimiž jsem bojoval a proléval krev ve jménu čehosi, co právě začalo.

Kapitola sedmá

Stadion tarnů

Snesl jsem se na tarnu do přípravného tábora ocelových, který se rozkládal za ochozy Stadionu tarnů.

Na stadionu právě zazněl gong oznamující, že zanedlouho začne další dostih.

Když můj tarn s divokým mácháním křídel přistál v písku, rozběhli se ke mně čtyři muži ozbrojení kušemi.

"Zadržte!" zvolal jsem. "Patřím k ocelovému!"

Každý z mužů měl na rameni šedomodrý proužek, který prozrazoval jejich frakci.

Namířili na mě své zbraně.

"Kdo jsi?" křikl na mě jeden z nich.

"Gladius z Cosu," odpověděl jsem.

"Může být," připustil jeden z nich, "jsi stejně vysoký a mohutný jako on."

Nepřestávali však na mě mířit kušemi.

"Tarn mě pozná," řekl jsem.

Seskočil jsem ze hřbetu tarnu, který mě sem donesl, a rozběhl se k hřadu černého tarnu.

Asi v půli cesty jsem se zastavil. Pod jedním z hřadů ležel malý dostihový tarn s proříznutým hrdlem. Vedle mrtvého ptáka ošetřovali sténajícího jezdce, který ho měl vést. Znal jsem toho muže. Jmenoval se Callius.

"Co se tu stalo?" vykřikl jsem.

"Žlutí nás poctili svou návštěvou," řekl temně jeden z mužů. "Tento tarn byl zabit a jeho jezdec vážně zraněn. Ale zahnali jsme je."

Další z mužů výhružně pozvedl svou kuš. "Nejsi-li Gladius z Cosu," varoval mě, "zemřeš."

"Buď bez obav," řekl jsem a pevným krokem zamířil k hřadu, kde na mě čekal velký černý pták, majestátní tarn z

Ko-ro-by, můj Ubar nebes.

Když jsme se k němu blížili, vyrazil ze sebe divoký útočný skřek. Zastavili jsme se.

Pod hřadem mého tarnu leželo několik mrtvých mužů, či spíše to, co z nich zbylo.

"Žlutí," vysvětloval jeden z mužů s kuší, "kteří se pokoušeli zabít toho ptáka."

"Je to válečný tarn," prohodil jiný.

Na zobáku obrovitého ptáka jsem spatřil krev a jeho kulaté černé oči zlověstně svítily.

"Dej pozor," upozornil mě jeden z mužů, "i kdybys opravdu byl Gladius z Cosu. Ten pták okusil krev."

Povšiml jsem si, že i tarnovy spáry potažené ocelí jsou od krve.

Pták stál a bedlivě nás sledoval s nohou položenou na mrtvole jednoho ze žlutých. Pak, aniž by z nás spouštěl zrak, sklonil zobák a odtrhl z těla kus masa.

"Nepřibližuj se k němu," varovali mě muži.

Zůstal jsem stát. Není moudré rušit tarnu při kmení.

Zaslechl jsem, že soudcův gong zazněl třikrát a vyzýval tarny k zaujetí míst na startovních hřadech. Hlediště bouřilo.

"Kolikátý je to dostih?" otázal jsem se v náhlé obavě, že jsem snad dorazil příliš pozdě.

"Osmý," odpověděl mi jeden z mužů, "poslední před Ubarovým dostihem."

V tomto dostihu měl závodit Callius, poznamenal jsem.

Avšak Callius byl vážně zraněn a jeho tarn zabit.

"Před osmým dostihem jsme měli o vítězství méně," řekl smutně jeden z mužů.

Poklesl jsem na duchu. Callius byl zraněn, a protože tarni se už chystali k závodu, zůstane tento dostih neobsazen. Můj vlastní tarn, pokud bude vůbec možné ho osedlat, mohl stihnout v nejlepším případě devátý, Ubarův dostih. Oceloví tedy dnes nezavrší celou sezónu vítězství, ani kdyby dosáhli úspěchu v Ubarově dostihu.

"Oceloví prohráli," řekl jsem.

"Ale za ocelové nastoupil jeden jezdec," namítl muž s kuší.

Překvapeně jsem na něho pohlédl.

"Mip," upřesnil.

"Ten malý chovatel tarnů?" opáčil jsem nevěřičně.

"Ten."

"Na jakém tarnovi?"

"Na svém vlastním. Zeleném ubarovi."

Byl jsem ohromen. "Ten pták je starý," namítl jsem, "už léta nezávodil. A Mip, přestože ví o dostizích mnoho, je pouhým chovatelem tarnů."

Jeden z mužů na mě s úsměvem pohlédl.

Další pozvedl kuš a namířil ji na mě. "Možná je to zvěd žlutých," nadhodil.

"Možná," přisvědčil vůdce mužů z tábora ocelových.

"Jak poznáme, že jsi Gladius z Cosu?" otázal se jiný.

"Tarn mě pozná," usmál jsem se.

"Tarn okusil krev," zopakoval vůdce. "Zabil. Krmí se. Teď k němu nechod', protože by to znamenalo tvou smrt."

"Nemáme času nazbyt," pokrčil jsem rameny.

"Počkej!" vykřikl vůdce. Vykročil jsem k velkému černému tarnovi. Stál pod hřadem, připoutaný za jednu nohu. Řetěz byl dlouhý asi osm metrů. Pomalu jsem se k němu blížil s napjatými rukama. Tarn mě pozoroval.

"Ten pták ho nezná," ozval se jeden z mužů. Byl to týž, který naznačil, že jsem zvěd žlutých.

"Tiše," zašeptal vůdce.

"Je to blázen," šeptal jiný.

"Buď to," přisvědčil vůdce, "anebo je opravdu Gladius, z Cosu."

Tarn, velký jízdní pták Goru, je divoký a nestvůrný dravec modravých nebeských výšin tohoto drsného světa. Zkrotit se dá pouze částečně. Dokonce ani tarnští jezdci se k těmto ptákům neodvažují přiblížit beze zbraně a tarnského bičíku, a pokud se tarn právě krmí, chodit k němu se pokládá za holé šílenství. Instinktem tarnů, stejně jako mnoha dalších dravců, je bránit svou kořist na život a na smrt. Mnozí chovatelé tarnů dokonce přišli o život, když se pokoušeli zmírnit chamtivost dosud mladých ptáků, a to i přesto, že byli vybaveni bičíky a drátěnými košilemi. Majestátní okřídlení masožravci Goru se jen neradi dělí o svou kořist. Snad jenom když se přecpou k prasknutí, odnesou zbytky své hostiny

do hnízd mezi útesy Thentisu či Voltaie, kde shodí maso do rozevřených chřtánů svých bílých mládřat, velkých jako poníci.

"Vrať se!" varoval mě vůdce mužů z tábora ocelových.

Kráčel jsem stále vpřed, až jsem se nakonec přiblížil na dosah tarnova řetězu.

"Můj Ubare nebes," promlouval jsem k němu tiše, "ty mě znáš." Opatrně jsem k němu přistoupil ještě blíž. Ruce jsem držel napřažené.

"Vrať se!" vykřikl jeden z mužů. Potěšilo mě, že to byl právě ten, který mě pokládal za zvěda žlutých. Ani on nechtěl být svědkem toho, co mohlo následovat.

"Musíme závodit, Ubare nebes," řekl jsem, když jsem stanul přímo před ním.

Vzal jsem mu ze zobáku kus masa z mrtvého muže a odložil ho stranou.

Pták se nepokusil na mě zaútočit.

Muži za mnou s údivem vydechli.

"Bojoval jsi dobře," řekl jsem tarnovi a pohladil ho po krvavém zakřiveném zobáku. "A já jsem rád, že žiješ."

Pták se mě jemně dotkl svým zobákem.

"Připravte vůz pro další dostih," zavolal jsem na muže.

"Ano," přisvědčil jejich vůdce, "Gladie z Cosu!"

Jeho tři společníci odložili kuše a spěchali připravit vůz.

Jeden z mužů mi hodil koženou masku, již nosil Gladius z Cosu a která po mnoho dostihů tohoto úžasného léta zakrývala jeho rysy.

"Mip," pravil muž, "mi řekl, že je to pro tebe."

"Mé díky," přikývl jsem a přetáhl si masku přes hlavu.

Zaslechl jsem soudcův gong, divoký tlukot křídel a hlasitý řev diváků. "Osmý dostih právě začal," prohodil vůdce mužů z tábora ocelových.

Poplácal jsem ptáka jemně po zobáku. "Zakrátko se opět shledáme," pošeptal jsem mu, "Ubare nebes."

Prošel jsem přípravným táborem ocelových ke schodům v nízké zdi, jež oddělovala tábor od široké cesty vedoucí k startovním hřadům. Vystoupil jsem po schodech, seskočil dolů a vkročil do pískem vysypané arény. Došel jsem až k zídce, jež dělila dráhu na dvě poloviny. Vystoupil jsem po schodech nahoru a postavil se k mnoha dalším mužům, kteří odtamtud sledovali dostih. Vůdce mužů z tábora ocelových mě následoval.

Kolem sebe jsem slyšel překvapené výkřiky.

"To je Gladius z Cosu!"

"Ano, je to on!"

"Myslel jsem, že dostal strach a nepřijde."

"Gladius z Cosu? Blázníš?"

"Skrývají se tu zabijáci!"

"Uteč, jezdcé, uteč!"

"Uteč, Gladie z Cosu!"

"Ticho," okřikl je můj průvodce a muži ihned zmlkli.

Asi devět ptáků nám prolétlo sotva dva metry nad hlavami. Tlukot jejich křídel připomínal práskání biče. Tarni natahovali zobáky vpřed a jejich jezdci se jim tiskli k hřbetům. Muži na dělicí zídce se mimoděk přikřčili.

Při průletu jedním z kruhů jsem spatřil Zeleného ubara s Mipem v sedle.

Pohlédl jsem na konec dělicí zídky. Šest tarnských hlav na žerdi naznačovalo počet kol, která zbývala do konce dostihu.

Asi sedmdesát metrů daleko byla ubarova lóže, kde seděl v křesle Cernus z domu Cernů ve fialovém plášti ubara.

Od sledování dostihů ho vyrušil posel, jeden z mužů, kterého jsem ještě před několika okamžiky viděl na dělicí zídce.

Spěšně k Cernovi přistoupil a šeptal mu cosi do ucha.

Cernus rychle pohlédl na dělicí zídku.

Stál jsem tam s maskou na obličeji a díval se na něho.

Zlostně se obrátil k poslovi a vydal mu jakýsi příkaz.

Divoký tlukot křídel, výkřiky jezdců, jiskření bičů a větrné poryvy provázely další přelet tarnů nad našimi hlavami.

Tarn bez frakce byl při průletu prostředním bočním kruhem vytlačen do obruče prudkým obratem Menicia z Port Karu, jezdce žlutých. Tento jeho manévř jsem viděl už několikrát. Mip letěl těsně za Meniciem, a když Menicius provedl onen náhlý obrat, Mip využil otevřeného prostoru a proklouzl středem kruhu jako nůž. Pták, který narazil do obruče, spadl omráčen do sítě. Velký těžký kruh se prudce rozhoupal. Menicius poznal, že Mip čekal na okamžik, kdy se uvolní střed, a s nadávkami prudce zbrzdil svého tarna.

Diváci nadšeně zabouřili, bez ohledu na barvu proužku, který nosili.

Tarn červených, pták s širokými křídly, poháněný až téměř k šílenství malým vousatým jezdce s kostěným talismanem kolem krku, si udržoval vedení. Následovali ho dva hnědí tarni, jejichž jezdci byli oblečeni do hedvábí modrých a stříbrných. Za nimi následoval Zelený ubar s Mipem v sedle. Zelený ubar mě překvapoval. Věděl jsem, že je starý a věk mu ubral na síle a že nezávodil už mnoho let. Pera postrádala ohnivý lesk mladších ptáků, jeho zobák už nebyl jasně žlutý, ale spíše bílý a na rozdíl od ostatních tarnů nedýchal pravidelně. Jeho divoké černé oči však ohnivě zářily a prozrazovaly nezlomnost a odhodlání být za každou cenu první.

Bál jsem se, že jeho staré statečné srdce nevydrží tu strašlivou námahu.

"Pozor!" vykřikl můj druh, vůdce mužů tábora ocelových. Rychle jsem se otočil a v poslední chvíli jsem zachytil zápěstí muže, který mi chtěl vrazit dýku do zad.

Zlomil jsem mu vaz a shodil ho do písku pod dělicí zídku.

Byl to muž, který ohlásil mou přítomnost na dostizích Cernovi a jemuž Cernus poté vydal osudný příkaz.

Otočil jsem se a pohlédl do lóže ubara. Po jeho boku stál Saphronicus, kapitán Taurentiánů.

Saphronikova ruka spočívala na jilci meče. Cernus křečovitě sevřel opěradla křesla, až mu klouby zbělely.

Obrátil jsem svou pozornost znovu k dostihu.

Můj druh se meziím postavil zády ke mně s připravenou kuší.

Kolem nás se znovu přehnal přívál tlukoucích křídel a natažených spárů dostihových tarnů.

Tarn s širokými křídly nyní odpadl a vedení se ujal jezdec modrých, zkušený a bystrý muž, často však příliš zbrklý.

Jeho tarna jsem znal. Šel do čela příliš brzy.

Usmál jsem se.

Mip na Zeleném ubarovi předstihl tarna s velkými křídly. Na druhém místě se nyní držel jezdec oděný v hedvábí stříbrných. Ten už povolil svému tarnovi otěže. Na žerdi zbývaly jen dvě tarnské hlavy. Sílu tohoto ptáka jsem neznal.

Při náletu na první z kruhů na obrátce však pták nedostatečně reagoval na náhlý tlak na ovládací řemeny a minul.

Mip toho nyní využil, zamířil přímo doprostřed kruhu a zavěsil se za jezdce v modrém hedvábí.

Menicius z Port Karu, závodící za žluté, trhl za ovládací řemeny svého tarna a šlehl ho bičikem, až se do písku arény snesla sprška jisker. Tarn ze sebe vyrazil ostrý skřek a začal se probíjet kupředu ve snaze zaujmout střed kruhu.

Modrý, který stále vedl, Mipa obratně blokoval kruh za kruhem. Povšiml jsem si, že na tarnu modrého se už začíná projevovat vyčerpání. Dostih se však dá vyhrát i blokováním. Menicius z Port Karu musel zpomalit, když se ho stříbrný pokusil vytěsnit z kruhu.

Mip se znovu a znovu, kruh za kruhem pokoušel předstihnout modrého. Nakonec se s tarnem prudce snesl dolů ve snaze podletět pod levým spárem soupeře. Pták modrých hrábl pod sebe. Jeho drápy hrozily strhnout Mipa ze sedla, avšak Mip odhadl vzdálenost skutečně mistrovsky. Slyšel jsem, jak jezdec modrých zaklel. Příznivci ocelových s řevem vyskočili ze sedadel.

"Podívej," upozornil mě můj společník a ukázal na místo na dělicí zídce asi sto metrů od nás, poblíž žerdi s dřevěnými tarnskými hlavami.

Zuřivě jsem vykřikl.

Spatřil jsem tam Taurentiána s kuší, který se chystal vystřelit na Mipa, až dosáhne třetího z kruhů v protilehlé obrátce. Taurentián přiložil pažbu kuše k rameni a čekal.

"Neměj obavy," řekl můj společník a namířil na Taurentiána vlastní kuší. Mip právě proletěl prostředním z kruhů na obrátce, když tlustá tětiva obalená kůží se zadrnčením vymrštila šipku z vodící drážky.

Sledoval jsem rychlý let šipky, jež se podobala černé jehle, a spatřil jsem, jak se zabodla do zad Taurentiána. Kovová křídélka střely vypadala na fialovém plášti jako temný trojúhelník. Muž na okamžik znehybněl a pak se zhroutil mrtev ze zídky.

Mip proletěl třetím kruhem na obrátce a pokračoval dál.

"Skvělá rána," řekl jsem uznale.

Můj společník pokrčil rameny a znovu natáhl tětivu. Pak založil do kuše další šíp a ostrážitě pozoroval hlediště.

Na žerdi nyní zbývala už jen jedna tarnská hlava.

Dav bouřil.

Mip vedl.

Pak žlutí v ochozech hlediště radostně vyskočili.

Menicius z Port Karu se svým mladým, rychlým a bojovným tarnem rychle stahoval náskok.

Mip popustil otěže. Tarnský bičik vůbec nepoužil. Místo toho Zeleného ubara burcoval povzbuzujícími výkřiky. "Let', starý bojovníku, let'!"

Zelený ubar usilovně bil mocnými křídly a každým mávnutím se nezdůvodnitelně blížil k cíli. Pak náhle k mému zděšení vyšla jeho křídla z rytmu, bolestně zakřivil a začal se otáčet ve vzduchu. Mip se zoufale snažil ho znovu ovládnout.

Menicius z Port Karu se mihl kolem něj a Mipovi náhle vypadly otěže z rukou. Křečovitě hmatl po hřbetě Zeleného ubara, jako by neviděl. Pak byl vržen vzad a zůstal bezvládně viset jen na dvou tenkých řemenech dostihového sedla, nakloněn na jednu stranu.

Sevřel jsem rameno svého společníka.

Přes ochromeného tarna a jeho jezdce se přehnal modrý, pak stříbrný a nakonec i červený.

Můj společník pozvedl svou zbraň. "Menicius nedokončí tento dostih živý," procedil skrz zuby.

"Je můj," řekl jsem.

Zelený ubar se náhle za tlukotu křídel míjejících tarnů a křiku jejich jezdců vzchopil, srovnal svůj let a se zuřivým skřekem bolestně vyrazil vpřed. Mip stále bezvládně visel v jeho sedle.

Tarn, který kdysi zvítězil ve více než tisíci dostizích, jako by znovu našel směr na nemilosrdné dráze Stadionu tarnů.

"Podívej!" vykřikl jsem. "Mip žije!"

Mip nyní visel na krku Zeleného ubara a tiskl se k jeho tělu. Jeho rty se pohybovaly, jako by mu cosi šeptal.

Těžko říci, čeho jsem byl potom svědkem.

Hlediště bouřilo, tarni křičeli a Zelený ubar se svým jezdce Mipem letěl vpřed s planoucima očima jako v dobách své někdejší slávy, jako pták, který se vynořil ze snů starců vzpomínajících na dny svého dětství. Zelený ubar letěl. Letěl. A mně se zdálo, že vidím mladého ptáka plného síly, v jeho nejlepších letech. Byl to Zelený ubar tak, jak jsem o něm slyšel vyprávět od mužů, kteří ho před lety viděli závodit, legendární Zelený ubar, nejslavnější z dostihových tarnů, vítězný a triumfující.

Když dolétl k hřadům a usedl na nejpřednější z nich, panovalo v celém hledišti hrobové ticho.

Druhý byl překvapený Menicius z Port Karu, jemuž vítězství proklouzlo mezi prsty. Pak všichni, snad až na ty, kteří stáli nejbližší vznešenému ubarovi města, začali jásat a bušit se pěstmi do levého ramene.

Tarn seděl na hřadu, zatímco Mip se s bolestnou grimasou napřímil v sedle. Tarn pozvedl hlavu a vyrazil ze sebe vítězný skřek. V té chvíli byl neskutečně nádherný, jakoby z jiného světa. Pak se zřítíl z hřadu do písku.

Společně s ostatními jsem se rozběhl k hřadům.

Přeřezal jsem mečem Mipovy bezpečnostní řemeny a vyprostil ho zpod tarnova těla. Ze zad jsem mu vytrhl malý nůž. Byla to zabijácká zbraň a na rukojeti stál nápis: "Hledal jsem ho. Našel jsem ho." Uchopil jsem Mipa do náruče. Otevřel oči. "A tarn?" zašeptal.

"Zelený ubar je mrtev," řekl jsem mu.

Mip zavřel oči a zpod pevně stisknutých víček mu vytryskly slzy.

Natáhl paži a já ho položil vedle nehybného těla okřídleného dravce. Objal hrdlo mrtvého ptáka, položil tvář na jeho zakřivený bledý zobák a rozplakal se. Odstoupili jsme.

Můj společník s kuší, který stál po mém boku, po chvíli Mipovi řekl: "Bylo to velké vítězství."

Mip mu však nevěnoval pozornost. "Zelený ubare," plakal, "Zelený ubare."

"Přiveďte někoho z kasty lékařů," vykřikl jeden z přihlížejících.

Můj společník učinil zamítavý posunek.

Mip ležel mrtev s pažemi obemknutými kolem tarnu, jehož dovedl k vítězství.

"Vedl ho dobře," řekl jsem. "Jako by ani nebyl jen prostým chovatelem tarnů."

"Kdysi dávno," vyprávěl můj společník, "jsem znal jistého dostihového tarnského jezdce. V jednom závodě se pokusil přeletět nad hlavou soupeře, avšak špatně odhadl vzdálenost, narazil do vrchní hrany prvního velkého kruhu, byl vyhozen ze sedla mezi tarny a dopadl do sítě s ošklivými zraněními. Několikrát se sice ještě pokusil závodit, ale pak se toho musel vzdát. Jeho jistota, odhad, umění a odvaha byly pryč. Báł se kruhů i ptáků. K smrti se báł, a nebylo ani divu."

"Mip?" zeptal jsem se.

"Ano," přisvědčil můj společník. "Bylo by dobře, kdyby sis uvědomil, jakou odvahu dnes projevil."

"Zavodil dobře," řekl jsem.

"Viděl jsem to," ozval se jeden z příznivců ocelových, který stál poblíž.

"Nebál se. V jeho vedení tarnu nebylo po strachu ani stopy. Jen jistota, umění a odvaha."

"A hrdost," dodal další z mužů.

"Ano, ta také," přisvědčil příznivec ocelových.

"Vzpomínám si na něho," řekl jiný muž, "Starý dobrý Mip. Dnes vedl tarnu jako tenkrát před lety. Byl to jeho nejlepší dostih."

Shromáždění muži tlumeně projevovali svůj souhlas.

"Byl tedy známý jako jezdec," poznamenal jsem.

Muži kolem se na mě překvapeně podívali.

"Byl nejlepší z jezdců," pravil můj společník s kuší s pohledem na Mipovu malou, nehybnou postavu, objímající hrdlo tarnu, "nejlepší z jezdců."

"Znal jsi ho?" obrátil se ke mně jeden z mužů.

"Byl to Mip," řekl jsem. "Znal jsem ho pouze jako Mipa."

"Tak tedy věz jeho pravé jméno," pravil můj společník. "Byl to Melipolus z Cosu."

Ohromilo mě to, neboť Melipolus z Cosu byl v Aru skutečnou legendou, stejně jako ve stovce dalších měst, kde se pořádaly dostihy.

"Melipolus z Cosu," opakoval můj společník.

"On a Zelený ubar zemřeli jako vítězové," pravil jeden z přihlížejících mužů.

Můj společník na něho ostře pohlédl. "Pamatuji si jen první hřad, Mipa zvedajícího ruce nad hlavu a tarnův vítězný skřek."

"I já," přisvědčil muž.

Dvojitý zaznění soudcova gongu oznamovalo přípravu devátého, Ubarova dostihu.

Sebral jsem malý nůž, jímž Menicius z Port Karu zabil Mipa, a zastrčil jsem si ho za opasek.

Do arény vjely plošiny s tarny, kteří se měli účastnit devátého dostihu, a blížily se k startovním hřadům.

Zřizenci stadionu přiběhli k nám.

Vzal jsem Mipa do náruče a předal ho jednomu z ocelových. Tělo Zeleného ubara položili na plošinu a odtáhli pryč.

Diváci se nedočkavě vrtěli na svých sedadlech. Kastovní barvy Goru v ochozech mi vířily před očima. Muži si spěšně vybírali své výhry a uzavírali nové sázky. Prodáváci vychvalovali své zboží. Mezi ochozy pobíhaly děti. Na azurovém nebi pluly malé obláčky. Slunce svítilo. Počasí dostihům přálo.

Na velké tabuli naproti dělicí zídce, na níž se zaznamenávaly výsledky dne a sázky na příští dostihy, jsem spatřil na místě vítěze osmého dostihu Zeleného ubara a jeho jezdce Melipola z Cosu. Od dob, kdy se jejich jména objevovala na této tabuli, jistě uplynulo mnoho let.

Menicius z Port Karu měl ovšem závodit za žluté i v Ubarově dostihu. Žlutí pro tento závod připravili svého nejlepšího tarnu, který se jmenoval Šíp. Byl to silný pták, velmi rychlý, s červeným peřím, jež bylo na pravém křídle bílé, údajně proto, že příznivci stříbrných po něm před lety hodili láhev kyseliny. Obdivoval jsem ho. Ani na okamžik jsem však nezapochyboval, že Ubar nebes, tarn ocelových, ho porazí.

Poměr vítězných dostihů mezi ocelovými a žlutými byl nyní vyrovnán. Ubarův dostih měl rozhodnout o tom, kdo si odnese vítězství dnešního dne, Slavnosti lásky a zároveň i celé sezóny.

Pohlédl jsem do ubarovy lóže a do lóže vrchního mudrce Complicia Serena. Obě lóže byly potaženy zeleným sukem. Napadlo mě, zda už Cernus ví, co se odehrálo na Stadionu mečů. Průvod mužů nyní kráčet ulicemi.

Přistoupil jsem k mužům, kteří vyvěšovali údaje na tabuli. Vedle Ubara nebes, závodícího za ocelové, chybělo jméno jezdce.

"Napište tam jméno Gladia z Cosu," řekl jsem jim.

"Je tu!" zvolal jeden z mužů.

Druhý z nich odběhl a začal vyvěšovat to jméno, písmeno po písmeni. Z hlediště se ozval radostný řev. Muži u sázkových stolků povstali a radili se. Několik z nich se pak vydalo k tabuli. Poměr sázek se začal měnit.

Tři úderů na gong svolávaly tarny na hřady.

Menicius z Port Karu stál na plošině vedle tarna, který měl kápi přes hlavu a třásl se nedočkavostí. Byl to Šíp, nádherný červený kníže kotců žlutých.

Před Meniciem z Port Karu a v okolí plošiny se pohybovalo několik Taurentiánů.

Přiblížil jsem se k nim, avšak nepokoušel jsem se prorazit jejich řady. Menicius z Port Karu se vyšvihl do sedla. V tváři byl bledý.

"Gladius z Cosu," zavolal jsem na něho, "by si po dostihu rád promluvil s Meniciem z Port Karu."

Neodpověděl mi.

"Odstup!" přikázal mi vůdce Taurentiánů.

"Menicius z Port Karu," pokračoval jsem, "byl minulého roku v měsíci En'Kara v Ko-ro-bě."

Menicius sevřel otěže tarna, až mu klouby zbělely.

Vytáhl jsem z opasku zabíjácký nůž, uchopil ho za čepel a ukázal mu ho.

"Připomíná mi bojovníka z Thentisu," poznamenal jsem.

"Nevím, o čem ten člověk mluví," zavrčel Menicius.

"Anebo si na něho Menicius možná nevzpomíná," připustil jsem, "protože ho spatřil jenom zezadu."

"Zažehně ho pryč!" vykřikl Menicius.

"Zelený proužek mohl někdo snadno položit na most den, nebo i hodinu předtím. Menicius z Port Karu umí s nožem dobře zacházet. Smrtící zbraň byla nepochybně vržena ze hřbetu dostihového tarna, malého, rychlého tarna, který dokáže obratně létat mezi mosty."

"Ty ses zbláznil!" zaječel Menicius z Port Karu. "Zabijte ho!"

"Kdo se první pohne," pravil můj společník, muž s kuší, který se postavil za mě, "okusí šipku z kuše."

Ani jeden z Taurentiánů se nepokusil mě napadnout.

Jeden ze zřízenců sňal Šípu, tarnu žlutých, kápi. Červený hřeben na hlavě tarna se ihned vztyčil a pták potřásl hlavou a načepýřil se. Pak pozvedl zobák a vyrazil ze sebe skřek, pozdrav slunci.

Zřízenec mu poté sňal pouta z nohou a Šíp vyskočil na první neboli vnitřní hřad, kde vyčkával s dychtivě nataženou hlavou a občas zamáchal křídly.

Byl to nádherný pták.

Na plošině u čtvrtého hřadu právě snímali kápi mému tarnovi.

Diváci vzrušeně vykřikli, jako vždy, když spatřili jeho nestvůrnou hlavu, hrozný zobák, jako šavle prohnutý hřeben a kulaté, černé, zlověstné oči. Pomocník ocelových rozvázal jeho nohy a odskočil stranou. Ocelí potažené spáry válečného tarna drásaly tvrdá prkna plošiny a zanechávaly v nich hluboké rýhy. Poté pták pohodil hlavou, rozepjal křídla a s divoce planoucíma očima ze sebe vyrazil útočný skřek horského tarna, ostrý, vyzývavý a pronikavý, jako by se ani nenacházel na stadionu, nýbrž mezi skalními útesy Thentisu či Voltaie. Přestože bylo teplé letní odpoledne, myslím, že každého na tom obrovském stadionu na okamžik zamrazilo.

"Nasedni!" zvolal můj společník a já ho uposlechl. Postrádal jsem u svého sedla Mipa, jeho úsměv, poslední rady a povzbuzující slova, poslední poplácání po třmenu. Ve vzpomínkách jsem si ho však chtěl uchovat především jako jezdce Zeleného ubara, umírajícího s pravíci vítězně zdviženou. Pohlédl jsem na Menicia z Port Karu. Uhnul očima a naklonil se přes hřbet svého Šípa.

Viděl jsem, že mu kdosi dal další nůž, takový, jaký nosí tarnští jezdci. V pravé ruce svíral bičik. S překvapením jsem si povšiml, že má u sedla útočný bič, druh běžný v Port Karu, zakončený širokou čepelí. Útočné biče mohou být různé. Některé mají čepel s dvojím ostřím, rozšířenou na konci na patnáct až dvacet centimetrů. Jiné mají olověnou kouli, jež obět' omráčí a umožní útočníkovi, aby ji později, nehybnou, mohl zabít. Meniciův útočný bič byl zakončen čepelí s dvojím ostřím, jež mohla proříznout hrdlo na vzdálenost čtyř metrů.

Taurentiáni přecházeli od jednoho jezdce k druhému a cosi jim říkali. Někteří z jezdců protestovali a hrozili pěstmi.

"Bylo by dobré," poznamenal můj společník, muž s kuší, "kdybys v dostihu nezástal pozadu."

Jeden z Taurentiánů pak přinesl Meniciovi z Port Karu pouzdro zabalené v hedvábí, které si Menicius zastrčil za opasek.

"Podívej," upozornil jsem svého společníka a ukázal na Taurentiány s kušemi, kteří zaujímali místa v hledišti.

"Věnuj se závodu," odpověděl mi "V hledišti jsou naši lidé."

Vznesl jsem se se svým tarnem a zaujal čtvrtý hřad, který měl být můj startovní.

Meniciovi z Port Karu se vrátila barva do tváří. Jeho pohublý obličej nyní vypadal klidně a rty se mu stáhly do krutého úsměšku. Pohlédl na mě a zasmál se.

Čekal jsem, až znovu zazní soudcův gong. Před tarny rozvinuli startovní pásku.

Ke svému překvapení jsem si povšiml, že zřízenci odstranili obložení kruhů a nahradili je ostrými břity, které se obvykle

používají pouze při letech odvahy a cirkusových kouscích, kdy jezdci zdánlivě dávají v sázku smrt v kruzích. Diváci všech frakcí hlasitě projevovali svou nevoli.

Jezdci, s výjimkou mě a Menicia z Port Karu, si vyměňovali starostlivé a nechápavé pohledy.

"Přines mi," řekl jsem svému společníkovi, muži s kuší, který stál pod hřadem, "z věci Gladia z Cosu, jež jsou v přípravném táboře ocelových, tučuckou bolu, kaiil laso a jižní kvivu."

Zasmál se. "Zajímalo mě," poznamenal, "jak dlouho ti potrvá, než pochopíš, že jedeš do války."

Pod maskou jsem se ušklíbl.

Pomocník ocelových mi hodil žádané věci do sedla.

Zasmál jsem se.

"Vzal jsem je s sebou," dodal můj společník.

Další z ocelových, který ten den dosáhl vítězství v jednom z dostihů, přiběhl k hřadu. "Před stadionem se shromažďují tarnští jezdci," oznámil mi, "jsou to převlečení Taurentiáni."

Něco podobného jsem očekával. Tito muži se nepochybně zúčastnili útoku na karavanu Hinrabiánů.

"Přineste mi," řekl jsem, "malý tučucký luk z rohoviny a ostatní šipy nomádů."

"I ty máme s sebou," odvětil můj společník.

"Jak je to možné," podivil jsem se, "že jste ty věci připravili?"

"Mip," řekl na vysvětlenou, "dobře věděl, o jaký dostih půjde."

Pomocník vytáhl zpod pláště malý tučucký luk a úzký obdélníkový toulec se čtyřiceti šipy.

Beze spěchu jsem navlékl tětivu. Tučucký luk je malý, dvakrát ohnutý, dlouhý asi sto dvacet centimetrů. Skládá se z několika vrstev bosčí rohoviny a je zpevněn kovem a kůží. Na sedmi místech včetně držadla je opatřen centimetr silnými kroužky z turiánského kovu. Kůže je přiložena šikmo v pěticentimetrových prouzcích po celém těle luku, v místě úchytu pak ještě svisle. Tučucký luk nemá takový dostřel jako velký luk či kuše, avšak na kratší vzdálenost je pro svou rychlost velice nebezpečný. Jeho malé rozměry umožňují pozvednout ho nad sedlo podobně jako kuši a otáčet jím se stejnou lehkostí doleva i doprava, což je ve srovnání s velkým lukem nespornou výhodou. Stejně jako velký luk, avšak na rozdíl od kuše, která vyžaduje sílu a čas, aby mohla být znovu nabita, se tučucký luk hodí v podmínkách, kdy je třeba vystřelit rychle za sebou větší počet šípů. Tučucký bojovník například dokáže při útoku tímto lukem za půl ehnu dvacetkrát přesně zasáhnout cíl ze sedla běžící kaiily.

Mezi tarnskými jezdci se malý luk kupodivu nikdy nepoužíval, snad proto, že kaiila je nad rovníkem téměř neznámé zvíře, a bojovníci si tudíž nikdy nemohli vyzkoušet boj z jejího sedla. Svou roli hrají také tradice, jimž Gorejci v životě přikládají velký význam, dokonce i ve válečnictví. Taktika falangy byla například opuštěna až po více než století pokusů ji zachovat a vylepšit.

Dalším důvodem bylo možná to, že vzdálenost je za letu pro tarnské jezdce obvykle důležitější než snadné zacházení.

Především však tarnští jezdci zbraněmi, jako je malý luk, pohrdají a pokládají je za příliš titěrné a nedůstojné skutečného gorejského bojovníka. Vzpomněl jsem si, že i někteří jezdci ocelových, kteří malý luk viděli mezi věcmi Gladia z Cosu, se mě žertem ptali, zda je to hračka nebo luk pro děti. Tito muži se ke svému štěstí samozřejmě nikdy nesetkali s Tučuky na kaiilách. Já sám se domnívám, že boj na kaiilách a na tarnech má mnoho společného, a přestože se malý luk v boji na tarnech nikdy nepoužíval, uplatnil by se na gorejském nebi stejně dobře jako na prašných pláních jihu. Navíc jsem po mnoho nocí cvičil svého tarna, aby reagoval na různé hlasové povely, takže jsem mohl mít obě ruce volné. Tarn obvykle reaguje pouze na jediný hlasový povel, zvolání "tabuk", jež znamená přibližně "lov a nakrm se".

Na tarna jsem také rád používal bodací tučucký oštěp z temového dřeva. Tarnský jezdec mívá obvykle k sedlu přivázané obávané gorejské kopí, to je však především metací zbraň pěších bojovníků. Tarnští jezdci se samozřejmě před mnoha staletími vyvinuli z pozemních jednotek. Vždy jsem se domníval, že gorejské tarnské kavalérie by mohly být daleko lepší, kdyby uvážlivě změnily výzbroj a metody výcviku. Nikdy jsem však neměl příležitost tarnským jezcům velet a mé myšlenky vojáky příliš nezajímaly, dokonce ani v mé Ko-ro-bě.

Natáhl jsem tětivu tučuckého luku a připevnil si k sedlu toulec vedle lasa a boly. Měl jsem i meč a zabíjácký nůž, který jsem prve vytrhl Mipovi ze zad. Za opasek jsem si ještě zastrčil kvivu s dvojím ostřím, tučucký sedlový nůž.

Náhle se ozval soudcův gong a páska natažená před tarny spadla.

Tarni, s výjimkou mého, se s křikem vrhli ze svých hřadů, tloukli divoce křídly a řítili se do prvního z velkých kruhů.

"Stůj!" vykřikl jsem a velký dravec, na němž jsem seděl, setrval na hřadu, přestože se chvěl nedočkavostí a oči mu dychtivě svítily.

Mí společníci z tábora ocelových poděšeně vykřikli. Hlediště překvapeně vzdechlo. Pohlédl jsem do lóže Cerna, ubara Aru a pozvedl jsem paži v posměšném pozdravu.

Svíral opěradla svého křesla a ohromeně na mě zíral.

"Leť!" křičel muž s kuší.

"Leť!" křičeli další muži z tábora ocelových.

Devět ostatních tarnů už se blížilo k první obrátce.

Pohlédl jsem na žerdě, na nichž viselo dvacet dřevěných tarnských hlav oznamujících, kolik okruhů mají ptáci ještě obletět. Ubarův dostih je nejdelsí a nejtěžší ze všech. Také odměna je největší tisíc tarnských zlatých mincí.

"Leť!" křičeli diváci z ochozů.

Smál jsem se a pak jsem se naklonil k černému tarnovi.

"Leťme," řekl jsem mu, "Ubare nebes."

S prudkým výkřikem a třepotáním velkých černých křídel se válečný tarn z Ko-ro-by vznesl. Naklonil jsem se nad jeho krk. Větr mi přilepil masku na tvář a trhal mi za šaty. Ochozy se míhaly kolem mě jako barevné šmouhy. Pociťl jsem silné vzrušení.

Chtěl jsem, aby se pole tarnů přede mnou roztrhalo. Mohl bych je pak předstihnout jednoho po druhém. Byl jsem si jist, že jejich jezdcí dostali z Cernovy lóže pokyn, aby mi za každou cenu zabránili ve vítězství. Jeden tarn mě sotva mohl vytlačit z kruhu, avšak dvěma by se to mohlo podařit. Doufal jsem, že když nepůjdu hned do vedení, což by se mi, myslím, bez potíží podařilo, Taurentiánci na tarnech vstoupí do hry o něco později. Do dostihu nepochybně zasáhnou až v okamžiku, kdy bude ohroženo Meniciovo vítězství. Kromě toho jsem nemínil jít před Menicia z Port Karu dřív, než to bude nutné. Nechtěl jsem, aby se mi se svým nožem ocitl za zády. Krátce před koncem prvního kola jsem předstihl posledního ze svých soupeřů. Jeho jezdec, nepatřící k žádné frakci, se překvapeně ohlédl přes rameno, když se nad ním objevil obrovitý stín mého tarna a přehnal se nad jeho hlavou. Hledišť bouřilo.

Jezdec osmého tarna, zlatý, se ohlédl v sedle a spatřil, jak se k němu skrz kruhy hrozivě blíží velký černý tarn s planoucíma očima.

K překvapení diváků obrátil svého tarna, aby se pokusil zablokovat první z kruhů na obrátce. Já však podobný manévr očekával. Krásný pták, džunglový tarn s pestrobarevným peřím z tropických oblastí Cartia, na nás čekal před kruhem s pozvednutými spáry a divoce mával křídly.

Můj tarn ho smetl jako řvoucí černý blesk a prolétl kruhem.

Neohlížel jsem se.

V hledišti se rozhostilo ohromující ticho.

Sedmý jezdec nepatřil k žádné frakci. Byl to veterán, který bez ohledu na ubarovy rozkazy neměl v úmyslu obrátit proti mně svého tarna a vzdát se tak naděje na vítězství.

Kruh za kruhem mě však zdatně blokoval.

Musel jsem se obdivovat jeho dovednosti a několik kol jsem se pokoušel odhadnout, jak v příštích okamžicích povede svého tarna. On nepochybně dělal totéž. Společně jsme předstihli překvapeného jezdce stříbrných, potom ještě jednoho jezdce bez frakce a dostali jsme se na páté a šesté místo. Před sebou jsme měli modrého, červeného, zeleného a žlutého, Menicia z Port Karu. Za sebou jsem zaslechl výkřik plný hrůzy, když jeden z jezdců vytlačil druhého do obruče, opatřené ostrými břity. Vitr svištěl kolem mě a já se oťásl, protože náraz do takové obruče rychlostí letícího tarna mohl rozpoltit muže i ptáka vedví.

Vrhl jsem rychlý pohled na žerdě s tarnskými hlavami a ke svému zděšení jsem spatřil, že do cíle zbývá pouhých jedenáct kol.

Mohl jsem se pokusit jezdce před sebou předstihnout, avšak obruče s břity představovaly pro nás i pro naše tarny nesmírné nebezpečí. Byl jsem si jist, že stejně jako já ani on nechtěl zabít svého ptáka nebo soupeřícího jezdce. Něco jiného je vytlačit protivníka na obruč s obložením a něco jiného na kruh z ostrých břitů.

Když jsem letěl za ním, uvědomil jsem si, že stejně jako celá řada jiných jezdců i on nepochybně pečlivě sledoval dostihy Gladia z Cosu, tak jako Gladius z Cosu sledoval jejich. Avšak bohužel, přestože jezdec přede mnou patřil k veteránům, na místním Stadionu tarnů se příliš často neobjevoval, neboť pocházel ze vzdáleného Toru. Nikdy předtím jsem ho neviděl závodit, ani Mip mi o něm nic neřekl. Pokud sledoval dostihy Gladia z Cosu, založil zřejmě svůj způsob blokování na předpokládaném úhlu, pod nímž můj tarn obvykle nalétával na kruh. Proto, ačkoli to bylo pro mě velice obtížné a nepřírozené, jsem se rozhodl zaútočit levou dolní čtvrtkou, přestože mě napadlo, že bych to měl raději zkusit pravou horní. K mému zklamání však i tento pohyb očekával a mně se nepodařilo ho předstihnout. Pochybuji, že o těch věcech opravdu přemýšlel, avšak jeho prozíravost, téměř intuitivní, založená na sledování mých dostihů a letité zkušenosti, ho vedla k tomu, aby předvídal i změny ve způsobu mého letu. Vzpomněl jsem si, že Mip měl tento vzácný dar, a nemohl jsem tedy předpokládat, že ostatní jezdecktí veteráni ho budou zcela postrádat. Začal jsem litovat, že jsem se na začátku dostihu tak lehkomyšlně vzdal vedení. Menicius na Šípu se mi každým kolem stále víc a víc vzdaloval. Pak jsem si vzpomněl na jeden rozhovor s Mípem o těchto záležitostech. Náhle jsem si přesně vybavoval, co mi tenkrát řekl.

"Co když tvůj soupeř, šťastnou náhodou či díky svému umění, vycítí tvůj způsob letu včetně jeho obměn?" zeptal jsem se ho jednou v taverně zelených, spíše žertem než vážně.

Odložil pohár s pagou, rozpráhl ruce a rozesmál se. "Pak nesmíš mít žádný způsob letu," odpověděl.

Hlasitě jsem se jeho vtipu smál.

On se však náhle zatvářil velice vážně. "Je to pravda," řekl. A pak se opět usmál.

Na každém konci dělicí zídky jsou čtyři žerdi. Tyto žerdi slouží k odpočtu kol. Na začátku bylo na každé čtveřici žerdí dvacet tarnských hlav, pět na každé žerdi. Nyní byly už dvě žerdi z každé čtveřice prázdné. Na jedné žerdi pak bylo pět a na druhé čtyři tarnské hlavy. Zbývalo devět kol. Rozhodl jsem se, že v příštím kruhu se pokusím zaútočit přesně na místo, kde se na ciferníku gorejských hodin nachází číslice devět, ačkoli mi to připadalo jako šilenství.

Zaslechl jsem nadávky, když jsem míjel překvapeného jezdce, který se poněkud zmateně rozhlízel kolem sebe. Jeho tarn vyšel z rytmu. Slyšel jsem, jak do něho narazil další tarn, a poté rozhořčený křik ptáků i mužů.

Na žerdích už zbývalo pouze sedm tarnských hlav, když jsem dostihl jezdce modrých, který byl na čtvrtém místě. Měl rychlejšího tarna než Toriánc, avšak na druhou stranu nebyl tak dobrým jezdce. Předstíral jsem, že ho chci předstihnout pravou horní čtvrtkou, a lehce jsem se před něho dostal levou dolní. Při pokusu zahradit mi cestu téměř narazil do ostré obruče a vyděšený pták vyletěl daleko z dráhy, takže se s ním musel vracet.

Řev diváků byl nyní ohlušující, jednotlivým slovům jsem však nerozuměl. Tato bouřlivá atmosféra mě uchvacovala, jako častokrát předtím. Intenzita řevu se měnila podle mé rychlosti a polohy a nejsilnější bývala na obrátkách.

Ve vzduchu se náhle ozval ostrý svist. Předklonil jsem se v sedle. Přestože jsem nic neviděl, poznal jsem zvuk letící šípky z kuše. Tentýž svist jsem pak zaslechl ještě dvakrát.

"Kupředu!" zvolal jsem. "Kupředu, Ubare nebes!"

Pták nedbal stíel a pokračoval v dostihu.

Koutkem oka jsem na zdi nad nejvyšším ochozem spatřil bojovníky na tarnech. Mohlo jich být snad padesát.

"Kupředu!" pobízel jsem. "Kupředu!" Tarn ještě zrychlil. "Kupředu, Ubare nebes!"

Pak jsem ke své hrůze spatřil, že jezdec červených i jezdec zelených obrátili své tarny a postavili se proti mně v levém středním kruhu, aby mi zabránili v průletu.

Z hlediště se ozývaly hlasité projevy nevole. V tu chvíli jsem si to neuvědomil, avšak díky skutečnosti, že jeden z těch mužů byl jezdcem zelených, všem divákům došlo, komu ubar vlastně straní. On, který měl být příznivcem zelených, zjevně vydal pokyn i jim, aby mi zabránili ve vítězství. Menicius na Šípu zatím pokračoval v dostihu.

Můj tarn narazil do obou ptáků plnou silou a za okamžik už jsme se ocitli ve víru jisker z tarnských bičků, rozevřených spárů, divokých skřeků a tlukotu křídel. Pak do nás narazil další pták, myslím, že to byl modrý, za ním ten, kterého vedl Toriánek, a nakonec ještě jeden.

Zelený tarn ze sebe vyrazil bolestný skřek a odpadl z klubka bojujících. Na krku měl krvavou ránu. Jeho jezdec se ho s nadávkami pokoušel přimět k poslušnosti. Červený jezdec proletěl kruhem. Také on, podobně jako Menicius z Port Karu a dva další jezdci, závodil i v osmém dostihu. Byl to onen malý bradatý muž, nyní do půl těla nahý. Na krku se mu houpal kostěný talisman pro štěstí.

Stříbrný tarn rovněž proletěl kruhem.

Můj tarn nyní bojoval s ptákem, který nepatřil k žádné z frakcí. Jeho jezdec mi uštědřil úder tarnským bičkem, který mě málem oslepil bolestí. Na okamžik jsem neviděl nic než spršku ohnivě žlutých jehliček. Udeřil jsem s nadávkami jeho tarna do zobáku vlastním bičkem. Ptáci divoce zakroužili kolem obručí a jen bezpečnostní řemeny nás oba udržely v sedle. Šermovali jsme tarnskými bičky, jako by to byly meče. Kolem nás sršely jiskry. A pak jsme se náhle ocitli za kruhem a oddělili se od sebe. Můj tarn by byl zůstal, aby svého soka zabil, avšak já ho přiměl k tomu, aby pokračoval v dostihu.

"Kupředu, Ubare nebes!" křičel jsem. "Kupředu!"

Před námi byli nyní tři ptáci, červený, stříbrný a žlutý.

V síti pod sebou jsem spatřil pestrobarevného tarna, který se nám jako první postavil do cesty. Křečovitě sebou škubal, ale dosud žil.

Kdesi za sebou jsem zaslechl výkřik a vzápětí zazněl soudcův gong. Některý z tarnů minul kruh. Letěl jsem rychle vpřed.

Nad hlavou mi zasvištěla další šipka z kuše.

"Kupředu!" křičel jsem. "Kupředu!"

Ubar nebes se na dráze mezi kruhy proměnil v černý blesk.

Na žerdích zbývalo ještě pět tarnských hlav, když jsem mezi kruhy předstihl stříbrného. Za další obrátkou jsem se dostal na úroveň červeného. Muž nemilosrdně bil svého tarna bičkem a kostěný talisman mu poletoval kolem krku. Když jsem ho míjel, spatřil jsem v jeho očích šílenství a zuřivost. Pokusil se mě při průletu kruhem vytlačit na ostrou obruč, avšak než mohl svůj úmysl uskutečnit, dostal jsem se před něho.

Radostně jsem vykřikl. Před mnou už byl jen jeden tarn, Menicia z Port Karu.

"A teď," řekl jsem, "leťme, Ubare nebes."

Pták vyrazil pronikavý skřek a jeho křídla začala bít vzduch v zuřivé touze po vítězství.

Přitiskl jsem se k jeho hrdlu. Před sebou jsem viděl ohnutou postavu Menicia z Port Karu na hřbetě Šípa, která se zdála stále větší a větší.

Na žerdích zbývaly čtyři hlavy.

Zasmál jsem se.

Velký černý tarn se řtil vpřed.

"Vítězství bude naše!" zvolal jsem.

Tarn letěl ještě rychleji.

Náhle jsem ke svému zděšení uslyšel kolem sebe výkřiky a tlukot křídel. Ze všech stran se ke mně blížili tarnští jezdci. Nesouhlasné projevy hlediště se z bouřičiho stadionu vznesly snad až k samotným oblakům na klidném modrém nebi.

Vytrhl jsem tučucký luk. V téže okamžiku mě obklopil snad tucet tarnských jezdců. Mnoho dalších navíc kroužilo kolem. Ubar nebes náhle vyrazil skřek, který vyděsil i mě. Přeběhl mi mráz po zádech. Nebyl to pouhý útočný skřek, nýbrž křik, který zároveň vyjadřoval radostné vzrušení a hrůznou touhu po boji a krvi. Ubar nebes se pustil do svých nepřátel ocelovými spáry a trhal je zobákem. S planoucím černým očima se vrhl do boje proti přesile, do boje, který mu dělal radost a který jediný tento majestátní dravec považoval za hodný sebe sama.

Malým lukem jsem rychle střílel šíp za šípem, dvacet ostatních šípů za půl ehnu. Tarnští jezdci se s námahou pokoušeli zasáhnout mě svými meči nebo bodnout těžkými kopími. Ubar nebes zatím trhal jejich tarny zobákem a drásal ocelovými spáry. Pocítil jsem, jak mi po krku stéká krev po zásahu bronzovým kopím do tváře. Paže, která toto kopí držela, se vmžiku ocitla v zobáku mého tarna a jezdec vyletěl ze sedla. Bezpečnostní řemeny praskly, jako by to byly tenké provázky.

Tarnští jezdci se tlačili jeden na druhého, překáželi si navzájem a byli skvělým terčem pro šipky mého tučuckého luku. Nakonec se zděšenými výkřiky obrátili své tarny a před námi se otevřela volná cesta.

"Dostih!" zvolal jsem. "Dostih!"

Ubar nebes k mému údivu okamžitě přestal bojovat, prodral se z obklíčení kroužících ptáků a vyrazil vpřed po dráze vyznačené kruhy.

Menicius z Port Karu se mi mezitím velmi vzdálil, avšak můj tarn, tichý, až na tlukot svých mocných křídel, s jiskřicím očima, zakrváceným zobákem a ocelovými spáry, ho začal znovu dohánět.

Zatímco jsme bojovali, předstihli nás čtyři tarni. Zbytek pole však za námi stále zaostával, anebo už dříve vypadl ze

závodu. Uslyšel jsem dvakrát zaznít soudcův gong na znamení, že dva tarni minuli kruh.

Rychle jsme proletěli kolem jednoho tarnu bez frakce.

Přede mnou byli dosud stříbrný, červený a modrý, stejně jako žlutý, vedený mým nepřítelem Meniciem z Port Karu.

Na vysoké žerdi zbývaly pouze dvě tarnské hlavy.

Těsně kolem mě zasvištěla další střela z kuše.

Na obrátce jsem se znovu setkal s tarnskými jezdci, kteří se mezitím stačili opět seskupit. Znovu a znovu jsem střílel z tučuckého luku a další tarnští jezdci zakoušeli drásavý polibek ostnaté oceli. Pak mi došlo všech čtyřicet šípů, které jsem měl v toulci.

Za mými zády se ozval jakýsi křik. Ohlédl jsem se a spatřil, jak vůdce tarnských jezdců dává svým mužům příkaz přeletět dělicí zídku. Měli se se mnou střetnout na protilehlé rovině.

Mezi jednotlivými kruhy jsem předstihl stříbrného a modrého.

Povšiml jsem si, že červený se mocně dotahuje na Menicia, který se ho snažil blokovat v kruzích na obrátce. Viděl jsem, jak kostěný talisman poletuje kolem hrdla vousatého jezdce červených. Vzpomněl jsem si na jeho šílené oči a zuřivé mávání tarnským bičíkem. Bez ohledu na ubarovo přání byl rozhodnut tento dostih vyhrát. Usmál jsem se.

Pak se náhle na levé rovině přede mnou vynořilo asi deset tarnských jezdců s pozvednutými zbraněmi. Ubar nebes se bez váhání vrátil přímo mezi ně s hrozivě rozevřeným zobákem a lehce prorazil jejich linii. Jezdci obrátili své tarny, avšak čtyři z nich s nadávkami zjistili, že jsou zapleteni do tučuckého lasa. Zatímco se snažili přeseknout silnou smyčku z bosčí kůže, tarni, vyděšení z toho, že se nemohou hýbat, vyrazili každý jiným směrem. Výsledkem bylo, že všichni čtyři skončili v síti. Zbylí však znovu přeletěli zídku, aby se se mnou utkali ještě jednou.

Na žerdi už zbývala pouze jediná tarnská hlava.

Zakroužil jsem nad hlavou tučuckou bolou.

Tarn se znovu probil skrz a dva jezdci se s křikem pokoušeli vyhnout letícím řemenům. Závaží tučucké boly dokáže rozbít lebku, kožený řemen uškrtit.

Jeden z jezdců na mě dotíral svým mečem. Odrazil jsem ho tarnským bičíkem. Všude kolem nás sršely jasné žluté jiskry.

Jeho tarn se odklonil stranou. Vrhel jsem bičík prudce přímo na dalšího ptáka, který na mě útočil seshora s roztaženými drápy. Oslepující záblesk zahnal na útěk i jeho. Vytáhl jsem meč, dvakrát ho zkrížil s pátým mužem a probodl ho. Šestý muž, vůdce tarnských jezdců, mi s nadávkami uvolnil cestu.

Na žerdi už zůstala jen poslední tarnská hlava.

"Ubare nebes," křičel jsem, "leť! Leť tak, jak jsi ještě nikdy neletěl!"

Bleskově jsme prolétli kruhy na obrátce a na rovině jsem spatřil, že žlutý s červeným se blíží ke kruhům na levé rovině. Ubar nebes vyrazil za nimi jako větrná smršť. Myslím, že na celém Goru se nenajde tarn, který by se mu vyrovnal.

"Har-ta!" křičel jsem. "Rychleji! Har-ta! Rychleji! Rychleji!"

V posledním kruhu levé rovinky se pak Ubar nebes vrátil přímo doprostřed mezi překvapeného červeného jezdce a Menicia, kteří byli sotva čtyři metry před ním. Meniciovy rysy byly poznamenány zuřivou nenávistí. Vytrhl cosi ze svého opasku. Červený se nás s nadávkami pokoušel vytlačit k hornímu oblouku ostré obruče. Při naší rychlosti bychom se o ni rozpoltili na dva kusy. Můj tarn s ním tvrdě bojoval o místo pod tyčí, nikoli pro boj samotný, ale proto, aby mohl pokračovat v dostihu. Koutkem oka jsem náhle postřehl pohyb Meniciovy paže. Instinktivně jsem se vrhl vpřed a přitiskl se k tarnovu krku. Zaslechl jsem zvuk tříštící se lahvičky a strašlivý výkřik bradatého muže, jenž si náhle začal drásat tělo a tvář svými nehty. Jeho tarn se poděšeně odklonil příliš vpravo a muž zavadil ramenem o tyč. Jeho řemínky se přetrhly a on spadl ze sedla do sítě, kde zůstal se sténáním ležet, zbrocený krví.

Zaslechl jsem děsivé prásknutí a na mé levé paži se objevily dvě krvavé rány. Tasil jsem meč a když útočný bič udeřil podruhé, přesekl jsem ho. Menicius zaklel a hodil po mně rukojeť, která o vlasek minula mou hlavu. Proletěli jsme prvním ze tří kruhů v poslední zatáčce. Menicius teď držel v ruce nůž, avšak když spatřil mou napřaženou ruku s kvivou, vytřeštil oči, vykřikl a provedl s tarnem obrat, abych ho nemohl zasáhnout. Můj tarn narazil do jeho a společně jsme proletěli druhým kruhem v poslední zatáčce, sedlo vedle sedla. Drželi jsme se vzájemně za zápěstí a snažili jsme se jeden druhému zkroutit ruku. Menicius vykřikl bolestí a upustil nůž. Zaslechl jsem soudcův gong. Oba dva jsme minuli poslední kruh. Zastrčil jsem kvivu za opasek.

"Nechtěl by Menicius z Port Karu raději závodit?" křikl jsem na něho a zakroužil s tarnem, abych se znovu pokusil zdolat poslední kruh. S nadávkami trhl za ovládací řemeny Šípa a ten skvělý tarn ihned zareagoval a proletěl spolu s Ubarem nebes posledním kruhem. Jediným mávnutím mohutných křídel dosáhl Ubar nebes vítězného hřadu, usedl na něj, pohodil hlavou a vyrazil ze sebe vítězný skřek. Zvedl jsem ruce nad hlavu.

Šíp obsadil druhý hřad pouhý okamžik za námi.

Křik diváků byl ohlušující.

Menicius si rozvázal sedlové řemeny, seskočil do písku a rozběhl se k ubarově lóži s rozpřaženými rukama.

Spatřil jsem, že v ubarově lóži stojí čtyři muži s kuši, kteří na Saphronikův povel vystřelili. Menicius, zasažen čtyřmi železnými střelami, se zatočil a padl do písku. Jeden ze střelců se zhroutil, probodnut šípem, který přiletěl odkudsi z hlediště. Cernus vyskočil a přivolał k sobě Taurentiány. Z ulic k nám doléhal nápěv písně o slávě Aru. Lidé v ochozech vstávali a zpívali s sebou.

"Přestaňte!" křičel Cernus. "Přestaňte!"

Zpěv však zněl stále hlasitěji.

Byl v něm hněv a triumf, vzdor a pýcha, hrdost mužů na své město, slavný Ar. Jeden z občanů strhl zelené prapory, jež zdobily lóži ubara a vrchního mudrce. Complicius Serenus na nejistých nohou opustil lóži. Další z občanů se rozběhl vpřed a nedbaje kuší Taurentiánů hodil na ubarovu lóži žlutý prapor. Jiný takový prapor skončil za zábradlím lóže, v níž

předtím seděl Complicius Serenus, vrchní mudrc Aru.
Cernus se neodvážil dát na tyto občany střílet.
"Přestaňte!" křičel zuřivě ze své lóže. "Přestaňte zpívat!"
Diváci však zpívali dál, přidávali se k nim další a další, až nakonec píseň burácela celým stadionem.
Tarni jeden po druhém dokončovali dostih, avšak nikdo jim nevěnoval žádnou pozornost.
Diváci byli zcela zaujati zpěvem, k němuž se přidávaly stále další a další hlasy, a další lidé vstávali ze sedadel.
Pak se otevřela brána vedoucí do arény a dovnitř začaly proudit zpívající davy občanů ze Stadionu mečů, v jejichž čele kráčet s přílbou na hlavě a mečem v ruce skvělý Murmillius, hrdina ze Stadionu mečů.
Přestože jsem nebyl z Aru, přidal jsem se i já v sedle svého černého tarna ke zpěvu písně o slavném Aru.
Cernus mi věnoval zlostný pohled.
Strhl jsem si koženou masku z hlavy.
Zděšeně vykřikl a zapotácel se. Dokonce i Saphronicus, kapitán Taurentiánů, zůstal ohromeně stát a nevěřicně kroutil hlavou.
Arénou kráčet Murmillius, provázen početnými zástupci svých zpívajících příznivců.
Stanul před ubarovou lóží. Gardisté na něho namířili své kuše.
Murmilius sňal přílbu, která tolik měsíců zakrývala jeho tvář. Cernus si zakryl oči dlaněmi. S výkřikem děsu odhodil plášť ubara, obrátil se a uprchl z lóže.
Gardisté odhodili své kuše do písku.
Saphronicus, kapitán Taurentiánů, svlékl fialový plášť a přílbu a sestoupil po schůdcích z lóže do arény. Tam před Murmilliem poklekl a položil mu k nohám svůj meč.
Murmilius pak vystoupil do ubarovy lóže, kde odložil svou přílbu na opěradlo křesla. Přes ramena mu přehodili plášť ubara a on usedl na trůn.
Muži kolem mě měli slzy v očích. Ani mé oči nezůstaly suché.
Slyšel jsem, jak se jakési dítě zeptalo svého otce: "Otče, kdo je ten muž?"
"To je Marlenus," odpověděl mu otec. "Vrátil se. On je ubar Aru."
Tisíce mužů na stadionu začaly opět zpívat. Sesedl jsem a přešel k mrtvému Meniciovi, probodenému čtyřmi střelami.
Vytáhl jsem z opasku jeho zabijácký nůž a hodil ho tak, aby se zapíchl do písku vedle těla. Na střence nože stálo:
"Hledal jsem ho. Našel jsem ho."
Pak jsem se vrátil k tarnovi. Meč jsem uložil zpět do pochvy, kvívu do opasku.
Znovu jsem nasedl.
Ještě zbývalo splnit jeden úkol v domě Cerna, bývalého ubara Aru.

Kapitola osmá

Končím svou práci v domě Cernů

Čekal jsem v sále Cernova domu, usazen v jeho vlastním křesle. Na stole přede mnou ležel můj meč.
Nebylo těžké dorazit do domu před ním. Měl jsem svého černého tarna. Nikdo se neodvažoval bránit mi v cestě, nehledě na to, že chodby domu Cernů byly nyní většinou prázdné. Zvěsti o tom, co se stalo na Stadionu mečů, zřejmě dostihly dům dříve než Stadion tarnů, který se nacházel mnohem dále.
Procházel jsem chodbami, jež byly většinou pusté. Občas jimi pokradmu proběhla otrokyně či nějaký ozbrojenec, kteří balili své věci, aby mohli utéct. Prošel jsem kolem většího množství vězňů, otroků i otrokyň. Někteří byli přikováni ke stěnám, jiní uzamčeni za mřížemi.
Suru jsem našel v jejím pokoji.
Ležela na slaměné rohoži otrokyně. Oblečená byla do oděvu svobodné ženy, na hrdle však samozřejmě stále měla kroužek. Oči měla zavřené a tvář velmi bledou.
Přiběhl jsem k ní a sevřel ji v náručí.
S námahou pootevřela víčka. Nepoznávala mě.
Zoufale jsem vykřikl.
"Byl to krásný chlapec," řekla. "Je to krásný chlapec."
Položil jsem ji a odtrhl kus z jejího roucha, abych ji mohl ovázat zápěstí.
"Zavolám někoho z kasty lékařů," zašeptal jsem jí do ucha. Alespoň opilý Flaminius by mohl být v domě.
"Ne," řekla a natáhla ke mně ruku.
"Proč jsi to udělala?" vykřikl jsem hněvivě.
Překvapeně se na mě podívala. "Kuure," oslovila mě jménem, pod nímž jsem byl v domě znám. "To jsi ty, Kuure."
"Ano," přisvědčil jsem. "Ano."
"Nechtěla jsem už žít jako otrokyně," řekla.
Plakal jsem.
"Pověz Ho-Tuovi," řekla, "že ho miluji."
Vyskočil jsem a rozběhl se ke dveřím. "Flaminie!" křičel jsem. "Flaminie!"
Zastavil jsem otrokyni, jež běžela kolem. "Přiveď Flaminia!" přikázal jsem jí. "Ať vezme krev! Sura musí žít!"
Otrokyně se rozběhla chodbou.
Vrátil jsem se k Suře. Její oči byly opět zavřené. Byla bledá. Její tep byl téměř nezatelný.

V místnosti jsem spatřil několik předmětů, s nimiž jsme hráli, kus hedvábí s nakreslenými poli a malé lahvičky s parfémem.

Sura ještě jednou otevřela oči a s úsměvem na mě pohlédla. "Je to krásný chlapec, že, Kuure?" zašeptala.

"Ano," odpověděl jsem, "je to hezký chlapec."

"Je to krásný chlapec," opravila mě s úsměvem a mírnou výčitkou v očích.

"Ano," řekl jsem. "Ano."

Pak Sura zavřela oči. Na tváři měla úsměv.

Flaminius vstoupil do místnosti téměř vzápětí. S sebou měl lékařskou brašnu a nádobu s krví. Jeho dech byl cítit pagou, ale oči měl střízlivé. Pohlédl na Suru a se zděšeným výrazem zůstal zaraženě stát.

"Rychle!" křičel jsem.

Odložil věci, které přinesl s sebou.

"Rychle!" křičel jsem.

"Cožpak nevidíš?" zeptal se. "Je mrtvá."

Flaminius poklekl vedle Sury se slzami v očích. Zakašlal a sevřel tvář v dlaních.

Povstal jsem.

Nyní jsem tedy čekal v sále domu Cernů. Byl prázdný. Rozhlédl jsem se po stolech a po dlážděné podlaze. Zrak mi padl na otrocké kruhy ve zdi, potom na čtvercovou jámu s pískem mezi stoly. Seděl jsem v Cernově křesle. Můj meč vytažený z pochvy ležel přede mnou na stole.

Z ulice ke mně doléhal křik, ale díky tlustým zdem domu Cernů mi připadal vzdálený. Občas jsem zachytil nářek písně o slávě Aru.

V sále byla tma, chlad a ticho. Trpělivě jsem čekal. Věděl jsem, že přijde.

Dveře se rozlétly a dovnitř vstoupilo pět mužů: Cernus, s vytřeštěnými očima a ztrhanými rysy, jemu v patách Philemon z kasty pisařů, dále muž, jenž velel padesátce tarnských jezdců, kteří proti mně bojovali na Stadionu tarnů, a dva taurentiánští gardisté.

Když muži vtrhli do sálu, povstal jsem za stolem, skryt v polotmě, uchopil jsem jilec meče oběma rukama a sledoval jsem je.

"Přišel jsem si pro tebe, Cerne," řekl jsem.

"Zabijte ho!" zařval Cernus na muže, který vedl tarna proti mně, a na druhé dva taurentiánské gardisty.

Vůdce tarnských jezdců po mně blýskl nenávisným pohledem, tasil svůj meč, ale pak ho vztekle odhodil na dlaždice. Cernus zuřivě vykřikl.

Druzí dva Taurentiáni jeden po druhém tasili své meče a rovněž je odhodili na dlaždice.

"Sleeni!" křel Cernus. "Sleeni!"

Tři Taurentiáni se obrátili a prchli.

"Vraťte se!" křičel Cernus.

Philemon z kasty pisařů zděšeně sledoval prchající gardisty a pak se i on otočil a utekl.

"Vraťte se!" ječel Cernus. "Vraťte se!" Potom se prudce obrátil čelem ke mně.

Mlčky jsem na něho hleděl. Výraz mé tváře musel být strašný.

"Kdo jsi?" vykřikl Cernus.

V tom okamžiku jsem zřejmě nevypadal ani jako Tarl Cabot, kterého Cernus znal, ale jako někdo jiný. Zdálo se, jako by nikdy neviděl tvář, jejíž oči na něho nyní chladně hleděly.

"Jsem Kuurus," řekl jsem.

Cestou ze Suřina pokoje jsem se zastavil v bytě, který jsem předtím dlouhé měsíce obýval. Tam jsem si znovu oblékl černou tuniku zabijáka a namaloval na čelo znak černé dýky.

"Zabiják?" řekl Cernus a hlas se mu zlomil.

Mlčel jsem.

"Ty jsi Tarl Cabot!" vykřikl. "Tarl Cabot z Ko-ro-by!"

"Jsem Kuurus," řekl jsem pevně.

"Na čele máš znak černé dýky," zašeptal Cernus.

"Patří tobě," odpověděl jsem.

"Ne!" vykřikl.

"Ano, Cerne," zopakoval jsem, "tobě patří znak černé dýky."

"Jsem nevinen!" kvílel.

Mlčel jsem.

"Menicius!" křičel. "To on zabil bojovníka z Thentisu! Ne já!"

"Vzal jsem zlato," oznámil jsem mu. O Suře jsem s ním nechtěl mluvit.

"Byl to Menicius!" zaječel.

"Ale ty jsi vydal rozkaz."

"Dám ti zlato!" zvolal.

"Nemáš nic, Cerne," řekl jsem klidně. "Všechno jsi ztratil."

"Nezabíjej mě," prosil. "Nezabíjej mě!"

"Ale ty jsi přece první meč v domě Cernů," zasmál jsem se. "Dokonce prý patříš ke kastě bojovníků."

"Nezabíjej mě!" kvílel.

"Braň se," vyzval jsem ho.

"Ne," řekl. "Ne. Ne."

"Vznešený, hrdý Cernus," posmíval jsem se mu.

"Ne," opakoval. "Ne. Ne."

"Dobrá," souhlasil jsem. "Odlož zbraň a vzdej se. Dohlédnu, aby ses v bezpečí dostal na ubarův dvůr, kde s tebou naloží spravedlivě a podle práva."

"Ano," skučel Cernus, "ano." Pokorně sáhl pod svůj plášť a vytáhl dýku. Pozorně jsem ho sledoval.

"Zemři!" vykřikl náhle a vrhl dýku proti mně. Očekával jsem to a uskočil stranou. Nůž se zabodl až po rukojeť do křesla, před nímž jsem stál.

"Výborně," poznamenal jsem.

Stál nyní přede mnou s mečem v ruce.

Oči mu svítily.

Radostně jsem vykřikl a přeskočil stůl.

Za okamžik už jsme zkřížili své meče.

Byl skvělý šermíř, velmi rychlý, obratný a silný.

"Výborně," ocenil jsem ho.

Pohybovali jsme se po sále, přeskakovali stoly i pískem vysypanou jámu mezi nimi.

Pak Cernus zakopl o stupínek a já mu přiložil meč na hrdlo.

"Nu," zeptal jsem se ho, "vybereš si mou ocel, nebo se necháš narazit na kůl spravedlnosti Aru?"

"Volím tvou ocel," odpověděl mi.

Ustoupil jsem a dovolil mu opět vstát. Bojovali jsme dál.

Po chvíli jsem ho zranil na levém rameni. Znovu jsem učinil krok zpět. Strhl si z těla plášť a stanul přede mnou pouze v domácí tunice přepásané řemenem. Z levého ramene se mu řinula krev.

"Vzdej se," vyzval jsem ho.

"Zemři!" zařval a vrhl se na mě.

Byl to skvělý výpad, avšak já ho odrazil a bodl ho do levého boku a do prsou.

Cernus se svalil na zem se skelným pohledem. Kašlal a plival krev.

Stál jsem bez hnutí nad ním.

Podíval se na mě a ztěžka dýchal. Zkrvaveným předloktím si otřel tvář.

"Sura je mrtvá," řekl jsem mu.

Vypadal překvapeně. "Nezabil jsem ji," vypravil ze sebe.

"Zabil jsi ji."

"Ne!" vykřikl.

"Je mnoho způsobů, jak může člověk zabít."

Zahleděl se na mě ztrhanou tváří, celý od krve.

Pomalů jsem přecházel kolem něj. Pohlédl přes rameno na dveře, za nimiž byly schody a chodba vedoucí do příbytku zvířete. Cernova tvář se náhle rozjasnila. Nastavil meč, jako by se chtěl bránit před mým útokem, ale místo toho se náhle zvedl a rozběhl se ke dveřím.

Nechal jsem ho otevřít je a vystoupit po schodech nahoru k ústí chodby.

Tam, zatímco já jsem byl dole ve dveřích, se zastavil. "Ochrání mě!" zavolal na mě. "Jsi hlupák, Tarle Cabote!"

Pak po mně hodil svůj meč. Ustoupil jsem stranou a meč dopadl neškodně na podlahu. Cernus se poté obrátil a vběhl do chodby.

Pomalů jsem vystupoval po schodech. Nahore jsem spatřil, že dveře na konci chodby jsou otevřené. Jak jsem předpokládal, žádní strážníci u nich nestáli. Na podlaze jsem spatřil krvavé stopy, které zde na svém útěku zanechal Cernus.

"Z tebe nikdy nebude dobrý hráč, Cerne," pomyslel jsem si.

Za otevřenými dveřmi na konci chodby se ozval strašlivý výkřik a pak ještě mručení a mlaskání.

Když jsem vstoupil do oné tajuplné místnosti za dveřmi s mečem připraveným k obraně, zvíře bylo pryč.

Proběhl jsem místností, za níž byla ještě jedna, daleko větší. Tato velká místnost měla stropní okno, jinak byly všechny čtyři stěny holé. Ve větší místnosti jsem ucítil pach tarna a ještě jiný, zvířecí, který jsem však neznal. Do zdi věže byl zasazen tarnský hrad. Podíval jsem se oknem ven. Vysoko na nebi jsem spatřil tarna a na jeho hřbetě cosi velkého, nahrbeného, s dlouhými hustými chlupy.

Obrátil jsem se a rozhlédl se po místnosti. Spatřil jsem pušku, která byla přinesena ze Země. U stěny stálo jakési složité zařízení, jež mi trochu připomínalo přístroje, které jsem před několika lety viděl v Hnízdě: složité ovládací panely, dráty, kotouče. Povšiml jsem si, že ciferníky jsou přizpůsobené organismu, který se orientuje především pomocí zraku. Na jakési stupnici mezi dvěma ryskami kmitaly jehly. Uprostřed celého zařízení blikal kužel. Sňal jsem z jednoho panelu podobný kužel a přiložil si ho k uchu. Ozývaly se z něho nesrozumitelné signály různé intenzity. Přicházely stále častěji a zněly stále naléhavěji. Náhle k mému překvapení ustaly. Chvilku bylo ticho. Pak jsem zaslechl podivný zvuk, který nemohl vyjít z lidského hrdla. Byl však zřetelný a znovu a znovu se opakoval.

Dal jsem kužel opět na místo. Ho-Tu vešel do místnosti se zakřiveným nožem v ruce. "Cernus?" otázal se.

Ukázal jsem na hadry a rozsápané tělo v rohu mezi odpadky a kostmi.

"Co víc jsi mohl udělat?" utěšoval jsem ho.

Ho-Tu na mě pohlédl.

"Sura," řekl jsem, "mě požádala, abych ti řekl, že tě milovala."

Ho-Tu přikývl. Oči se mu zalily slzami. "Jsem rád," zašeptal. Poté se otočil a opustil místnost.

Vedle rozsápaného těla mezi kostmi jsem spatřil řetěz se zlatým Cernovým medailonem potřísněným krví, na němž byl

zobrazen tarn s otrockými okovy ve spárech.

Vytáhl jsem ho a hodil ho proti panelu s kuželem, z něhož se stále ještě ozýval onen podivný dotaz.

Rozhlédl jsem se. V místnosti bylo cítit těžký zvířecí pach. Spatřil jsem síť, v níž ta věc zřejmě spala, a povšiml si její velikosti a síly vláken. Spatřil jsem tu malé krabice, přinesené z černých lodí, kovové kotouče, snad mnemonické nebo záznamní. Pomyslel jsem si, že pro kněze-krále by věci z této místnosti byly nesmírně cenné. Jistě by jim prozradily mnohé o jejich nepříteli.

Přistoupil jsem k panelu a sňal kužel, jehož prostřednictvím ke mně přicházel onen hlas. Povšiml jsem si, že na kuželi je jakýsi přepínač, a stiskl jsem ho. Hlas umlkl.

Přiložil jsem si kužel k ústům a promluvil do něj gorejsky. Neměl jsem tušení, s kým vlastně mluvím. Byl jsem si jist, že mé vysílání bude nějakým způsobem zaznamenáno a dříve či později pochopeno.

"Cernus je mrtev," řekl jsem. "Zvíře uteklo. Nikdo už vám neodpoví."

Stiskl jsem znovu přepínač. Kužel tentokrát mlčel.

Obrátil jsem se a opustil místnost. Zvenčí jsem ji zajistil závorou, aby do ní nikdo nevstupoval.

V sále domu Cernů jsem našel Flaminia. "Ho-Tu," řekl prostě.

Následoval jsem ho do Suřina pokoje. Na Suřině těle ležel mrtvý Ho-Tu s proříznutým hrdlem. Povšiml jsem si, že než se zabil svým zakřiveným nožem, sňal Suře kroužek domu Cernů.

Flaminus vypadal otřesen. Naše pohledy se střetly.

Flaminus sklopil zrak.

"Ty musíš žít," řekl jsem mu.

"Ne," zavrtěl hlavou.

"Máš před sebou úkol," naléhal jsem. "Ar má nového ubara. Musíš se vrátit ke své práci, svému výzkumu."

"Život znamená tak málo," povzdychl si.

"Co je smrt?" zeptal jsem se.

Pohlédl na mě. "Není nic," řekl.

"Jestliže smrt není nic," odpověděl jsem, "pak to málo, co život znamená, je ve skutečnosti mnoho."

Odvrátil se. "Ty jsi bojovník," pravil. "Máš své války, své bitvy."

"Ty také, jako lékař."

Naše pohledy se opět střetly.

"Dar-kosis," připomněl jsem mu, "dosud zabíjí."

Znovu sklopil zrak.

"Musíš se vrátit ke své práci," řekl jsem, "lidé tě potřebují."

Hoře se zasmál.

"To málo, co lidé mají," dodal jsem, "stojí za tvou lásku."

"Kdo jsem já, abych se staral o ostatní?" opáčil.

"Jsi Flaminus," řekl jsem, "který kdysi dávno miloval lidi a rozhodl se nosit zelené roucho kasty lékařů."

"Kdysi dávno," povzdychl si, "jsem takového Flaminia znal."

"Já," prohlásil jsem, "jsem ho poznal teď."

Zvedl hlavu a chvíli jsme hleděli jeden na druhého. V očích měl slzy.

"Miloval jsem Suru," zašeptal Flaminus.

"Ho-Tu také," řekl jsem. "A já svým způsobem též."

"Nezemřu," přikývl Flaminus. "Budu pracovat."

Odebral jsem se do svého bytu v domě Cernů. Zvenčí ke mně doléhala píseň o slávě Aru. Setřel jsem si z čela znak černé dýky.

Kapitola devátá

Ubarův dvůr

V Ústřední věži Aru, v níž se nachází ubarův palác a dvůr, jsem si ve vykázané komnatě oblékl opět tuniku bojovníka. Byla nová a čistá, jasně šarlatová, vyžehlená kulatými žehličkami, nahřátými nad ohněm. Kolem pasu jsem si zapnul řemen s pouzdrem. Jeho černá kůže, ozdobená mosaznými ornamenty, se leskla novotou. Do pouzdra jsem vsunul svůj starý meč, skvělou zbraň, kterou jsem měl už před lety při obléhání Aru. Usedl jsem na okraj kamenného lůžka, sklonil jsem se a zavazoval si sandály. Hup seděl na truhle u stěny se zkříženými nohama a bradou v dlaních. V místnosti bylo hodně světla.

"Jsem agent kněží-králů," sdělil mi Hup. "Od počátku jsem sledoval tvůj pohyb."

"Jsi také na straně Marlenu," připomněl jsem.

"Je to můj ubar," pokrčil rameny Hup. "A já měl tu čest pomáhat mu v návratu na trůn."

"Zajímalo by mě, zda se kněží-králové radují z takového obratu událostí."

"Jsou realisty."

"S Marlenem na trůně," podotkl jsem, "bude Ar nebezpečný."

Hup se usmál.

"Ar je vždy nebezpečný." Poškrábal se za uchem. "Rozhodně je lepší Marlenus než Cernus."

"To jistě," zasmál jsem se.

"Trvalo léta, než se Marlenus mohl vrátit," pokračoval Hup. "Nejprve se muselo stát mnoho věcí. Za časů Kazraka se nedalo mnoho dělat. Kazrak, ač nepřilíší výrazný a ke všemu cizinec, byl vážený vládce, poctivý muž, moudrý a statečný, který chtěl město pozvednout."

"A Marlenus?" opáčil jsem.

"Je Ar sám," odpověděl Hup, "se všemi chybami."

Přemýšlel jsem o znamenitém Marlenovi, rychlém, bystrém, rozhodném, tvrdohlavém, marnivém a pyšném, šermířském mistru, tarnském jezdcí, vůdci, který byl pro své stoupence larem a vždy zůstával v jejich srdcích jako ubar ubarů. Věděl jsem, že někteří muži byli ochotni dokonce opustit domovský kámen vlastního města a následovat ho do exilu, dát přednost vyhnanství a drsným horám před bezpečím vlastního města a žádali jenom to, aby směli jet po jeho boku a pozvednout v jeho jménu meč. Marlenus byl pro muže bůh a zvíře zároveň, vzbuzoval nejfanatičtější oddanost a nejzavilejší nenávisť. Je jen málo mužů, kvůli nimž by jiní muži bojovali pro pouhé právo s nimi zemřít, drsný bojovník Marlenus však mezi ně patřil. Marlenus by nikdy nemohl být druhý ve městě. A nyní se vrátil do Aru.

"Po svržení Kazraka a jmenování Mina Tentia Hinrabia správcem města," pokračoval Hup, "se Marlenův návrat stal účelným." Poškrábal se na nose a pohlédl na mě svýma nestejně velkýma očima. Větší, levé, bylo zelené, zatímco menší, pravé, modré. "Tou dobou už jsme měli ve městě síť agentů, mezi svobodnými i mezi otroky. Některé z nich snad znáš."

"Otrokyně Phais," vzpomněl jsem si, "a dívky z ulice Hrců jsou na vaší straně."

"Ano," přisvědčil Hup, "a byly velmi užitečné. Otrokyň mohou na rozdíl od svobodných žen chodit téměř kamkoli, sbírat informace a předávat zprávy. Málokdo má podezření, že dívka s kroužkem na hrdle má tajné poslání. Pokud je někdo zadrží, dostanou od něho většinou jen bití a musejí mu posloužit. Phais kdysi takto ztloukl Vancius, jeden z Cernových strážných. Myslím, že Marlenus jí ho daruje."

"Ubohý Vancius," poznamenal jsem.

"Všechny dívky z ulice Hrců nepochybně dostanou otroky," pokrčil rameny Hup.

Těm mužům jsem jejich osud nezavídal.

"Naším nejdůležitějším zdrojem zpráv," řekl Hup, "byly dívky v lázních, zejména Capaciánských. V lázních se ví téměř o všem, co se v Aru děje. Ty dívky byly nedocentitelné jak při získávání zpráv, tak jako zprostředkovatelky. Právě prostřednictvím dívek z lázní jsme předali zprávu o povstání těm, o nichž jsme věděli, že budou stát za Marlenem."

"Byla dívka jménem Nela," otázal jsem se, "z bazény Modrých květín mezi Marlenovými lidmi?"

"Byla jejich vůdkyní," řekl Hup.

"To mě těší," přikývl jsem.

"Ona i ostatní dívky z lázní, které pracovaly pro Marlenu, už byly osvobozeny," dodal Hup.

"To je dobře." Pohlédl jsem na něho. "Ale co dívky, které nepracovaly pro Marlenu?"

Hup se zatvářil překvapeně.

"Stále nosí na krku své řetězy a slouží v lázních jako otrokyně."

"V přestrojení za Murmillia," poznamenal jsem, "si ve městě, kde všechno spělo k horšímu a kde bujel zločin a úplatnost, získal Marlenus z Aru stoupence."

"Dal mužům z Aru něco, co mohli obdivovat," řekl Hup, "tajemného a nepřemožitelného hrdinu, který v nich rozněcoval obrazotvornost. Získal si město na svou stranu."

"A oceloví," vzpomněl jsem si, "nová frakce, hráli svou roli při omezení Cernova vlivu a nakonec i jeho pádu."

"Ovšemže," přisvědčil Hup. "Z ocelových jsme chtěli vytvořit novou nezávislou frakci, která by, podobně jako Murmillius na Stadionu mečů, rozněcovala obrazotvornost mužů a získala si přízeň tisíců Arejců všech politických názorů a frakcí. Navíc měla být nástrojem k porážce žlutých. Počítali jsme s tím, že až bude zřejmé, že oceloví jsou hrozbou pro žluté, Cernovu tajnou frakci, projeví se veřejně jeho skutečné zájmy. To se skutečně stalo při ubarově dostihu. Dostihoví příznivci v Aru to samozřejmě pokládali za proradnost a obrátili se proti němu. Nejvíce rozezlení byli příznivci zelených a ocelových. Pak Marlenus vstoupil na Stadion tarnů jako Murmillius, následován tisíci mužů. Proti Cernovi se postavili muži na Stadionu mečů i Stadionu tarnů a v obou případech to bylo kvůli krutosti a věrolomnosti muže, jehož dosud ctili jako ubara. To vše spolu s rostoucí nespokojeností s vládou a bezpečností ve městě, vzpomínkami na velikost Aru, když Marlenus nosil medailon nejvyššího úřadu a před Arem se třásla všechna města Goru, postavilo muže na naši stranu."

"Na stranu Marlenu," poopravil jsem ho.

"Jde nám o společnou věc," pokrčil rameny Hup. "Marlenovi jde o věc Aru. Marlenus je město. On je Ar sám."

Mlčel jsem. Vzpomněl jsem si na Marlenovu dceru Talenu, již jsem poznal před mnoha lety. V Aru o ní nikdo nevěděl víc, než bylo známo v Ko-ro-bě nebo Hnízdě kněží-králů.

Hup seskočil z truhly.

"Pojď," vybídl mě, "půjdeme k ubarovu dvoru."

Pohlédl jsem na něj.

"Ubarův dvůr," prohlásil jsem, "se obejde i beze mě. Brzy musím opustit Ar."

Neměl jsem příliš chuti hrát se na výsluní Marlenovy slávy či přijímat pocty, jimiž by mě snad hodlal při své velkorysosti zahrnout.

Bylo mi smutno.

Marlenus se ke mně choval vlídně. Včera večer se do mého pokoje dostavil strážný.

"Privádím ti děvče," řekl mi ten muž, "které ti zaváže sandály a nalije vína."

Poslal jsem ho pryč a ani jsem se na tu dívku nepodíval. Slunný pokoj, šarlat mé tuniky ani nový opasek s mosaznými ornamenty pro mě neznamenal nic. Chtěl jsem být sám.

Věc kněží-králů úspěšně pokročila. Návrat Marlena na arejský trůn se stal skutečností. Ale kromě toho jsem se už vlastně neměl z čeho radovat.

"Prosím," opakoval Hup, "doprovod' mě k ubarovu dvoru." Pohlédl jsem na něho a usmál jsem se. "Dobrá, můj malý příteli," svolil jsem.

Vydali jsme se na dlouhou cestu chodbami a sály Ústřední věže, jež sama o sobě byla malým městem. Chvillemi jsme kráčeli po šikmých točitých plošinách, které místy přecházely ve schody, a stoupali jsme stále do vyšších a vyšších podlaží věže. Jindy naše cesta vedla chodbami s mramorovou podlahou s úzkými okny, jimiž nebylo možné se protáhnout, avšak která byla dost široká, aby mohla sloužit jako střílny. Skrz ně jsem viděl modré dopolední nebe a slyšel gongy oznamující tomuto světu, že arejský lid se raduje. Pak se naše cesta znovu obrátila dolů do sálů zdobených tapiseriemi a osvětlených zářícími koulemi, jaké se v soukromých obydlích téměř nevidí. Většina dveří byla opatřena velkými zdobenými zámky, jež jsou v severních městech běžné. Zbytek zajišťovaly jen osobní uzly; místnosti za těmito dveřmi zřejmě patřily méně důležitým dvořanům, služebníkům nebo prostým otrokům.

V sálech jsme se setkávali s mnoha lidmi, kteří nás po gorejském způsobu zdravili pozvednutím pravé ruky s dlaní obrácenou k sobě a slovem "tal". Jejich pozdravy jsme opětovali.

V Ústřední věži se nenacházel ani jediný Taurentián. Bývalá garda byla rozpuštěna a vyhnána z města. Den předtím jim před velkou bránou odebrali fialové pláště a přilby a zlomili jim meče. Prostí bojovníci je poté v doprovodu flétníků vyvedli jeden pasang za hradby Aru a vykázali je z okolí města. Jejich kapitán Saphronicus a další vysocí důstojníci, včetně Seremida z Tyru, který nahradil Maxima Hegesia Quintilia ve funkci velitele ozbrojených sil Aru, byli vzati do želez a uvrženi do kobek Ústřední věže. Palácovou gardu nyní tvořili bojovníci, kteří bojovali na Marlenově straně. Jejich přilby a pláště se příliš nelišily od oděvu ozbrojených sil Aru. Od Hupa jsem se dozvěděl, že příslušníci palácové gardy se budou střídát, aby se cti sloužit přímo ubarovi dostalo co největšímu počtu bojovníků, a zřejmě také proto, aby žádná frakce nemohla časem gardu ovládnout. Plat gardistů byl podstatně snížen, snad aby ještě více vyniklo čestné poslání této služby a aby mezi palácovou gardou a obyčejnými vojáky nevzrůstala řevnivost.

Většina lidí, s nimiž jsme se setkali v Ústřední věži, pocházela z nižších kast. Výjimkou byl velký počet písařů. Spatřil jsem i dva lékaře. Občas se v některém ze sálů objevila otrokyně. Otrokyňe patřící městu Aru nosí krátký šedý úbor a šedý kroužek. Až na barvu se její úbor neliší od oděvu běžné otrokyně. Kolem levého kotníku má městská otrokyně obvykle šedý ocelový pásek, k němuž je připojeno pět jednoduchých zvonečků z šedého kovu. Běžný úbor otrokyně býval před mnoha lety v Aru, Ko-ro-bě a několika dalších severních městech bílý s jednobarevnými šikmými pruhy. Postupem času se však styl měnil. Nyní mají otrokyně úbor obvykle do pasu prostřihávaný a bez rukávů. Úbor otrokyň podléhá módě, podobně jako střih tunik a rouch. Usmál jsem se. Jeden z Marlenových výnosů, vydaný v průběhu vítězné hostiny, se týkal zvýšení lemu beztak kratičkových úborů městských otrokyň o dva horthy, tedy asi o pět centimetrů, což bylo přivítáno bouřlivým jásotem opilých přítomných. Předpokládal jsem, že od dnešního rána se tímto výnosem budou řídit i soukromí majitelé otroků. Na úboru děvčat, které jsem míjel, byl účinek výnosu patrný. Arejské městské otrokyně mívají kratší vlasy a nosí je sčesané dozadu, zatímco běžné otrokyně nosí vlasy dlouhé a rozpuštěné. "Byl Philemon zajat?" zeptal jsem se Hupa, když jsme kráčeli jedním ze sálů.

Hup se zasmál. "Ano," přisvědčil. "Chtěl se skrýt v Cernových soukromých komnatách."

"Řekl mi," poznamenal jsem, "že do nich chodí opisovat dokumenty."

Hup se znovu zasmál.

"Zřejmě nebyl s Cernovými komnatami obeznámen tak, jak se ti snažil namluvit."

Tázavě jsem na Hupa pohlédl.

"Při pokusu vniknout do Cernových komnat," vysvětloval Hup, "spustil propadlo a skončil v sedm metřů hluboké jámě, odkud jsme ho vytáhli ven."

Zasmál jsem se.

"Nyní je v řetězech na cestě do Sardaru spolu s věcmi, které jsme našli v místnosti zvířete a které byly dopraveny z černých lodí. Až ho budou kněží-králové vyslýchat, nepochybně vyzradí vše, co ví, ale předpokládám, že ty věci jim řeknou ještě víc než Philemon."

"Ta zvláštní kuše byla rovněž odeslána do Sardaru?" zeptal jsem se. Myslel jsem tím samozřejmě pušku.

"Ano," přisvědčil Hup.

"Co udělají s Philemonem, až se od něho v Hnízdě dozvedí vše, co bude potřeba?"

"Nevím," pokrčil rameny Hup. "Možná zůstane jako otrok."

Kráčeli jsme strohou chodbou vyloženou jednoduchými koberci. Povšiml jsem si, že dveře tu jsou zajištěné pouze osobními uzly. Zde se zřejmě nacházely pokoje otrokyň, vybavené nanejvýš slaměnou rohoží, umývadlem a malou truhlicí, do níž se sotva vejde jejich oděv a několik dalších nezbytností, jako je talíř a šálek.

Prohlížel jsem si uzly, kolem kterých jsme procházeli.

Zanedlouho poté jsme vkročili do velkého sálu s kopulí, osvětleného zářícími koulemi. Na vysokém kamenném pódiu s několika stupni stál mramorový trůn ubara Aru. Když jsem vstoupil, bojovníci mi vzdali poctu tasenými meči. Vrátil jsem jim pozdrav pozvednutím ruky.

Sál byl plný mužů nejrůznějších kast, vysokých i nízkých. Na trůnu samém seděl ve fialovém oděvu vznešený a skvělý Marlenus, ubar Aru, ubar ubarů. Po jeho boku a na stupních pódia stáli prostě oděni bojovníci, kteří s ním v roce 10110 odešli do exilu Voltaiských hor a sdíleli jeho osud psance. Nyní se společně s ubarem těšili ze slavného návratu. V místnosti nebyl jediný mudrc. Pomyslel jsem si, že jejich vliv v Aru skončil, alespoň na ubarově dvoře. Marlenus pozvedl ruku na pozdrav. "Tal," řekl.

"Tal," pozdravil jsem, "Marlene z Aru."

Postavili jsme se s Hupem na stranu a přihlíželi jsme dění na ubarově dvoře.

Mnoho bylo poct a vyznamenání, jež Marlenus udělil svým věrným, Mnoho mužů bylo nově jmenováno do důležitých městských úřadů.

Na některé záležitosti si vzpomínám jasně, na jiné už méně. Bývalý kapitán Taurentiánů Saphronicus, jeho vysocí důstojníci a Seremides z Tyru, jenž před časem nahradil Maxima Hegesia Quintilia ve funkci velitele ozbrojených sil Aru, byli předvedeni v železech před ubara. Nežádali o milost, a ani ji nedostali. Ubar rozhodl, že mají být dopraveni do Port Karu a prodáni na galeje.

Před ubarovým trůnem stanul také Flaminius. Ubar mu odpustil, že pracoval pro dům Cernů a Flaminius ho požádal o svolení, aby směl zůstat ve městě. Hodlal se vrátit ke svým výzkumům.

Za radostných výkřiků ubarových mužů pak bylo do sálu rychle uvedeno asi dvě stě dívek v kratičkých šedých úborech arejských otrokyň, převázaných v pase šedou šňůrkou a s šedými kovovými kroužky na hrdlech. Byly bosé a každá z nich měla na levém kotníku šedou kovovou pásku s pěti šedými zvonečky. Vlasy měly střižené nakrátko a sčesané dozadu po způsobu městských otrokyň. Zápěstí měly spoutaná za zády šedými náramky. Byly spojeny do dlouhých řad asi metr dlouhými řetězy, připevněnými ke kroužku z obou stran, až na první a poslední dívku v řadě. "Zde jsou nejlepší otrokyně z domu Cernů," pravil Marlenus a velkoryse pokynul k oněm dvěma stovkám děvčat.

Marlenovi stoupenci v sále přijali jeho slova s jásotem.

"Vyberte si svou otrokyni," vyzval je.

Muži se rozběhli k dívkám, aby se zmocnili těch, které se jim nejvíce líbily.

Ozývaly se potěšené výkřiky, hlasité námitky a smích. Když si muži vybrali, dostali klíče od kroužků, náramků a kotníkového pásku a dívky byly uvolněny ze společného řetězu. Písaři u připravených stolků doplnili a potvrdili doklady a dívky byly převedeny z majetku města do vlastnictví jednotlivých občanů. V místnosti se rozhostilo ticho, když do sálu přivedli ještě jednu dívku. Byla oblečena stejně jako ostatní, do kratičkého šedého úboru arejské městské otrokyně. Zápěstí měla spoutaná za zády a zvonečky na jejím kotníku lehce cinkaly. Za ní kráčeli dva bojovníci. Každý z nich držel něco přes metr dlouhý řetěz, připevněný k jejímu šedému kroužku. Když vstoupila na dlaždice před ubarovým trůnem, zachvěla se, poklekla a sklonila hlavu. Bojovníci s řetězy zůstali stát vedle ní.

"Otrokyně," oslovil ji Marlenus.

Dívka pozvedla hlavu. "Pane?"

"Jak se jmenuješ?" otázal se jí.

"Claudia Tentia Hinrabia," zašeptala.

"Jsi poslední z Hinrabiánů?"

"Ano, pane," odpověděla a sklonila opět hlavu, protože nesnesla přísný pohled Marlena, svého ubara.

"Když byl tvůj otec správcem," pravil Marlenus, "mnohokrát se tajně i zcela otevřeně pokoušel mě zničit. Mnohokrát vyslal zabijáky, zvědy a tarnské jezdce do Voltaie, aby pobili mě i mé muže."

Dívka se třásla a mlčela.

"Byl to můj nepřítel," dodal Marlenus.

"Ano, pane," zašeptala.

"A ty jsi jeho dcera."

"Ano, pane." Dívka se bezmocně třásla v poutech městské otrokyně. Bojovníci vedle ní vypadali mohutní a silní.

Potom položila hlavu na dlaždice.

"Mám tě dát mučit a veřejně narazit na kůl?" otázal se Marlenus.

Dívka se roztřásla ještě víc.

"Nuže?" naléhal Marlenus.

"Cokoli si pán bude přát," zašeptala.

"Anebo snad," uvažoval nahlas Marlenus, "by bylo mnohem zábavnější ponechat si tě jako otrokyni rozkoše."

Dívka se neodvažovala zvednout hlavu. "Cokoli si pán bude přát," zašeptala.

"Nebo tě mám osvobodit?" zamyslel se Marlenus.

Překvapeně vzhledla.

"Mohl bych tě pak držet v komnatách Ústřední věže ne jako otrokyni, ale jako vězeňkyni, urozenou ženu, kterou bych v budoucnu dal podle vlastního uvážení některému muži."

V očích měla slzy.

"Tak by mohla Hinrabiánka alespoň posloužit zájmům Aru," prohlásil Marlenus.

"Tak bych byla ještě více ztotočena než nejposlednější otrokyně," zašeptala.

"Osvobodím tě," prohlásil Marlenus, "ale tak, abys mohla jít, kam se ti zlíbí, a dělat, co budeš chtít."

Vytřeštila oči a překvapeně se na něho podívala.

"Město ti bude vyplácet důchod," pokračoval, "z kterého budeš moci hradit potřeby ženy z vysoké kasty."

"Ubare!" zvolala. "Ubare!"

Marlenus se obrátil ke strážným, kteří ji přivedli. "Dohlédněte, ať je ve všech ohledech zaopatřena jako dcera bývalého správce Aru."

Když Claudii vyprovázeli ze sálu, rozplakala se.

Zbývalo však ještě rozhodnout o dalších věcech. Vzpomínám si, že na pořad mimo jiné přišla i otázka, jak naložit se stovkou exotických otrokyň z domu Cernů, dívek v bílých řízách, které vyrůstaly, aniž by věděly o existenci mužů.

"Nevědí nic o otroctví," řekl Marlenus. "Neučme je to teď."

Rozhodl, aby s dívkami zacházel vlídně a postupně jim s největší citlivostí, jakou tento drsný svět dovoloval, představili skutečný Gor a začlenili je do rodin bez otroků.

Já jsem obdržel tisíc zlatých tarnských mincí za vítězství v Ubarově dostihu. Osm set z nich jsem věnoval Flaminiovi,

aby mohl znovu zahájit výzkum.

"Pusť se do svých vlastních bitev, lékaři," řekl jsem mu.

"Jsem ti vděčný, bojovníku," odpověděl.

"Budeš mít dostatek spolupracovníků?" zeptal jsem se, když jsem si vzpomněl, jak mi vyprávěl o nebezpečí, jemuž se on i jeho společníci vystavovali, a o nepřátelství mudrců.

"Už se mi nabídl osm vzdělaných a věhlasných výzkumníků," řekl Flaminius. Pak mi věnoval zvláštní pohled. "A mezi prvními byla žena z kasty lékařů, která získala všechny ostatní. Prý pochází z Treve."

"Žena jménem Vika?" otázal jsem se.

"Ano," přisvědčil. "Znáš ji?"

"Kdysi jsem ji znal," řekl jsem.

"Má mezi lékaři ve městě vysoké postavení," prohodil Flaminius.

"Myslím, že v ní najdeš skvělou spolupracovnici," řekl jsem.

Potřásl jsme si rukama.

Ze zbývajících dvou set tarnských mincí za vítězství v Ubarově dostihu jsem si ponechal jen jeden. Ostatní jsem použil na vykoupení Melanie, jež sloužila v Cernově kuchyni, a zařídil jsem jí slušné živobytí. Jako otrokyně měla jen nepatrnou cenu, a tak jí zůstalo dost peněz, aby si mohla otevřít v Aru tkalcovskou dílnu, nakoupit materiál a najmout dělníky ze své kasty, kteří by jí pomáhali v práci.

Poslední tarnskou minci jsem vtiskl do dlaně slepému Qualiovi, hráči, jenž byl rovněž přítomen na ubarově dvoře, neboť podobně jako Hup, pomáhal Marlenovi.

"Ty jsi Tarl Cabot?" otázal se.

"Ano," přisvědčil jsem, "týž, kdo přišel do Aru v přestrojení za Kuura, a tento tarnský zlaťák ti dávám za dávné vítězství nad vinařem poblíž velké brány Aru. Tehdy jsi nechtěl přijmout mé zlato, protože jsi ho považoval za černé." Qualius se usmál a vzal si zlatou minci. "Vím, že zlato od Tarla Cabota není černé. Přijímám tvé zlato a je to pro mě čest."

"Zasloužil sis ho," ujistil jsem ho.

Na ubarově dvoře jsem se setkal i s Nelou, jež pracovala v lázních, a také s několika dalšími dívkami. Políbil jsem ji. Měla velkou radost z nabyté svobody, stejně jako Phais a další dívky z ulice Hrců, které rovněž pracovaly pro Marlenu. Ubar vyhověl jejich žádosti a daroval jim několik strážných z domu Cernů, mezi nimi Vancia. Strážným jsem nezáviděl. Až se jich dívky nabaží, budou je moci prodat komukoli a za jakoukoli cenu.

Chystal jsem se opustit ubarův dvůr.

"Ještě nechod," přemlouval mě Hup.

"Nesmysl, malý příteli," usmál jsem se.

Vyšel jsem ze sálu a vracel se do svého pokoje. Asi za hodinu jsem měl na černém tarnovi odletět z Aru. Má práce v tomto městě byla skončena.

Když jsem sám kráčet přes sály Ústřední věže Aru, cítil jsem v srdci smutek a prázdnotu.

V tolika věcech jsem zklamal.

Procházel jsem chodbu za chodbou a vracel se stejnou cestou, jakou jsem předtím přišel k ubarovu dvoru.

Míjel jsem různé dveře, většinou opatřené zdobenými zámky. Jiné dveře byly zabezpečené pouze osobními uzly nevýznamných lidí, snad dokonce otroků.

Za hodinu jsem měl opustit město.

Náhle jsem se zarazil při pohledu na malá úzká dřevěná dvířka vedoucí nepochybně do příbytku otrokyně.

Ohromeně jsem zůstal stát a zachvěl jsem se.

Zíral jsem na osobní uzel zajišťující onen skromný vchod.

Padl jsem před dvířky na kolena. Ochromeně, jakoby cizími prsty, jsem se dotkl uzlu.

Byl to složitý uzel, ženský, s hravými drobnými smyčkami.

Země se pode mnou zatočila.

Byl to krásný uzel.

Bez dechu jsem začal uzel opatrně rozvazovat a počítal každou smyčku a obrat. Stačilo mi rozvázat jen malou část. S výkřikem jsem vyskočil, obrátil jsem se a rozběhl se jako šilený chodbami zpět k ubarovu dvoru. Otrokyně na mě hleděly, jako bych se pomátl. Muži mi raději ustupovali z cesty. Slyšel jsem rozčilené výkřiky. Já však běžel stále vpřed a nezastavil jsem se, dokud jsem znovu nevtrhl do sálu s kopulí, kde byl ubarův dvůr.

Tam, před ubarovým trůnem, stály v krátkých úborech arejských městských otrokyň dvě dívky.

Hup mě uchopil pevně za ruku.

Dívky byly zbaveny okovů, aby mohly být darovány bojovníkům.

V šedých úborech, s vlasy sčesanými dozadu, šedými kroužky a kovovými pásky s pěti jednoduchými zvonečky kolem levých kotníků vypadaly nádherně.

Jedna z dívek byla štíhlá a křehká a měla hluboké šedé oči. Druhá měla tmavé oči i vlasy a postavu, jako by byla z chovu otrokyně rozkoše.

Dva bojovníci, kteří si činili nárok na tyto dívky, byli Relius a Ho-Sorl.

Ohromeně jsem pohlédl na Hupa.

Hup se na mě usmál. "Kněží-králové a jejich lidé nejsou tak hloupí, jak by si někdo mohl myslet."

"Ale ty dívky koupil Samos z Port Karu," vykotal jsem.

"Přirozeně," odpověděl Hup. "Samos je agentem kněží-králů, jejich agentem v Port Karu."

Nebyl jsem mocen slova.

"Už dlouho bylo zřejmé, že se Cernus pokusí ty dívky prodat spolu s ostatními barbarkami během Slavnosti lásky v

Curuleánském domě," usmál se Hup. "Protože jsme nechtěli, aby Vella padla do špatných rukou, padlo rozhodnutí ji koupit a druhé dvě dívky s ní."

"Philemon," připomněl jsem si, "nám řekl, že Vellu koupí agent kněží-králů."

"Netušil, jak jsou jeho slova pravdivá."

"Kde je Elizabeth?" zeptal jsem se.

"Elizabeth?" opáčil Hup.

"Vella," opravil jsem se.

"Není tady," odpověděl Hup.

Naléhal bych na toho malého chlapíka, aby mi řekl víc, ale v té chvíli mi zrak padl na Relia, který stál před Virginíí. Jemně ji uchopil prsty za bradu a její hluboké oči se střetly s jeho. Rty měla lehce pootevřené. Sklonil se k ní a něžně ji políbil. Položila si hlavu na jeho rameno. Sňal jí z hrdla kroužek otrokyně.

"Ne," řekla. "Prosím, ne!" Pohlédla na něho, náhle vyděšena. "Ne!" vykřikla. "Nech si mě! Nech si mě!"

"Chtěla by ses stát družkou bojovníka?" zeptal se Relius.

"Družkou?" podívala se.

Relius pokýval hlavou a jemně ji objal. Hleděla na něho, jako by nechápala, co jí právě řekl.

"Relius doufá," řekl, "že svobodná žena Virginia by mohla mít ráda prostého bojovníka, který ji velmi miluje, a přijmout ho za svého druha."

Nebyla schopná slova. Do očí jí vstoupily slzy. Plakala a smála se zároveň.

"Vypij se mnou pohár na znamení, že se stáváš mou svobodnou družkou," řekl Relius poněkud stroze.

"Ano, pane," přikývla Virginia, "ano!"

"Relie," opravil ji.

"Miluji tě!" zvolala. "Miluji tě, Relie!"

"Přineste víno!" poručil Marlenus.

Víno bylo přineseno a Relius s Virginíí se společně napili. Měli oči jen jeden pro druhého.

Když ji odnášel v náručí ze sálu, plakala štěstím.

Přítomní na ubarově dvoře jim provolávali slávu.

Phyllis se s rozzářenými očima obrátila k Ho-Sorlovi. Přála Virginii to štěstí a teď očekávala, že jí Ho-Sorl rovněž sejme z hrdla ponižující ocelový kroužek otrokyně.

"Miluji tě, Ho-Sorle," řekla. "A přijmu tě za svého druha!"

"Druha?" opáčil Ho-Sorl.

"Samozřejmě, že druha," odsekla, "ty zvíře!"

Ho-Sorl vypadal překvapeně.

"Jistě jsi neměl v úmyslu ponechat si mě jako otrokyni!" vykřikla.

"To jsem měl v úmyslu," přiznal Ho-Sorl.

"Zvíře!" vykřikla. "Zvíře!"

"Chceš tuto otrokyni?" ozval se Marlenus z trůnu.

"Ať se podrobí, komu bude chtít," zívł Ho-Sorl.

"Dobrá," souhlasil Marlenus, "nuže, dívka, přijmi svého pána."

"Ubare!" vykřikla.

"Anebo se vrať do ohrad městských otrokyň."

Phyllis se na něho překvapeně podívala.

"Vol!" vybídl ji Marlenus.

Phyllis se zuřivě rozhledla kolem. Pak vztekle poklekla před Ho-Sorlem, sklonila hlavu, natáhla ruce a překřížila je v zápěstí, aby jí je mohl svázat.

Tak rozlícenou ženu jsem vídal jen zřídka.

"Nuže?" zeptal se Ho-Sorl.

"Otrokyně Phyllis se podrobuje bojovníkovi Ho-Sorlovi," vykřikla.

"Z Aru," dodal Ho-Sorl.

"Otrokyně Phyllis se podrobuje bojovníkovi Ho-Sorlovi z Aru!" opravila se Phyllis.

Ho-Sorl mlčel.

Phyllis vztekle vzhledla.

"Prosíš, aby ses mohla stát mou otrokyní?" otázal se jí Ho-Sorl.

Do očí jí vstoupily slzy. "Ano," řekla, "prosím, abych se mohla stát tvou otrokyní!"

"Dlouho jsem na tuto chvíli čekal," řekl Ho-Sorl.

Usmála se, přestože v očích se jí zaleskly slzy. "Já také," odpověděla. "Od okamžiku, kdy jsem tě poprvé spatřila, jsem toužila před tebou pokleknout a prosit, abych se mohla stát tvou otrokyní."

Ubarův dvůr znovu zahřměl nadšením.

Phyllis s rozzářenou tváří natáhla k Ho-Sorlovi ruce a očekávala, že jí pomůže vstát jako svobodné ženě a své budoucí družce.

"Miluji tě, Ho-Sorle," řekla.

"Přirozeně," odpověděl Ho-Sorl.

"Cože!" vykřikla.

Na zápěstích jí zaklaply otrocké náramky.

Přitáhla si zápěstí k sobě a spatřila, že jsou pevně spoutaná ocelí. Nevěřicně si je prohlížela. Pak pohlédla na Ho-Sorla. "Zvíře!" vykřikla. Vyskočila a ohnala se po něm svými spoutanými zápěstími, avšak on se jejímu úderu snadno vyhnul, uchopil ji jednou rukou a přehodil si ji přes rameno. Divoce se zmítala a bušila mu pěstmi do zad.

"Nenávidím tě," křičela. "Nenávidím tě, ty zvíře, ty velké zvíře!"

Ho-Sorl si za všeobecného veselí odnášel ze sálu svou kořist, rozkošnou, zmítající se otrokyni, slečnu Phyllis Robertsonovou. Dalo se očekávat, že Ho-Sorl, jemuž bylo těžké se zavděčit, bude velice náročný pán. Marlenus poručil, aby do bojovníkova pokoje donesli víno, otrocké řetězy a průsvitné šarlatové taneční hedvábí.

Předstoupil jsem opět před trůn. Marlenus, ubar Aru, na mě pohlédl.

"Přišel sis pro své pocty a vyznamenání?" otázal se.

Beze slova jsem před ním stál.

"Ar je tvým velkým dlužníkem," řekl. "I já, Marlenus, jeho ubar, ti vděčím za mnohé."

Přikývl jsem na znamení souhlasu s jeho výrokem.

"Těžko povědět, jaká by měla být odměna za skvělé služby, jež nám prokázal Gladius z Cosu."

mlčel jsem.

"Anebo za činy, které pro nás vykonal Tarl z Ko-ro-by, v písních nazývaný Tarl z Bristolu."

To byla pravda. Marlenus a Ar mi dlužil mnohé, přestože já si nepřál téměř nic.

"Dostaneš tedy po zásluze, co ti patří," pravil Marlenus.

Stál jsem před trůnem a hleděl na Marlenu, larla mezi muži, ubara Aru, ubara ubarů.

Obrátil ke mně svou výraznou tvář a věnoval mi pronikavý pohled.

K mému úžasu mu přinesli chléb, sůl a malé hořící polínko.

Někteří ze shromážděných zděšeně vykřikli.

Nevěřil jsem vlastním očím.

Marlenus uchopil chléb do svých velkých dlaní a rozlomil ho. "Je ti odepřen chléb," řekl a odložil chléb opět na ták.

Sál překvapeně zašuměl.

Marlenus vzal misku se solí pozvedl ji a pak ji vrátil zpět. "Je ti odepřena sůl," pravil.

"Ne!" křičely stovky přítomných. "Ne!"

Marlenus na mě opět pohlédl a uchopil malé polínko. Na jeho konci hořel malý jasně žlutý plamínek. Marlenus ho uhasil v misce se solí. "Je ti odepřen oheň," dokončil.

Na ubarově dvoře se rozhostilo ticho.

"Tímto výnosem ubara ti nařizuji," prohlásil Marlenus, "abys opustil město Ar dnes před západem slunce a nevracel se pod trestem mučení a naražení na kůl." Shromáždění nevěřili svým očím a uším.

"Kde je Vella?" otázal jsem se.

"Opust' můj dvůr," prohlásil Marlenus.

Položil jsem dlaň na jilec meče. Netasil jsem svou zbraň, avšak pouhý náznak způsobil, že tak učinilo na sto bojovníků.

Obrátil jsem se a opouštěl ubarův dvůr. Sál mi vířil před očima, černý a děsivý, pod chodidly jako bych ani necítil podlahu.

Rozezlen na nejvyšší míru jsem kráčet chodbami zpět. Temná nenávist mě zcela ovládla a srdce mi divoce bušilo.

Proč mi to udělal? To měla být odměna za mé služby? A co Elizabeth? Bylo to snad tak, že se Marlenovi zalíbila a zajistil si ji pro vlastní zahrady rozkoše ubara Aru, kde bude čekat připravená v hedvábí snad celý rok, aby si ji vůbec povšíml a věnoval jí letný dotek? Muži jako Marlenus si obvykle berou, co se jim líbí, a jsou ochotni o svou kořist bojovat na ostří meče. Skutečně na ní zálibně spočinul jeho zrak a právem ubara si ji zabral pro svůj otrocký kroužek? Byla to pro ni čest? Má nenávist vůči ubarovi Aru, jemuž jsem pomohl k návratu na trůn, ve mně nezadržitelně rostla a hrozila vybuchnout jako jícen sopky. V dlani jsem stále svíral jilec svého meče.

Prudce jsem otevřel dveře svého pokoje.

Dívka, která tam čekala, se vylekaně ohlédla. Byla oděna do krátkého šedého úboru arejské městské otrokyně, na krku měla šedý kroužek a na levém kotníku prostý kovový pásek s pěti zvonečky, které zacinkaly, když se ke mně rozběhla. V očích měla slzy.

Sevřel jsem Elizabeth Cardwellovou v náručí. V ten okamžik jsem cítil, že bych ji nikdy nenechal odejít. Oba jsme plakali a mé slzy skrápěly její vlasy a tváře, zatímco jsme se líbali a hladili. V nose měla malý zlatý kroužek, jaký nosily tučucké ženy.

"Miluji tě, Tarle," šeptala.

"Miluji tě," řekl jsem. "Miluji tě, má Elizabeth!"

Ani jsme si nevšímli, kdy do pokoje vstoupil Hup, malý blázen. Přinesl s sebou jakési papíry. I on měl v očích slzy.

Chvilku trvalo, než promluvil. "Do západu slunce zbývá jen jedna hodina," řekl.

Podíval jsem se na něj. Elizabeth jsem stále držel v náručí.

"Vyřiď ode mě poděkování Marlenovi, ubarovi Aru," řekl jsem.

Hup přikývl. "Včera večer," řekl, "ti ji Marlenus poslal, aby ti zavázala sandály a nalila víno, ale ty ses na ni ani nepodíval."

Elizabeth se zasmála a přitiskla tvář k mému rameni.

"Byl mi odepřen chléb, oheň a sůl," sdělil jsem Elizabeth.

"Ano," přikývla. Pak na mě udiveně pohlédla. "Hup mi včera řekl, že se tak stane."

Podíval jsem se na Hupa.

"Ale proč mi to udělal?" ptal jsem se. "Zdá se mi to nedůstojné ubara."

"Zapomněl jsi," opáčil, "na zákon domovského kamene?"

Vzdychl jsem.

"Lepší vyhnanství než jisté mučení a naražení na kůl."

"To nechápu," ozvala se Elizabeth.

"V roce 10110, více než před osmi lety, uloupil jistý tarnský jezdec z Ko-ro-by domovský kámen města."

"To jsem byl já," řekl jsem Elizabeth.

Otřásla se, protože už věděla, jak se trestalo podobné provinění.

"Jakožto ubar," dodal Hup, "si Marlenus nemůže dovolit porušit zákon domovského kamene."

"Ale proč mi to nevysvětlil?" namítl jsem.

"Ubar nevysvětluje svá rozhodnutí," připomněl mi Hup.

"Bojovali jsme," zvolal jsem, "bok po boku. Pomohl jsem mu znovu získat trůn. Býval jsem druhem jeho dcery."

"Protože ho dobře znám, prozradím ti něco, za co bych mohl zemřít," zašeptal Hup. "Marlenus to učinil s těžkým srdcem. Ale je ubar. Ubar. Více než jakýkoli muž, více než Marlenus je ubar tohoto města, slavného Aru."

Pohlédl jsem na něho.

"Zradil bys domovský kámen Ko-ro-by?" zeptal se mě Hup.

Sevřel jsem jilec svého meče.

Hup se usmál.

"Nemysli si tedy, že Marlenus by zradil domovský kámen Aru, jakkoli je pro něho to rozhodnutí těžké a smutné."

"Chápu," přikývl jsem.

"Kdyby ubar nedodržel zákon domovského kamene, který muž by tak činil?"

"Žádný," pravil jsem vážně. "Není lehké být ubarem."

"Do západu slunce zbývá již méně než hodina," připomněl mi Hup.

Přitiskl jsem Elizabeth k sobě.

"Přinesl jsem doklady," řekl Hup. "Jsou potvrzené na tvé jméno. Ta otrokyně je tvá."

Elizabeth pohlédla na Hupa. Byl Gorejec. V jeho očích byla pouhou otrokyní.

Pro mě znamenala víc než celý svět.

"Napiš do těch dokladů," odpověděl jsem, "že prvního dne, kdy se Marlenus z Aru vrátil k moci, daroval Tarl z Ko-ro-by své otrokyni Velle svobodu."

Hup pokrčil rameny a zapsal to do papírů. Podepsal jsem je gorejským písmem a připojil k tomu znak města Ko-ro-by.

Hup mi odevzdal klíč od zámku Elizabethina kroužku a kotníkového pásku a já jí obojí ihned sňal.

"Nechám ty doklady založit ve Věži písemnosti," řekl Hup.

Sevřel jsem svobodnou ženu Vellu z Goru, Elizabeth Cardwellovou ze Země, v náručí.

Společně jsme vystoupili na střechu Ústřední věže Aru a pohlédli na nespočetné věže tohoto skvělého města. Na modrém nebi plula bílá oblaka a v dále se rýsovaly šarlatové útesy pohoří Voltai.

Sedlové brašny mého tarna byly plné zásob. Zbývalo jen nasednout.

Výhoup! jsem se na hřbet černého netvora se zakřiveným zobákem, vyzvedl jsem Elizabeth k sobě a připoutal ji řemeny k hrušce sedla.

Hup stál na střeše věže a vítr si pohrával s jeho vlasy. Hleděl na nás svými očima nestejné velikosti i barvy.

Pak na střechu vystoupil Relius s Virginíí a k mému překvapení i Ho-Sorl následován Phyllis.

Virginia byla oděna do nádherných barevných rouch zahalení svobodné ženy. Avšak protože byla hrdá na svou krásu a cítila se šťastná, zkrátila odvážně svůj oděv téměř na délku úboru otrokyně a průsvitný závoj, který měl zakrývat její tvář, jí splýval volně kolem hlavy. Nosila roucho zahalení tak, aby neutajovalo její půvaby, ale naopak je ještě zvýraznilo. Odhalovala svou krásu tomuto drsnému světu, byla pyšná na své tělo a nehodlala ho skrývat před větrem a slunečním svitem. Její oblečení vypadalo, jako by byla otrokyně, přesto se však skládalo z rouch, jež nosily svobodné ženy. Vypadala velice přitažlivě a dráždivě a mě napadlo, že kdyby ji viděly rebelantské svobodné dívky Aru, hrdé na svá těla, určitě by se oblékaly zrovna tak a hodily by za hlavu celá století vynucených omezení v odhodlání projevit svou ženskou osobnost, smyslnou jako u otrokyň, přesto však jinou, rozmanitou, inteligentní, smělou, nádhernou a svobodnou. Pomyslel jsem si, že otrokářské nájezdy na Ar by pak možná byly častější.

Popřáli jsme s Elizabeth Reliovi a jeho družce Virginii Kentové vše dobré.

Phyllis zůstala stát za Ho-Sorlem a nesměle se na nás dívala přes jeho levé rameno. V očích měla slzy.

"Buď zdráva, otrokyně," řekla jí Elizabeth.

Phyllis se usmála. "Buď zdráva, paní," odpověděla.

Ho-Sorl dovolil Phyllis, aby přistoupila k jeho boku a opřela si hlavu o jeho levé rameno.

Byla oblečena do tanečního hedvábí. Mělo červenou barvu.

Pohlédl jsem na ni zpřímá, protože bojovník neodvrací pohled od krásné ženy, zejména když jde o pouhou otrokyni.

"Tvá otrokyně je krásná, Ho-Sorle," prohodil jsem.

"Ujde to," přisvědčil Ho-Sorl.

"Tvůj pán je zvíře, otrokyně," sdělila Virginia Phyllis.

"Já vím," usmála se Phyllis, "paní." Pak uchopila do zubů látku Ho-Sorlova levého rukávu a jemně za něj zatahala.

"Přeji ti vše dobré," řekl Ho-Sorl.

"I my," přidala se Elizabeth, "ti přejeme vše dobré."

"Přeji ti vše dobré," ozval se Hup a pozvedl paži.

"Přeji ti vše dobré, malý příteli," řekl jsem a pozdravil ostatní. "Přeji vám vše dobré."

Zatáhl jsem za první řemen, tarn zamával křídly a vznesl se. Zakroužili jsme kolem věže.

"Podívej!" vykřikla Elizabeth. Pohlédl jsem dolů a spatřil jsem na střeše Ústřední věže Aru mohutnou postavu ve

fialovém oděvu ubara.

Marlenus pozvedl paži a zamával mi na rozloučenou.

I já jsem pozvedl paži a pozdravil ho. Pak jsem obrátil tarna a opustil Ar.

Slunce klesalo za velkou bránu Aru, když můj tarn přeletěl hradby a opustil město.